

கொக்கிளாய் மாமி

'ஞானம்' பரிசுக் கதைகள் - 2005

தொகுப்பாசிரியர்
தி. ஞானசேகரன்

கொக்கிளாய் மாம்

கலாபுஷணம் புலோலியர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச்

சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற

(சிறுகதைகள்)

தொகுப்பாசிரியர்

தி. ஞானசேகரன்

ஞானம் பதிப்பகம்

கொக்கிளாய் மாம்

(சிறுகதைகள்)

தொகுப்பாசிரியர்	-	தி. ஞானசேகரன்
வெளியீடு	-	ஞானம் பதிப்பகம் 3B - 46வது ஒழுங்கை கொழும்பு-06, இலங்கை தொலைபேசி - +94 11 2586013
முதற்பதிப்பு	-	செப்டெம்பர் 2005
உரிமை	-	ஆசிரியர் 'ஞானம்' சஞ்சிகை
பக்கங்கள்	-	110
அச்சுப்பதிப்பு	-	பரணன் அசோசியேட் பிறைவேட் (லிமிடெட்)
விலை	-	ரூ 150/-

KOKILAI MAMI

(Short Stories)

Compiled By	-	T. Gnanasekaran
Published by	-	Ganam Pathippakam 3-B, 46 th Lane, Colombo - 06 T.P :- + 94 11 2586013
First Edition	-	September 2005
Copy Rights	-	Editor, Gnanam Magazine
Pages	-	110
Printed By	-	Paranan Associate Private Limited
Price	-	Rs 150/-

பதிப்புரை

‘கொக்கிளாய் மாமி’ என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு ஞானம் சஞ்சிகையின் துணை ஆசிரியராக இருந்த அமரர் புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி - 2005 இல் பரிசுபெற்ற சிறுகதைகளின் தொகுப்புமாகும்.

ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையை ஊக்குவிக்கும் நோக்குடன் அமரர். க. சதாசிவம் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப் பட்ட சிறுகதைப் போட்டியைத் தொடர்ந்தும் வருடாவருடம் நடத்துவதற்கு அன்னாரது குடும்பத்தினர் முன்வந்துள்ளனர்.

இன்று சிறுகதை இலக்கியம் பெருவளர்ச்சி கண்டுள்ளது. ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளிலிருந்து வேறுபட்டு வித்தியாசமான கருக்கள், கதையாடல்கள், கட்டமைப்புகள், மொழிக்கோலங்கள் எனப் பல்வேறு வகையிலும் இன்றைய சிறுகதைகள் விரிவும் ஆழமும் பெற்று வருகின்றன.

இந்த வளர்ச்சிப் போக்குகளின் கூறுகள் பலவற்றை இச்சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில் தரிசிக்கலாம். ஒரு மலர்மாலையில் பல்வேறு நிறமும் அழகும் கொண்ட மலர்கள் சேர்ந்திருப்பதுபோன்று இத்தொகுதியையும் பல்வேறு கருத்தும் சுவையும் கொண்ட சிறுகதைகள் அலங்கரிக்கின்றன.

ஈழப்போர் ஏற்படுத்திய அவலங்கள், அதன் தாக்கங்கள், மண்ணை இழந்த மக்களின் தவிப்புகள், பேரின வாத ஆக்கிரமிப்புகள், முள்ளை முள்ளால் எடுக்கப் புறப்படும் இளைஞர்கள், உயர்ந்த 'புட்டுவங்களில்' அமர்ந்திருந்து இனவுணர்வுகளைத் தூண்டும் அரசியல் வாதிகள், பெண்ணியச் சிந்தனைகள், புலம்பெயர் வாழ்வில் ஏற்படக்கூடிய அவலம், சுனாமி அலைகள் தந்த பாடம், மனிதமேம்பாட்டுச் சிந்தனைகள், மலையக மண்வாசனை இப்படிப் பல்வேறுபட்ட விடயங்களை இக்கதைகளிலே தரிசிக்கலாம்.

பல்வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் இக்கதைகளை எழுதியுள்ளார்கள்.

இத் தொகுப்பினை வெளிக்கொணர்வதில் 'ஞானம்' பெருமை யடைகிறது. போட்டியில் பங்குபற்றிய எழுத்தாளர் களுக்கும் இத்தொகுப்பினை சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு உதவிய பரணன் அசோசியேட் பிறைவேட் (லிமிடெட்) நிறுவனத்தினருக்கும் எமது நன்றி உரியது.

தி. ஞானசேகரன்

ஞானம்' கலை இலக்கியப் பண்ணை
3-B, 46வது ஒழுங்கை
கொழும்பு - 06.
தொ.பே. : 0112586013

பெருளடக்கம்

	பக்கம்
1. கொக்கிளாய் மாமி	01
2. காதலாகி, கசிந்து கண்ணீர் மல்கி....	08
3. ஒரு விடியலை நோக்கி	18
4. சுரங்களும் சுருதிகளும்	27
5. வியூகம்	41
6. தளிர்க்குள் துளிர்	49
7. தீண்டாத சர்ப்பங்கள்	60
8. அப்பாவின் துயரங்கள்	70
9. திருப்தி	77
10. உசத்தியான புட்டுவம்	87
11. கருமாதி	97
12. அலைகள் தந்த பாடம்	103

கொக்கிளாய் மாம்

(முதற்பரிசுச் சிறுகதை)

முல்லைமணி

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் முள்ளியவனையில் 1933 இல் பிறந்த முல்லைமணி வே. சுப்பிரமணியம் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக எழுத்துத்துறையில் தடம்பதித்து எழுதிவருகிறார். இதுவரை 13 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். கலைக் கழகப் பரிசு, தேசிய சாஹித்ய மண்டலப்பரிசு (இரு முறைகள்), வடக்கு, கிழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டலுவலர்கள் அமைச்சின் இலக்கியப் பரிசு (இரு முறைகள்), துறை நீலாவணை இலக்கியப் பேரவைக் கவிதைப்பரிசு, வீரகேசரி பிராந்திய நாவல் போட்டியில் பரிசு என்பவை இவரின் ஆக்கங்களுக்காகக் கிடைத்த பரிசுகளாகும்.

இவரது நான்கு நாவல்கள், இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகள், ஒரு நாடகநூல் (பண்டாரவன்னியன்), மூன்று பக்திப்பாமாலைகள், பாடநூல் ஒன்று, இரண்டு கட்டுரைத் தொகுப்புகள் என்பன நூலுருப் பெற்றுள்ளன. வடக்கு - கிழக்கு மாகாண ஆளுநர் விருதினைப் பெற்ற இவர் கலாபூஷணம், தமிழ்மணி, கலைஞர் திலகம், இலக்கியச் செல்வர், தமிழ் அறிஞர் முதலிய பட்டங்களையும் பெற்றுள்ளார்.

மாமிக்கு வருத்தம் கடுமை. ஒரு மாதம் ஆசுபத்திரியிலை வச்சுப் பார்த்தம். வருத்தம் குறைஞ்சபாடில்லை தமிழ் வைத்தியம் செய்து பார்த்தம். சிவசம்புப் பரியாரியார் என்னென்னவோ குளிசையெல்லாம் குடுத்துப் பார்த்தார். சுகம் வரவில்லை அவரும் கையை விரிச்சுப்போட்டார். இன்னும் கொஞ்ச நாள்தான் எண்டு சொல்லிப் போட்டார். சொந்தக்காரர் வந்து பாத்திட்டுப் போகினம் சகோதரங்கள் பிள்ளையள் பேரப்பிள்ளையள் சுத்தி நிண்டு கண்ணீர் விடுகினம். மாமிக்கு இடைக்கிடை நினைவு தப்பிப் போகும். நினைவு வந்தபோது அவ குஞ்சியரைச் சைகை காட்டிக் கூப்பிட்டா. குஞ்சியர் கிட்டப்போனார். “வயல் எல்லாம் உழுது விதைச்சாச்சா இந்த முறை கச்சான் போடவேணும்” எண்டு சொன்னா. குஞ்சியர் தலையாட்டினார் வேறை என்ன செய்யிறது?

மாமிக்கு சாகிற நேரத்திலும் வீடு வாசல் தோட்டம் தூரவு வயல் எண்ட நினைப்புத்தான்.

மாமி அப்புவின்க கடைசித் தங்கச்சி முள்ளிவளையிலைதான் பிறந்து வளந்தவ. கொக்கிளாய் உடையாரைக் கலியாணம் செய்து புகுந்த ஊரையே சொந்த ஊராக்கிப் போட்டா. மாமிக்கு மூண்டு பெட்டைக் குஞ்சுகள். ஒரேயொரு பெடியன். பெடியன் சங்கக் கடை மனேச்சர். கொஞ்ச நாள் கிராமச்சங்க அங்கத்தவராகவும் இருந்தார். உடையாரின் பேரைச் சொல்லித்தான் சனம் அவருக்குத் துண்டு போட்டுதாம்.

சொத்துச் சேர்க்கத் தெரியாத உடையார் மாமா சின்ன வயதிலையே செத்துப்போனார். மாமி கொஞ்சம் தடதடத்துப் போனார். ஒரு விதைவக்குரிய கெட்டித்தனம் மாமிக்கு வந்துட்டுது. எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப் பிள்ளையளை வளத்து ஆளாக்கிக் கரை சேர்த்துப் போட்டா. மாமாவின் தாய் வள்ளிநாச்சிக் கிழவி நல்ல உயரமான சிவப்பி. கிழவியின் துணையும் மாமிக்கு இருந்தது. வயது போன நேரத்திலும் காட்டிலை கிராஞ்சி வெட்டித் தலையிலே சுமந்து வந்து வேலி அடைச்சுப்போடும்.

மாமிக்கு முப்பது முப்பத்தைஞ்ச வருஷம் கொக்கிளாய் சீவியந்தான். வயல் தோட்டம் தூரவு எண்ட மாமாவின் பரம்பரைச் சொத்தைப் பராமரிக்க வேணும்.

இப்ப எலும்பும் தோலுமாய் கிடக்கும் மாமி முன்பு தளதள எண்டு நல்ல வடிவாய் இருந்தா. ஐம்பத்தைஞ்சு வயசெண்டு சொன்னால் எவரும் நம்பமாட்டினம். நல்ல துடியாட்டம், எடுத்த கருமத்தை எல்லாம் ஒப்பேத்திப் போடுவா.

கொக்கிளாய் மாமி எண்டுதான் நாங்கள் சொல்லுவம். அப்புவின் தமக்கை பெரியமாமி வத்தாப்பளையில். அவவை வத்தாப்பளை மாமி எண்டு தான் சொல்லுவம்.

சின்ன வயசிலிருந்தே கொக்கிளாய் மாமியிடந்தான் எங்களுக்குப் பட்சம் அதிகம். மாசம் ஒருக்கா கொக்கிளாயிலிருந்து வருவா. கூப்பன் வண்டியில்தான் அவவின் பிரயாணம். வேறு வாகனப் போக்குவரத்து இருக்கேல்ல. வண்டில் அம்பிடாட்டால் இருவத்தைஞ்சு மைலையும் நடந்து வந்துடுவா. நடக்கிறதுக்கும் அவ ஒரு சீமாட்டிதான். சங்கக்கடைக்குக் கூப்பன் சாமான் வாங்க முல்லைத் தீவுக்கு வண்டி வரும். இதனைக் கூப்பன் வண்டில் எண்டுதான் சனம் சொல்லுவம்.

மாமி வந்திட்டால் எங்களுக்கு ஒரே கும்மாளம், தோடம்பழ முட்டாக, விசக்கோத்து இல்லாட்டால் புடிப்புட்டு கொண்டு வருவா.

பத்து வயதுச் சிறுவன் நான் மாமியைக் சுத்திச் சுத்தி வருவன். அவ தாற இனிப்புப் பண்டங்களைச் சாப்பிடுவன். அண்ணன்மார் தூர நிண்டு மாமியைப் பாப்பினம். கிட்டவரக் கூச்சம் போல. அவையளையும் கூப்பிட்டுக் குடுப்பா. மாமிக்கு முத்த அண்ணாரிலை ஒருகண். மாமியின்றை புடிப்புட்டுச் சோக்காய் இருக்கும். தின்னத் தின்ன ஆசையாய் இருக்கும். ஆச்சியும் இடைக்கிடை புடிப்புட்டு அவிச்சுத்தாறவதான். மாமியின்றை புடிப்புட்டுப் போல ருசியாய் இருக்காது. இதைச் சொன்னால் ஆச்சிக்கு முக்கின் மேலை கோவம் வரும் எண்டதாலை நாங்கள் ஒண்டும் சொல்லுறேல்லை.

மாமியின்றை தாய் சின்னாச்சிப் பெத்தாச்சி குஞ்சி யரோடைதான் இருக்கிறா. அவவுக்கு சின்னமோள் எண்டால் உயிர். தாயையும் அப்பு, குஞ்சியர் பெரிய மாமி பிள்ளையன் எல்லாரையும் பார்க்கத்தான் மாமி வாறவ. நாங்கள் மிக அருமையாகத்தான் கொக்கிளாய் போவம்.

குஞ்சியரிடம் ஒரு சோடி கிண்ணியாய் மாடுகள் நிண்டன. அது மாமியின்றை எண்டு பிறகுதான் அறிஞ்சன். ஒவ்வொரு வருஷமும் குஞ்சியர் மாடுகளைக் கொண்டுபோய் மாமியின்றை வயலை உழுது விதைச்சுக் குடுத்திட்டு வருவார். மாமியாலை மாடுகளைப் பராமரிக்க ஏலாது. இதனால்

மாடுகளை முள்ளியவளைக்குக் கொண்டு வந்து விடுவார். வண்டில் மாடுகளால் குஞ்சியருக்கும் வருமானம் உண்டு.

நான் கொக்கிளாய்க்கு மூண்டு முறைதான் போயிருக்கிறேன். ஒருமுறை சின்னப்பிள்ளை மச்சாளின் கலியாணத்துக்குப் போனான். அப்பு, ஆச்சி, சின்னண்ணன், நான் எல்லோரும் வண்டிலில் போனம். மூத்தண்ணை வரயில்லை. சின்னப்பிள்ளை மச்சாளை மூத்தண்ணருக்குச் செய்யிற தெண்டுதான் பேச்சு அடிபட்டுது. ஆனால் அது நிறைவேற வில்லை. அதுக்கு ஆச்சிதான் இடைஞ்சலாய் இருந்தவ எண்டு கதைக்கினம். “கழுத்துக்கும் காதுக்கும் ஒண்டுமில்லாத பொம்பிளையை எடுத்துப் போட்டுக் கோயில் குளத்துக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போறது எப்பிடி” எண்டு ஆச்சி சொன்னதாகக் கேள்வி.

கொக்கிளாய்க்கு நாயாத்தால் போறதெண்டால் வண்டில் மாடுகளைப் பாதையில் ஏத்தி அக்கரை சேர்க்கோணும். ஆண்டாங்குளம் வழியாலே போறதெண்டால் ஆத்தைக் கடக்கத் தேவையில்லை. நாங்கள் ஆண்டாங் குளம் வழியாகத்தான் போனம். ஒரு முழுநாள் பிரயாணம். இவ்வளவு தூரத்தையும் மாமி எப்பிடித்தான் நடந்து வந்தா எண்டு நினைச்சுப்பாத்தன்.

கொக்கிளாய் அழகான சிறிய கிராமம். நாப்பது அம்பது குடும்பங்கள்தான். பால்போல வெள்ளை மண் மிதிக்கப்பட்டுப்போல இருக்கும். கச்சான் செய்கைக்கு ஏத்த மண் கத்தரி, பயித்தை, வெண்டி, மிளகாய், வெங்காயம் நட்டுத் தூரவிலைபட்டையால் தண்ணி ஊத்தி வளப்பினம். தாழ்வான நிலம் இருவாட்டி மண் வளமான மண்ணெண்டு சொல்ல முடியாட்டாலும் வயலில் விளையும் நெல் சாப்பாட்டுக்குப் போதும். மானாவரிதான். கடற்கரை ஓரம் தென்னஞ்சோலை. இதமான காற்று. மாமியின் வளவிலும் பத்துப் பன்னிரண்டு தென்னை மரங்கள் உண்டு. காலமை வெள்ளெனக் கடற்கரைக்குப் போனால் காசு கொடுக்காமல் மீன் வாங்கலாம். மீன் பிடிக்கிற காலத்தில் சிங்கள மீன்பிடிகாரர் வந்து வாடி அமைச்சு மீன் பிடிப்பினம். ஊராக்கள் தூண்டில் போட்டு மீன்பிடிப்பினம். சிலபேர் கட்டுமரத்தில் போய் வலைவீசி மீன்பிடிப்பினம். சிங்கள மீன்பிடிகாரர் ஊர் மக்களுடன் அன்னி யோன்னியமாகப் பழகுவர். இன வேறுபாடு மருந்துக்கும் இல்லை.

ஒரு பாடசாலை, ஒரு வாசிகசாலை, உபதபால் கந்தோர், சங்கக்கடை என்பன சின்னச் சின்னக் கட்டிடங்களில் இயங்கின.

பாடசாலை ஆசிரியர் மிக நல்ல மனுசன். ஒழுங்காகப் படிப்பிப்பார். அதனால் அவருக்கு நல்லபேர். ஆள் கொஞ்சம் குள்ளமானவர். அவர் மனைவி அவரைவிட உயரம். சில வேளை கணவனுக்கும் மனைவிக்கு மிடையே சண்டை வரும். மனைவிக்கு அடிக்கத் தடியை எடுப்பார். அவள் தடியைப் பறிச்சு உயர இறப்பில் செருகிவிடுவா. வாத்தியார் தொங்கித் தொங்கிப் பாப்பார் எட்டாது. மனைவி கொடுப்புக்குள் சிரிப்பா. வாத்தியாருக்குக் கோபம் ஆறிவிடும் முகத்தை நீட்டிக் கொண்டு பேசாமல் இருப்பார்.

கலியாண வீட்டில் ஒரு பிரச்சனை. மாப்பிள்ளை நீல நிறத்தில் கூறை வாங்கினது மாமிக்குப் பிடிக்கேல்லை. கூறை சிவப்பில்தான் இருக்கவேண்டுமெண்டு அவ நினைக்கிறா. உந்தக் கூறையை உடுக்க விடமாட்டன் எண்டு மாமி அடம்பிடிச்சா. அப்புவும் குஞ்சியரும் மாமியைச் சமாதானப்படுத்திச்சினம்.

கலியாண வீடெண்டால் ஓமம் வளத்து அம்பி மரிச்சு அருந்ததி காட்டி நடக்கவேணும். கொக்கிளாயில் குருக்கள் இல்லை. பிள்ளையார் பிடிச்சவைச்சு கர்ப்பூரம் கொழுத்துவினம். ஊர்ப் பெரியவர் ஒருவர் தாலியை எடுத்து மாப்பிள்ளையிடம் கொடுத்தார். தேங்காய் உடைக்க மாப்பிள்ளை தாலியைக் கட்டினார்.

பொம்பிளை வீட்டில் வழக்கமான சடங்குகள் முடியப் பொம்பிளை மாப்பிளை கூடார வண்டியில் மாப்பிளை வீட்டுக்குப் போச்சினம். முன்னும் பின்னும் மூண்டு நாலு கூடார வண்டிகளில் சொந்தக்காரர் போவினம். மாடுகளின் கழுத்தில் வெண்டயம் கட்டப்பட்டிருந்தது. வெண்டயச் சத்தம் அரைகட்டை தூரத்துக்குக் கேக்கும். மாப்பிளை பொம்பிளை வரவைக் குறிக்கும் கோடாலி வெடியும் எறிவெடியும் முழங்கும்.

மாமி கலியாணம் செய்த காலத்தில் நல்ல வசதியாகச் சந்தோஷ மாகத்தான் வாழ்ந்தா. அவ நாலு பிள்ளையளைப் பெத்த பிறகுதான் மாமா மோசம் போனவர்.

கொக்கிளாய் வடக்கையும், கிழக்கையும் இணைக்கிற கிராமம், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முல்லைத்தீவுக்கு வந்து நாயாத்து வழியாய்க் கொக்கிளாய் போகலாம். கொக்கிளாயிருந்து ஆத்தைக் கடந்தால் புல்மோட்டை என்னும் முஸ்லிம் கிராமம். அங்கையிருந்து திரியாய் குச்சுவெளி நிலாவெளி வழியாய் திருகோணமலை போகலாம். அங்கிருந்து வெருகல் ஆத்தைக் கடந்தால் மட்டக்களப்பு போகலாம். எல்லாமே தமிழ்க் கிராமங்கள். வடக்கும் கிழக்கும் காலாதி காலமாகத் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்ந்து வரும் பிரதேசங்கள்.

கொக்கிளாய்ச் சனம் புல்மோட்டைக்குப் போய் உடும்பு பிடிச்ச வருவினம்.

1984 வரை எல்லாம் நல்லாய்த்தான் இருந்தது. கொக்கிளாய்ச் சனம் சந்தோஷமாக இருந்ததுகள். உண்மையோ பொய்யோ தெரியாது. மீன்பிடிக்காரர் தண்ணி அள்ளுறகிணத்திலை ஆரோ செத்த நாயைப் போட்டிடாங்களாம். ஆமிதான் பிரச்சினை யைக் கிளப்ப அப்பிடிச் செய்தது எண்டும் கதை அடிபடுகுது. எங்கை எண்டிருந்த ஆமிக்கு இது நல்ல சாட்டாகப் போட்டுது. சாணி அப்பின மாடு போல ஆமி குபு குபு எண்டு ஊருக்கை புகுந்தது. சனம் பயக்கெடுதியிலை காட்டுக்கை போட்டுது. ஆமிலவுட் ஸ்பீக்கரிலை சனத்தைக் கூப்பிட்டுது. எல்லாச் சனத்தையும் உடனடியாக ஊரைவிட்டு ஓடும்படி சொல்லிச்சது. போய்விடு எண்டு சொன்னதும் நலிவடைஞ்ச சனங்கள் உடுத்த துணியோடு வெளிக்கிட்டுட்டுதுகள்.

வெளிக்கிட்ட சனம் தனியுத்து, வத்தாப்பனை, முள்ளிய வளை, வண்ணான்வயல், புதுக்குடியிருப்புக் கிராமங்களுக்குப் போச்சினம். அவையனைச் சொந்தக்காரர் ரெண்டு மூண்டு நாள் ஆதரிச்சினம். நிவாரணம் எண்டு மூண்டுமதம் ஏதோ குடுத்தாங்கள் பிறகு அகுகுமில்லை.

இப்பிடி வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் வாழ்ந்த நிலத்திலை இருந்தது பிடுங்கி வீசப்பட்ட சனங்களுள் ஒருத்தியாக மாமியும் வந்தா. சோர்வடைஞ்ச நிலையிலும் அவ நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. மற்றச் சனங்களைப் போல எண்டைக்கோ ஒருநாள் ஊருக்குத் திரும்பலாம் எண்டு மாமி நம்பினா. வீடு வாசல் தோட்டம் துரவு வயல் நிலம் எல்லாத்தையும் பார்க்க வேணுமெண்ட துடிப்பு மாமிக்கு.

இந்தியன் ஆமி வந்த காலத்தில் மாமி நடமாடித் திரிஞ்சா. அவையள் திரும்பவும் தங்களை ஊருக்குப் போக விடுவினம் எண்டு அவ நம்பினா.

நான் ஆசிரியனாகி ஒரு பள்ளிக்குடப் பிறின்சிப்பலாகவும் வந்திட்டன். எங்கட ஊரில் இது ஒரு பெரிய சாதனைதான். கொக்கிளாய்ச் சனங்களை திரும்பக் குடியமர்த்தப் போவதாகக் கதை அடிபட்டுது. கொக்கிளாயில் பள்ளிக்குடம் துடங்குமாறு டிப்பாட்மென்ருக்கும் அறிவித்தல் வந்திட்டுது. கொக்கிளாய் போகும் குழுவிலை என்னையும் சேத்தினம்.

ஆமியின்றை அனுமதி பெற்றுத்தான் அங்கு போக முடியும். முல்லைத்தீவு ஆமிக் கொம்மாண்டரைச் சந்திக்க அனுமதி கேட்டம்.

வெலிஓயாவுக்கு வேறே ஆழிக் கொம்மாண்டர் இருக்கிறார். அவரைத்தான் கேட்கவேணும் எண்டு சொன்னார்.

நாங்கள் கொக்கிளாய்க்குத்தான் போகப்போறும் வெலி ஓயாவுக்கல்ல எண்டம். இப்ப கொக்கிளாயை வெலிஓயா எண்டுதான் சொல்லுறது எண்டார் அவர். 'வெலிஓயா' முன்பு எப்போதும் கேட்டறியாத சொல் அது.

மாமி எப்பிடியோ இதைக் கேள்விப்பட்டுவிட்டா. தன்ரை வீட்டையும் காணியளையும் பார்த்து வருமாறு என்னட்டைச் சொன்னா. தலையாட்டி விட்டுக் கொக்கிளாய்க்கு (வெலிஓயாவுக்கு) போனம். அங்கை கொக்கிளாய் எண்ட ஊர் இருந்த அடையாளமே இல்லை. பெரியதொரு நகரம் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. அகலமான வீதிகள் இருமருங்கும் பெரிய பெரிய கடைகள், பெரிய வைத்திய சாலை, வாசிகசாலை, கிராம முன்னேற்றச் சங்கம், தபால் கந்தோர், ரெஸ்ற் ஹவுஸ், நிரந்தரமான கல்வீடுகள், பப்பாசி மரங்கள் இவையளைத்தான் பார்க்க முடிஞ்சது. பெரும்பான்மை இனமக்கள் நெருக்கமான வீடுகளில் வசித்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்ராதபுரம் கச்சேரி அவையளுக்குக் காணி உறுதி கூடக் குடுத்திட்டுதாம். இந்த நிலையில் மாமியின் வீட்டையோ காணியளையோ எப்பிடிக்க கண்டு பிடிப்பது?

இந்த உண்மையை மாமிக்கு எப்படிச் சொல்லுறது? “வீடு காணி எல்லாம் அப்பிடியே இருக்குது” என மனமறிந்து பொய் சொன்னன். மாமிக்கு நல்ல புளுகம்.

இது நடந்து மூண்டு வரியம் ஓடிவிட்டது. மாமி ஊர் நினைவிடையே உருக்குலைஞ்சு போனா. வருத்தமும் சடிவிட்டுது. நினைவு வந்தபோது ஒருக்கால் என்னைக் கூப்பிட்டா “என்ன மாமி” எண்டன்.

“என்னைக் கொக்கிளாய்க்குக் கொண்டு போங்கோ” எப்பிடி மறுப்பது? “நான் ஒழுங்கு செய்யறன்” எண்டு சொல்லி ஒரு டிராக்ரரில் மாமியை ஏத்தினன். ஊருக்குப் போற சந்தோசம் அவ முகத்தில் பளிச்சிட்டது. டிராக்ரர் வைத்தியசாலையை நோக்கிப் போனது. மாமி மீண்டும் மயக்க நிலையில் மூண்டு முறை விக்கல் எடுத்தா; தலை சாய்ந்தது. அப்பு நாடியைப் பிடிச்சுப் பார்த்தார்; கையை விரிச்சுக்காட்டினார். ஊருக்குப் போறன் எண்ட நிம்மதியோடு மாமி போய்ச் சேந்துவிட்டா.

இப்ப கொக்கிளாயும் இல்லை மாமியும் இல்லை. நினைவு மட்டும் என் நெஞ்சை நெருடிக்கொண்டிருக்குது.

காதலாக், கசீந்து கண்ணீர் மல்க்.....

(இரண்டாம் பரிசுச் சிறுகதை)

மாதாமை சிவசுப்பிரமணியம்

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலுள்ள இணுவில் கிராமத்தில் 1978ஆம் ஆண்டு பிறந்த செல்வி மாதாமை சிவசுப்பிரமணியம் தனது 14வது வயது தொடக்கம் எழுதத் தொடங்கினார். 1993 தொடக்கம் 1997 வரை இருபத்துமூன்று சிறுகதைகளைப் பாடசாலையில் படிக்கும் காலத்தில் எழுதினார். அத்தனை கதைகளும் பரிசு பெற்றவை. 1993 ஆண்டு அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தினப்போட்டிவரை சென்று சிறுகதைக்காக இரண்டாவது பரிசு பெற்றார். மூன்று தடவைகள் அகில இலங்கைப் போட்டி வரை சென்று பரிசில்கள் பெற்றார். 1987ல் அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தினப்போட்டியில் முதற்பரிசுக்கான தங்கப்பதக்கத்தைப் பெற்றார். திருகோணமலை மாவட்ட சாகித்திய மண்டலம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றார். இவர் 1993 தொடக்கம் 1997 வரை எழுதிப் பரிசு பெற்ற 15 சிறுகதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பு “தூரத்து கோடை இடிகள்” என்ற பெயரில் நூலாக வெளிவந்துள்ளது. கொழும்பு பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியான இவர் கொழும்பு பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சாஹித்ய குழு நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசும், பேராதணைப்பல்கலைக்கழக சாஹித்ய மண்டலம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசும், விபவி கலாசார மையம் அகில இலங்கை மட்டத்தில் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசும் பெற்றுள்ளார்.

வீட்டில் அம்மாவுக்கு உதவியாக இருப்பேன். மற்றப்படி எனக்கு நேரம் போவதே பெரும்பாடாகிப் போய்விடும்.

இன்ரன்சிப் எப்ப வரும். எங்காவது தூர இடத்திற்குப் போட்டுத் தந்தார்களானால் எவ்வளவு நல்லம். புதுஇடம், புதுச்சூழல், புதிய முகங்கள்.... பார்க்கிற சந்திக்கின்ற சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதா என்று எண்ணுவேன்.

சொந்த வீடு, சொந்த ஊர், பழகிய முகங்கள், அம்மா, அப்பா சொந்தங்களை விட்டுப் பிரிந்து செல்வதா? என்று நினைக்கும் போது மனத்திற்குள் என்னையறியாமலே ஒரு நெருடல். நித்திரைக்குச் செல்லும்போது மனம் அலை பாய்ந்தபடி இருக்கும். விடிந்தும் படுக்கையை விட்டு எழாமல் இன்ரன்சிப் பற்றிய சிந்தனையில் முழுகிக் கிடக்கின்றேன்.

அம்மா கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டு “எண்ணெய் அம்மா” என்றேன்.

“மகள் இந்தா கோப்பியை குடிச்சிட்டு முகத்தைக் கழுவிவிட்டுவா. உனக்குப் பிடித்த அரிசிமா புட்டும் முருங்கைக்காய் பிரட்டலும் செய்து வைச்சிருக்கிறன்.” என்றார்.

அம்மாவை விட்டிட்டுப் போனால் இப்படியார் வாய்க்கு ருசியாய் சாப்பாடு சமைத்துத் தருவார்கள். அதை நினைக்க என்மனம் வேதனைப்பட்டது.

இப்பொழுது, ஏன் மனதைப்போட்டு அலட்டிக் கொள்ளவேண்டும் வரும்போது பார்த்துக்கொள்ளுவோம் என்று எண்ணி அன்றாட வேலைகளில் என்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன்.

இரவுச் சாப்பாடு முடிந்து, அப்பா அம்மா நான் மூவரும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். கதையோடை கதையாக அப்பா சொன்னார்.....

“இன்றன்சிப்புக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பிள்ளைகளை திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு எண்டு அனுப்புவார்களாம். மட்டக்களப்பு, திருகோணமலைப் பிள்ளைகளை யாழ்ப்பாணத்திலை விடுவார்களாம் என்று கதைக்கிறார்கள்.”

“அப்ப எங்கடை பிள்ளையும் திருக்கணாமலை, மட்டக் கிளப்பு எண்டு” அம்மா சொல்ல....

“அவளுக்கு ஊர் உலகம் தெரியவேணும்பா. மொன்டசூரி தொடக்கம் யுனிவசிறிறிவரை இங்கதானே இருந்து படிச்சவள். நாலுலகம் தெரியவேணுமல்லோ” என்றார் அப்பா.

நான் யுனிவசிறிறியிலை படிக்கிற காலத்திலை என்னுடன் படித்த திருகோணமலை மட்டக்களப்புப் பிள்ளைகள் விடுமுறை காலங்களில் தங்கள் ஊர்களுக்கு வரும்படி கேட்டும், பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் கண்டபடி திரியக்கூடாது என்று சொல்லி அம்மா போகவிடாமல் மறிச்சுப் போட்டார்.

இன்றன்சிப் திருகோணமலை ஆதார வைத்தியசாலை என்று கடிதம் கிடைத்தது. அம்மாவை ஒருவாறு ஆறுதல் படுத்தி விட்டு, அப்பாவுடன் பல சென்றிப்போயினிட் எல்லாம் தாண்டி காங்கேசன் துறைக்குப் போய் மிகக் கஷ்டப்பட்டடுத்தான் திருகோணமலைக்கு கப்பலில் வந்து சேர்ந்தோம். போர்ச் சூழ்நிலையில் பிரயாணங்கள் பெரும் கஷ்டமாக இருந்த காலப்பகுதி. கப்பலுக்குச் சீர் எடுப்பது பதிஞ்சுவைத்துத்தான் செய்ய வேணும். வைத்திய வேலைக்கு வருகின்ற காரணத்தால் அரச அதிபரின் சிபாரிசில் அப்பாவுக்கும் எனக்கும் சீர் கிடைத்துவிட்டது. ஒருவாறு திருகோணமலைக்கு வந்து சேர்ந்து அப்பாவின் பழைய நண்பர் ஒருவரின் வீட்டில் தங்குவதற்கு றாமும் எடுத்துவிட்டோம்.

அடுத்தநாள் காலையில் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று கடிதத்தைக் காட்டி என்னை அறிமுகப்படுத்தினேன்.

அங்கே... கொழும்பு தமிழ்த்தினவிழாவில் நான் சிறுகதை ஆக்கத்திற்கு முதல்பரிசு தங்கப்பதக்கம் பெற்றேன். அதே விழாவில் கவிதை ஆக்கத்திற்கு முதல்பரிசாகத் தங்கப் பதக்கம் பெற்றவரும் தன் தாயுடன் வந்திருந்தார். அவரும் இன்றன்சிப்புக்கு கொழும்பிலிருந்து வந்துள்ளதைத் தெரிந்து கொண்டு கதைத்தேன். இரண்டாம் முறையாக இருவரும் ஒரு இடத்தில் சந்திப்போம் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை என்றேன். அவரும் சிரித்தபடி ஆம் என்று தலையாட்டினார். சிரிக்கும் போது அவருடைய தெத்திப்பல்லு மிக அழகாகக் காட்சி தந்தது.

சற்றுத் தூரத்தில் என் அப்பாவும் முகுந்தனின் அம்மாவும் சிரித்துக் கதைத்தபடி இருந்தார்கள். அதைப் பார்க்க எனக்குச்சற்று வியப்பாகத்தான் இருந்தது.

முகுந்தன் சொன்னான்.. “அம்மா கொழும்பில் நடைபெற்ற தமிழ் தினவிழாவில் உங்களைக் கண்டு கதைத்த பிற்பாடு என்னிடம் இரகசியமாகச் சொன்னவ... உங்கடை அப்பாவும், என்றை அம்மாவும் படிக்கிற காலத்திலை லவ்வாம். ஏதோ சந்தர்ப் சூழ்நிலையாலை கல்யாணம் செய்யமுடியாமல் போய்விட்டதாம்” என்று சொல்லி முடிக்க, அப்பா என்னிடம் வந்து “இஞ்சை கப்பலுக்கு நிண்டு கணங்கேலாது நான் கொழும்புக்குப்போய் பிளேனில் யாழ்ப்பாணம் போறன்” என்றார்.

அப்பாவும் முகுந்தனின் அம்மாவும் எங்கள் இருவரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டார்கள்.

நாங்கள் இருவரும் எம்.எஸ்சின் அறைக்குள் சென்றோம். இருவருக்கும் ஒரே வாட்டில் வி.பிக்குக் கீழ் வேலை என்ற தெரிந்து கொண்டோம். அங்கு நிற்கும்போது இறந்தவர்கள் காயப்பட்டவர்கள் என்று கொண்டுவருவதும், எடுத்துச் செல்வதுமாக இருந்தார்கள். டாக்டர்கள், தாதிமார் மற்றும் உதவியாளர்கள் ஓடித்திரிந்து தங்கள் கடமைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். பொலிஸ், ஆமி, நேவி பலரையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அன்று மாலை வேலை முடிந்து கால்நடையாக இருவரும் தங்கியிருக்கும் இடங்களுக்குப் புறப்பட்டோம். கடற்கரை தெரிந்தது. சற்று இருந்துவிட்டு செல்வோமா? என்று முகுந்தன் கேட்க, சற்றுத் தூரத்தில் சென்று ஆட்கள் குறைவான இடத்தில் அமர்ந்து கொள்கின்றோம். எனக்கு எங்கிருந்துதான் இந்தத் துணிவு வந்ததோ தெரியவில்லை. ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு ஒருநாள் தமிழ்த்தின விழாவில் சந்தித்த நாங்கள் நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் இன்று சந்தித்திருக்கின்றோம். அதற்கிடையில் இத்தகைய நெருக்கமா? எடுத்த எடுப்பிலேயே ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டோமா? பல கேள்விகள் என் மனத்தில் வந்து ஊசலாடிக் சென்று விட்டன.

“என்ன கவிதா பலமாக யோசிக்கின்றீர்” என்று முகுந்தன் என் சிந்தனையைக் கலைத்தார்.

“கவிதா உங்களிடம் ஒரு விடயத்தை இன்று சொல்லியே ஆக வேண்டும். தமிழ்தினவிழாவில் உங்களை என் அம்மா கண்ட பிற்பாடு என்னிடம் உங்களைப் பற்றியே சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார். தானும்

உங்க அப்பாவும் காதலித்து கல்யாணம் செய்யாமல் போனது அம்மாவைப் பெரிதும் பாதித்துவிட்டது என்றுதான் நினைக்கின்றேன். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக நான் உங்களைத்தான் கல்யாணம் செய்ய வேண்டுமென்று அடிக்கடி சொல்லி என் மனத்திலும் உன் ஆசையை வளர்த்து விட்டிட்டார். என் அம்மாவின் பெயரை உனக்கும் உங்கள் அப்பாவின் பெயரை எனக்கும் வைத்தலிருந்து தெரியவில்லையா அவர்களின் காதலின் ஆழத்தை”

என்று முகுந்தன் கூறிய வார்த்தைகள் என் மனதையும் தொட்டுவிட்டது. இருந்தாலும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் கொஞ்சநேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு நாங்கள் போவமா? என்று சொல்லிக் கொண்டு எழுந்தேன்.

“நான் இப்படிச் சொன்னது பிழையா கவிதா. நீங்கள் வேறுயாரையும் விரும்பி இருக்கின்றீர்களா?”

“முகுந்தன் அப்படி ஒன்றுமே இல்லை. பெரியவங்களாகப் பார்த்து முடிவு செய்தால் எனக்கு ஒருவித ஆட்சேபனையும் இல்லை என்றேன்”

அவன் முகத்தில் ஒரு புன்னகையுடனான மகிழ்ச்சியை அவதானித்தேன்.

போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் சேமநலன்களைக் கவனிப்பதற்காக திருகோணமலைக்கு வந்த பாகிஸ்தான் நாட்டு டாக்டர்களுடன் பணியாற்றுவதற்காக எங்கள் இருவரையும் முதாருக்குப் போகச் சொன்னார்கள். எங்களுக்கு புதுஇடம் அத்துடன் போர்பயம் என்ன செய்வது. வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து கஷ்டப் பிரதேசங்களில் அவர்கள் கடமையாற்றும் போது, நாங்கள் எமது சொந்த நாட்டில் சேவை செய்ய ஏன் தயங்கவேண்டும் என்று எண்ணி மனத்தைத் திட்டிட்டுத்திக் கொண்டோம்.

அடுத்தநாள் காலை, முதல் லோஞ்சில் முதார செல்ல ஏற்பாடு. இரவு அம்மாவுக்கு போஸ்பண்ணி விடயத்தைச் சொன்னேன் “அங்ககதான் அடிக்கடி பிரச்சனை வருகிற இடமென்று பேப்பரிலை படிக்கிறன். நீ என்னெண்டு அங்கை தனியாய் போய்...” என்று அம்மா கவலைப்பட்டுச் சொல்ல... நான் சொன்னேன் வெளிநாட்டு டாக்டர்களுடன் இங்க இன்ரன்சிப்புக்கு வந்த எல்லோரும்தான் போறம் நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்கவேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டு போனை வைத்துவிட்டேன். எங்களுடன் ஏழுபேர் காலையில் மருந்துப் பொருட்களுடன் திருமலை யெற்றியைச் சென்றடைந்தோம். அங்கு நாங்கள் கொண்டு போன

சமாள்களையெல்லாம் ஆமிக்காரர் செக் பண்ணினார்கள். என்னைப் பார்த்து இரண்டு ஆமிக்காரர் ஏதோ சிங்களத்தில் கதைத்துவிட்டு ஏதோ 'யாப்பணய' என்று கேட்டார்கள். முகுந்தன் வந்து அவர்களுடன் சிங்களத்தில் கதைத்தார். பின்பு எல்லோரையும் லோஞ்சில் ஏறவிட்டார்கள். லோஞ் முதூர் நோக்கிப் புறப்பட்டது.

கடல் கொந்தளிப்பாக இருந்தபடியால் லோஞ் ஆடத்தொடங்கி விட்டது. அதனால் எனக்குப் பயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. முகுந்தன் எனக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தார். கொஞ்சத்தூரம் போன பிறகு கடல் சாந்தமாகவே இருந்தது. கடலின் அழகையும் இடைக்கிடையே காணப்படும் சிறிய குன்றுகளின் அழகையும் சூரியனின் வருகையால் வானம் வெளித்திருந்த அழகையும் இரசித்தபடி ஒன்றரை மணித்தியாலப் பிரயாணத்தின் பின் முதூர் பெற்றியைச் சென்றடைந்தோம். அங்கும் ஆமிக்காரர்கள் லோஞ்சில் வந்தவர்களுடைய சாமாள்களைச் செக் பண்ணிக் கொண்டு நிற்கின்றார்கள். அந்தநேரத்தில் ஐ.சி.ஆர்.சி. வான் இரண்டு வந்து நின்றது. அதில் வந்தவர்கள் இறங்கி வந்து ஆமிக்கார பெரியவனுடன் ஏதோ கதைத்தார்கள். அவர்கள் எங்கள் சமாள்களைச் செக் பண்ணாமல் எங்களைப் போக அனுமதித்தார்கள். நாங்கள் முதூர் வைத்தியசாலையில் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கு நோயாளிகள், காயப்பட்டவர்கள், வயோதிபர்கள், குழந்தைகள் என்று ஏகப்பட்ட கூட்டம். இரண்டு டாக்டர்கள் மட்டுமே இவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். முகுந்தன் சொன்னார் "இப்படியான இடத்தில் சேவை செய்வதுதான் உண்மையான சேவை" அவருடைய நல்ல மனத்தை என்னால் அப்பொழுது உணர்ந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. சில நாட்களில் என்னைப் போய் படுக்கச்சொல்லிவிட்டு இரவு முழுவதும் நோய்வாய்ப்பட்டு வருபவர்களுக்கு முதலுதவிச் சிகிச்சை செய்வதில் ஈடுபட்டிருப்பார். எல்லோருடனும் அன்பாகப் பழகுவார். வந்த சில நாட்களிலேயே எல்லோருடைய அன்பையும் பெற்றுவிட்டார்.

இரண்டு மாதம் கழித்து வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். மாமாவின் மகன் சேயோன் இலண்டனிலிருந்து வந்திருப்பதாகவும், அவருக்கும் எனக்கும் கல்யாணம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் வீட்டில் தெரிந்து கொண்டேன். என்மனம் ஏனோ ஒரு நிலையில் இருக்கவில்லை. அப்பாவின் நிலை எப்படியிருக்கும் என்று அறிவதற்குப் பெரும் ஆவலாக இருந்தேன்.

அப்பாவிடம் சென்றேன். என் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அப்பா புரிந்து கொண்டுவிட்டார். சற்று மௌமாக இருந்துவிட்டு.....

“மகள் உனக்கு நல்லபடித்த மாப்பிள்ளை சொந்தத்தில் கிடைத்திருப்பது நாங்கள் செய்த புண்ணியம். நீ தனிப்பிள்ளை தெரியாத இடத்தில் கல்யாணம் கட்டினால் நீ தனிச்சுப் போவாய். ஏதாவது கஷ்டம் துன்பம் வந்தாலும் சொல்லி ஆறுவதற்குக் கூட ஆட்கள் இருக்கமாட்டார்கள். காதல் செய்யும்போது பரவசத்தைக் கொடுக்கும் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அது வாழ்க்கையாக அமையும் போது எத்தனை பேருக்குச் சிறப்பாக அமைந்திருக்கின்றது. காலப்போக்கில் அது ஒரு போலி வாழ்க்கையாகவே அமைந்துவிடுவதுமுண்டு. இது நான் கண்ட அனுபவம். அம்மாவின் விருப்பப்படி உன் அத்தாணைத் திருமணம் செய்வது மிகவும் சிறந்தது. அதுதான் என் பரிபூரணமான விருப்பமும்” என்று சொன்னார்.

எனக்கு முகுந்தனை நினைக்க... அவன் அம்மாவின் ஆசைகளை நினைக்க மனத்தில் என்னையறியாமல் ஒரு வேதனை ஏற்பட்டது உண்மைதான்.

மாமன்மகன் சேயோனை திருமணம் செய்து இலண்டனுக்குச் சென்றுவிட்டேன். இரண்டு பிள்ளைகள். பிள்ளைப்பெத்துப் பார்க்க அம்மாவை வரச்சொல்லிக் கூப்பிட்டும் அம்மா அப்பாவை விட்டுவிட்டு வரமாட்டன் என்று சொல்லிவிட்டார்.

இலண்டனுக்குச் சென்று ஏழு வருடங்கள் ஓடி மறைந்து விட்டன. ஒருநாள் திடீர் என்று அம்மாவின் ரெலிபோன் “அப்பாவுக்குச் சரியான நெஞ்சு வருத்தம். உடனும் பைப்பாஸ் ஒப்பறேசன் செய்யவேணும்மாம். எனக்குப் பயமாய்கிடக்கு உடனே ஓடிவா பிள்ளை”. அத்தானுக்கு விடயத்தைத் தெரிவித்து இலங்கைக்கு வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து, கொழும்பை வந்தடைந்தோம். நவலோகா கொஸ்பிற்றலில்தான் அப்பாவைச் சேர்த்திருந்தார்கள். அம்மா எங்களைக் கண்டவுடன் அழத் தொடங்கிவிட்டார். அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினேன். அவ பேரப்பிள்ளைகளைத் தூக்கி கொஞ்சினார். அப்பா நித்திரையாக இருந்தார்.

அங்கு நிறை அத்தானின் மச்சான் சொன்னார் “இந்த டாக்டர்தானம் இப்ப இலங்கையில் பிரபல்யமானவராம் அவரிடம் ஒப்பறேசன் செய்வதற்கு பலர் மாதக்கணக்கில் காத்திருப்பதாகவும் உங்கடை அப்பாவைப் பார்த்தவுடன் நாளைக்கு என்று திகதி குறித்துவிட்டார்”

ஒப்பறேசன் முடித்துக்கொண்டு டாக்டர் வெளியில் வந்தார். முகுந்தன் நீங்களா? என்னையறியாமல் கத்திவிட்டேன். “ஒப்பறேசன்

சக்சஸ்” நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம்” என்று சொல்லிட்டு தன் அறைக்குச் சென்றார். நானும் பின் தொடர்ந்து அவர் அறைக்குச் சென்றேன். “வாங்க உட்காருங்க என்று மரியாதையுடன் சொன்னார். அப்பாவுக்கு இரண்டு இடத்திலை புளொக் இருந்திருக்கு அதனால்தான் உடனும் ஒப்பேறசன் பண்ணினேன். என் அம்மாவை கவர்ந்தவரல்லவா? எனக்கும் கடமை இருக்குத்தானே அதைத்தான் செய்தேன்”

“மிக்க நன்றி முகுந்தன். உங்கள் உதவியை என்றுமே மறக்கமுடியாது” என்றேன்.

“தாங்ஸ் இருக்கட்டும் நீங்கள் எப்படி இருக்கின்றீர்கள்”

“எனக்கென்ன நல்ல கணவர் இரண்டு பிள்ளைகள் லண்டன் வாழ்க்கை ஏதோ ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது” என்றேன்.

“நீங்கள் ஒரு டாக்டர் அங்கு வேலை செய்ய வில்லையா?”

“எனக்கும் வேலைக்குப் போக விருப்பமில்லாதபடியால் வீட்டில் இருக்கிறேன்”

“அது இருக்கட்டும் உங்களைப்பற்றிச் சொல்லுங்களேன்” என்றேன்.

“என்னைப்பற்றி உண்மையாகவே தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறீர்களா?” என்று புதிர் போட்டார். நானும் ஆவலில் “சொல்லுங்களேன்” என்றேன்.

“உங்கள் அப்பா அம்மாவை ஏமாற்றியதால் அவர் மனத்தால் பாதிக்கப்பட்டே இருந்திருக்கின்றார். அச் சந்தர்ப்பத்தில் என் அப்பாவைத் திருமணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அம்மாவுக்கு அந்த வாழ்க்கை சந்தோஷத்தைக் கொடுத்ததோ என்னவோ நான் பிறந்தேன். நான் பிறந்து இரண்டு வருடத்திற்குப் பின் அப்பா வேறு ஒரு பெண்ணை மணந்துகொண்டு நோர்வேக்குப் போய் அங்கேயே இருந்துவிட்டார். அம்மா அதுபற்றி எதுவித கவலையும் படவில்லையாம். அம்மா ஆசிரியராக இருந்தபடியால் என்னை ரோயல் கல்லூரியில் விட்டுப் படிப்பித்தார். பின்பு கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தில் கல்விகற்று மருத்துவத்துறையை முடித்துக் கொண்டு வெளியேறினேன்”

“ஒருநாள் தான் வைத்திருந்த அல்பத்தைக் காட்டி உங்களைப் பற்றி சொன்னார். அம்மாவின் அல்பத்தில் உன் அப்பாவின் இருபத்தேழு படங்கள் இருந்தன. அவ்வளவுதூரம் என் அம்மா உன் அப்பாவை அளவுக்கதிகம் நேசித்திருந்தார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன்” என்று கூறிய முகுந்தன் தொடர்ந்தும்...

“திருகோணமலை ஆஸ்பத்திரியில் முதல் நாங்கள் இருவரும் இன்ரன்சிப்புக்கு வந்தபோது என் அம்மாவும் உங்கள் அப்பாவும் எங்கள் இருவருடைய திருமணத்தைப் பற்றித்தான் பேசியதாகவும், உங்கள் அப்பாவும் சம்மதம் தெரிவித்தாகவும் அம்மா சொல்லிச் சந்தோஷப்பட்டார்”

ஐ ஆம் வெறி சொறி முகுந்தன்.

“உங்கள் அப்பா என் அம்மாவை ஏமாற்றிய மாதிரி நீங்களும் என்னை ஏமாற்றிப்போட்டு வேறு திருமணம் செய்து கொண்டுவீட்டீர்கள். இதனால் பெரிதும் மனக்கவலை அடைந்திருந்த அம்மா ஒருநாள் திடீரென்று மாரடைப்பு வந்து இறந்து விட்டார்.”

“தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்”.

“அப்பா நோர்வேக்கு வரும்படி கடிதம் எழுதியிருந்தார். நான் அங்குபோக விரும்பவில்லை. ஸ்ருடண்ட் விசாவில் இலண்டனுக்குச் சென்று அங்கு பாட்ரயிம் வேலை பார்த்து எப்.ஆர்.சி.எஸ் முடித்துக் கொண்டு திரும்பவும் நம் நாட்டுக்கு வந்து வேலை பார்க்கின்றேன்.”

“ஆஸ்பத்திரியில் உள்ளவர்கள்தான் என் குடும்பத்தவர்கள்”

“நான் அதைக் கேட்கவில்லை உங்கள் திருமண வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கேட்டேன்” என்றேன்.

“நான் திருமணம் செய்து பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன”

யார் அவர்கள்? எங்கு இருக்கின்றார்கள்? என்று கேட்டேன்.

“இவருடன் தான் இதயத்தால் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றேன்.... என்று சொல்லி தன் பேசை எடுத்து விரித்துக்காட்டினார்.

அது என்படம். என் இதயநாடிகள் உறைந்துவிட்டன. என் நிலையை ஒருவாறு சுதாகரித்துக் கொண்டு...

“உங்களுக்கு என்ன பைத்தியாமா?” முகுந்தன் என்றேன்.

“கவிதா! நீங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். எனக்கு அம்மா கற்றுத்தந்த பாடம். உங்கள் அப்பாவையே நினைத்துக் கொண்டு காலம் எல்லாம் வாழ்ந்து மரணத்தையே தழுவிக்கொண்டார். அவர் உண்மையான காதலுக்காவே வாழ்ந்திருக்கின்றார்”

எனக்கு என்ன சொல்லுவதென்றே தெரியவில்லை. தொண்டையை ஏதோ இறுக்குவது மாதிரியான ஒரு நிலை சற்றுநேரம் உத்துப்பார்த்துவிட்டு முகுந்தன் சொன்னார்....

“கவிதா! என்னைப் பொறுத்தவளவில் காதல் புனிதமானது. அது ஒருமுறைதான் வரும். இது என் அம்மாவிடமிருந்து நான் பெற்ற பாடம். இதை உயிருள்ள வரை எந்தச் சக்தியாலும் அழித்துவிடமுடியாது!”

என்று முகுந்தன் சொல்ல என் கண்கள் பனித்து விட்டன.

அப்பொழுது என் கணவர் என்னை வந்த அழைக்க, ஒன்றுமே பேசமுடியாமல் முகுந்தனின் அறையை விட்டு வெளியே போகின்றேன்.

ஒரு விடியலை நோக்கி

(முன்றாம் பரீகச் சிறுகதை)

ச. முருகானந்தன்

1976 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் எழுத்துலகில் தடம்பதித்த டாக்டர் ச. முருகானந்தன் பல்சூறை சார்ந்த எழுத்தாக்கங்களை எழுதிவந்த போதிலும் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராக இணம் காணப்பட்டார். சுமார் 200 சிறுகதைகள் வரை எழுதியுள்ள இவர் நான்கு சிறுகதைத் தொகுதி களையும் ஒருகவிதைத் தொகுதியையும், ஒரு கட்டுரைத் தொகுதியையும் நூலுருவில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

1979 இல் சென்னை இலக்கிய சிந்தனைப்பரிசைப் பெற்ற முதலாவது இலங்கையராவார். “தரை மீன்கள்” சிறுகதைத் தொகுதி 2003ல் சாஷிந்ய மண்டல விருது பெற்றது. முத்தமிழ்விழா சிறுகதைப் போட்டி உட்பட இருபது தடவைகள் சிறுகதைக்காகவும், மூன்று தடவைகள் கவிதைக் காவும் பரிசில்கள் பெற்றுள்ளார். இவரது சிறுகதைகள் தெலுங்கு, ஹிந்தி, சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பூரணை நிலா கடலின் தொடுவானப் பகுதியிலிருந்து சற்று மேலேழுந்து எட்டிப்பார்த்தது. அகதி முகாம் குடிசைகள் யாவும் சோபையிழந்து போய்க் கிடந்தன. ஓரிரு குடிசைகளில் மட்டும் மின்மினிப் பூச்சிபோல் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

முகாமின் பக்கவாட்டில் செழித்து வளர்ந்திருந்த வேப்பமரத்தின் கீழுள்ள மணற்றரையில் சிவலிங்கம், கார்த்திகேசு, விநாயகமூர்த்தி ஆகியோர் அமர்ந்திருந்தனர். சில்லென்று வீசிய காற்று அவர்களின் உடலைத் தழுவிச் சென்றது. தொலைவில் மீன்பிடிக்கூட்டுத்தாபன கட்டடத்திலிருந்து ஒளிக்கீறல் முகாமின் ஒரு பக்கத்தில் கோடுகள் போல் விழுந்து கொண்டிருந்தது.

போர்நிறுத்த ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு வருடங்கள் கடந்த பின்னரும் இல்லிடமாகிப்போன தங்கள் வாழிடங்களுக்கு செல்ல முடியாத தவிப்பு அவர்கள் உரையாடலில் இடம் பெற்றது. கொடிய யுத்தம் முனைப்புப் பெற்று இருபகுதியிலும் பெரும் மோதல்களும் இழப்புகளும் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த காலம் மனதில் நிழலாடியது.

யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்த இரு பகுதியினரும் தாக்குதல்கள் செய்வதற்காக தம்மைப் பாதுகாக்க வேண்டியவர்களாகவும், தாங்கள் பாதுகாப்பாக இருப்பதற்கு தாக்குதல் செய்யவேண்டியவர்களாகவும் இருந்த சூழ்நிலை.

அப்போது இவர்களது குடியிருப்புக்களை அண்மித்த பகுதிகளிலே ஒரு கடற்படை முகாம் அமைக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து அந்தக் கிழக்குக் கடலோர மனைவர்களின் வாழ்வில் இருள் சூழத் தொடங்கியது. ஏற்கனவே பிறமாவட்டங்களிலிருந்து வந்து வாடியமைத்து, அரசு மீன்பிடிக்கூட்டுத்தாபன உதவியுடன் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்த தவர்களின் அடாவடித்தனங்களால் மனம் சோர்வுற்றிருந்த உள்ளூர் மனைவர்களுக்கு, கடற்படை முகாமமைப்பு இரட்டிப்பு சமையை ஏற்படுத்தியது.

முகாம் அமைத்த கடற்படையினர் அடிக்கடி வந்து சுற்றி வளைப்பு, விசாரணையென்று தொல்லை கொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒருநாள் கார்த்திகேசுவின் தம்பியையும், விநாயகமூர்த்தியின் மகனையும் விசாரணைக்கு என்று அழைத்துச் சென்றார்கள். வருடங்கள் பல கழிந்தும் இன்று வரை அவர்கள் பற்றிய தகவலே கிடைக்கவில்லை.

திடீரென்று ஒருநாள் உள்ளூர் மீனவர்களின் குடியிருப்புப் பிரதேசத்தை பாதுகாப்பு வலயம் என்று பிரகடனப்படுத்திய கடற்படையினர், இருபத்திநாலு மணி நேரத்தில் குடியிருப்பு வாசிகள் வெளியேற வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார்கள். இதனால் அவ்வூர் மீனவர்கள் கலங்கிப் போனார்கள்.

“நாங்க இப்ப வெளியேறி எங்கே போறது? வேற வீடு வாசல், காணி மூமி கூட இல்லை. இந்தக் கடலை விட்டால் தொழிலுமில்லை” சிவலிங்கம் ஆதங்கத்தோடு கூறினான்.

“இந்தக் குஞ்சு குமருகளோட எங்கே போய் ஒதுங்கிறது...” பவளம் சிவலிங்கத்தை கவலையோடு நோக்கினான். எல்லா வீடுகளிலும் இதே கவலை. எல்லோரும் கூடிக் கூடி கதைத்தார்கள். “இப்ப என்ன செய்யலாம்?”

“நாங்க பொலிசிலை முறையிடுவோம்...” என்றான் செமமாலை. பிரயோசனமில்லாத வேலை என விக்ரர் நினைத்தான்.

“பொலிசிலை முறையிட்டு பயனில்லை. சிவில் அதிகாரி யைச் சந்திப்போம்” கார்த்திகேசு தனது அபிப்பிராயத்தைக் கூறினான்.

“மாவட்ட செயலரும் அவங்கட ஆள்தானே? ஒரு காலத்தில் எங்கட தனித்தமிழ் பிரதேசமாக இருந்த இந்த மாவட்டம் இன்று அரச குடியேற்றத்திட்டங்களால் பறிபோய்க் கொண்டிருக்கு. வடக்குக்கும், கிழக்குக்கும் மகாவலிகங்கை வரப்போகுது என்று மகிழ்ந்தோம். அது வெறும் நட்பாசையாகப் போச்சு, தண்ணி வர முன்னரே பெரும்பான்மையின் குடியேற்றம் ஆற்றங்கரை எல்லாம் வந்திட்டுது. இப்ப எங்கட கடல் வளமும் பறிபோகுது...” விநாயகமூர்த்தி உண்மை நிலையை எடுத்துக்கூறினான்.

“எதுக்கும் மாவட்ட செயலரைச் சந்தித்து மனுக் கொடுக்கிறதுதான் நல்லது ...”

“உதிலை மினக்கடுறதை விட்டுட்டு, நாங்க எழும்பாமல் இருப்பம்...” என்றான் விக்ரர்.

“எழும்பாமலிருந்தால் செல் அடிச்சே கலைத்து விடுவார்கள் ... எதுக்கும் அரசாங்க அதிபரைச் சந்திக்கிறது தான் நல்லது...” இதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

திட்டமிட்டபடியே அன்று அரச அதிபரிடம் மனுக் கொடுத்தார்கள். அவரும் அனுதாபத்தோடு இவர்களது பிரச்சினையைக் கேட்டறிந்தார். பின்னர் பாதுகாப்புப்படை அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு கதைத்தார். இறுதியில் சாதகமான முடிவு வந்தது.

“நீங்கள் எழும்ப வேண்டியதில்லை... ஆனா பயங்கரவாதிகளை உங்கட பகுதியில் வரவிடக்கூடாது. அப்படி வந்தால் பிரச்சினைதான்...”

“நாங்களும் எங்கட தொழிலுமாக இருந்து சீவிக்கிறம்... எந்தத் தீவிரவாதியும் எங்கட பகுதிக்கு வர விடமாட்டம்...”

“வந்தால் தகவல் சொல்லவேணும்...”

அரச அதிகாரியின் வாக்குறுதி நீண்ட நாள் நீடிக்கவில்லை. அடிக்கடி வந்த படையினரின் தொடர் தொல்லையைத் தாங்க முடியாதிருந்தது. செபமாலையின் சகோதரி ஜோசெபீன், பெரியாஸ்ப் பத்திரியில் தாதிபாக இருப்பவள், ஒருநாள் கடமை முடிந்து திரும்பாததால் எல்லோரும் குழம்பித் தவித்தனர். இரவு ஊரடங்கு உத்தரவு ஆதலினால் தேடவும் முடியவில்லை.

மூன்று நாட்களின் பின்னர் முகாமுக்குக் கிட்டவாக உள்ள கிணற்றிலிருந்து அவளது சடலம் அழுகிய நிலையில் மீட்கப்பட்டது. ஊரே கதறி அழுதது.

ஜோசெபீன் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டதாக சட்ட வைத்திய அதிகாரி பிரேத பரிசோதனை அறிக்கையில் தெரிவித்தார். உடனடியாக குற்றவாளிகளைப் கண்டுபிடிக்கும்படி நீதிபதி பொலிசாருக்குப் பணித்தார். பத்திரிகைச் செய்திகள் பரபரப்பாக வெளியாகின. அவ்வளவு தான் இன்றுவரை குற்றவாளிகள் கண்டுபிடிக்கப்படவேயில்லை.

சில நாட்களின் பின் கடலின் மீன்பிடிப்பதும் தடை செய்யப்பட்டது. இதனால் அந்தக் கிராம மக்கள் தொழில் இழந்து வருவாயின்றி பசியாலும் பட்டினியாலும் வாடினர். அரச அதிபரிடம் கொடுக்கப்பட்ட மனுவை அடுத்து பகலில் மட்டும் அதுவும் குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் நின்று மீன் பிடிக்க அனுமதி கிடைத்தது. அவர்களது வாழ்க்கைப் பயணம் சிரமத்துடன் தொடர்ந்தது.

ஒருநாள் இரவு அந்தக் மீனவக் கிராமமே உறங்கிக் கொண்டிருந்த சாமவேளையில் ஆயுததாரிகள் பலர் உட்புகுந்து கிராமமக்கள் பலரை

பெண்கள், குழந்தைகள் என்று கூடப் பார்க்காமல் வெட்டிச் சரித்தனர். தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் சிதறி ஓடினர். பத்திரிகை, ஊடக தணிக்கை இருந்தபடியினாலும், வெளிநாட்டு நிருபர்களுக்குக் கூட அனுமதி இல்லாதமையினாலும் நடந்த அனர்த்தங்கள் அனைத்துமே மூடி மறைக்கப்பட்டன. லங்கா புவத்தும் இருட்டடிப்புச் செய்தது.

அன்று அகதியானவர்கள் தான் ... பாடசாலைகளில் தஞ்சம் புகுந்து சிலகாலம் அதுவே அகதி முகாமாக இருந்தது. பின்னர் சில அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களின் உதவியினால் அமைக்கப்பட்ட கீற்றுக் கொட்டகை முகாம் களிலிருந்து இப்போது சில நாட்களாக சிறு சிறு குடிசைகளமைத்து அதிகளாக வாடிக்கொண்டிருக்கும் இவர்களது சோகம் அதிகமாக வெளியுலக்குத் தெரியாது. பசியிலும், பட்டினியிலும் வாடி, மழையிலும் பனியிலும் தோய்ந்து நோயிலும் நொடியிலுமாக இவர்கள் படுகின்ற அவலம் வார்த்தைகளால் வடிக்க முடியாதவை.

போர்த்தவிர்ப்பு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பின்னர் இவர்களது மனதில் நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்று தோன்றியது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் இன்று அதுவும் தேய்ப்பிறையாக ஒளியிழந்து கொண்டிருக்கின்றது. நிழலிலே பேசிக்கொண்டிருந்த மூவரின் பேச்சிலும் மீன்குடியேற்றம் பற்றிய ஆதங்கமே தொனித்தது.

“அண்ணை பீடி இருந்தா தாங்க.. சரியான கூதலாக இருக்கு.. ஒரு தரம் அடிச்சாத்தான் நல்லாயிருக்கும்” என சிவலிங்கம் கேட்டதும், விநாயகமூர்த்தி மடியைத் துளாவிப் பார்த்தபடி, “என்னிடமும் இல்லை...” என்றான். அருகிலிருந்து கார்த்திகேசு தனது காதில் சொருகியிருந்த பீடியை எடுத்து நீட்டினான்.

“விக்ரரை இன்னமும் காணோம்... முக்கியமான விசயம் கதைக்க வேணும் ரவுணுக்குப் போயிட்டு வாறன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனானே?” சிவலிங்கம் வீதியைப் பார்த்தான். தொலைவில் யாரோ வருவது நிலவொளியில் மங்கலாகத் தெரிந்தது. விநாயகமூர்த்தி உற்றுப் பார்த்தான்.

விக்ரர் முகாம் வளாக கேற்றைத் திறந்து கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தான்.

“போன விசயம் எப்படி? எம். பியைக் காணக்கிடைச்சுதா?”

“இன்னும் சரியானமுடிவு தெரியல்லெண்ணு எம்.பீ கூறினார். விரைவில் கடற்படை முகாமை வேறிடத்திற்கு மாற்றப் போறாங்க. அப்புறம் எங்களுடைய நிலமும் பாதுகாப்பு வலயமாக இருக்காது. நாங்க போய் மறுபடியும் குடியேறலாம்.” விக்ரர் சற்று உற்சாகத்தோடு கூறினான்.

விக்ரர் வயதில் இளைஞன். அத்துடன் இவர்களை விட நாலெழுத்துக் கூடப்படித்தவன். இதனால் இந்த அகதி முகாமிலிருந்த பெரியவர்கள் கூட அவனில் தனி மதிப்பை வைத்திருந்தனர். முகாமிலுள்ள இளைஞர்கள் எல்லோருமே அவனுக்கு நண்பர்கள். அவன் என் என்றால் எண்ணையையே கொண்டு வந்து விடுவார்கள்.

குடிசையிலிருந்த பவளம் இவர்களுக்குத் தேனீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். விக்ரரின் பார்வை குடிசையக்கம் மேய்ந்தது. சுகந்தி கண்ணில் படுவாள் என்ற தவிப்பு ! மெல்லிய நிலவொளியில் எதுவும் தெரியவில்லை. தேனீர் இனிமையாக இருந்தது. சுகந்திதான் போட்டிருப்பாள் என்று விக்ரர் நினைத்தான்.

“அப்ப கெதியிலை சரிவரும் என்று விக்ரர் தம்பி சொல்லுறியன்”

“சரிவரத்தானே வேணும்? எங்கட பொடியள் இவ்வளவு உயிரைத் தியாகம் செய்யுதுகள்... இது ஒரு தர்மயுத்தம் கண்டியளோ... மகாபாரதத்தில்...” விநாயகமூர்த்தி தனது புலமை யைப் பறைசாற்றினான்.

“அண்ணை இன்னொரு சந்தோசமான விசயம் எம்பீ சொன்னவர். நாங்கள் எங்கட காணியிலை மீளக்குடியேறுவதற்கு புலம்பெயர்ந்த எங்கட வெளிநாட்டில் உள்ளவர்கள் உதவி செய்யப் போகினமாம்.

“அந்தக் குளிரிலையும், பனியிலையும் கஸ்ரப்பட்டு உழைச்சு, தாயகத்தை மறக்காமல் உதவி செய்கின்ற அவர்களுடைய உதவி மகத்தானது. அரசாங்கம் உதவியும் செய்யாமல், பொருளாதாரத்தடையும் போட்டு உள்ளூரிலேயே எங்களை ஏதிலிகளாக்கி அகதியாக விரட்டினபோது வெளிநாட்டில் இருந்து எங்கட பிள்ளையள் அனுப்புகின்ற பணத்தால் தான் தாக்குப் பிடிக்கிறம்...” சிவலிங்கம் பூரிப்போடு கூறினான்.

“உண்மைதான்... அவர்கள் அனுப்பும் பணத்தால் தான் இந்த நாசயுத்தத்திலையும் பட்டினிச்சாவுகள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கு...” கார்த்திக்கேசுவம் இதை ஆமோதித்தான்.

“ஒரு காலத்தில், யுத்தத்திற்குப் பயந்து புலம் பெயர்ந்தவர்களை சிலர் இழிவாகக் கதைக்கினம். ஆனா இப்போது அவர்களுடைய பொருளாதார உதவியில் தான் இங்கே எல்லாமே நடக்குது...” என்றான் விநாயகமூர்த்தி.

இன்றைய நிலவுப்பிச்சு இப்போது நிறைவுக்கு வரவே எல்லோரும் எழுந்து தமது குடிசைகளுக்குச் சென்றார்கள். விக்ரர் தனது இளவட்ட நண்பர்களைச் சந்திக்க பிரசாந்தனின் குடிசைக்குச் சென்றான்.

முகாமின் பக்கவாட்டிலிருந்த வேப்பமரம் இவர்களுக்குத் தூயகாற்றைத் தருவதுடன், பகலில் நிழலையும் தருவதால், அதன் கீழ் மணல் பரவி நிழலில் கூடிக்கதைப்பார்கள். நிலாப்பொழியும் நாட்களில் இரவிலும் கூட்ட மண்டப கூடம் இந்த வேப்பமர நிழல் தான்.

அடுத்த சில நாட்கள் மீள்குடியேற்றம் பற்றிய நினைவுகளின் மகிழ்வோடு முகாம் வாசிகள் சந்திக்கும் போதெல்லாம் உரையாடுவார்கள்.

பாதுகாப்பு வலயப் பிரதேசத்தில் காணியுள்ளவர்கள் மீள் குடியேற்றத்திற்குப் பதிவு செய்யும்படி வேண்டப்பட்ட போது எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் கிராமசேவை அலுவலரிடம் பதிவு செய்தனர்.

விரைவிலேயே கடற்படை முகாமும் அகற்றப்பட்ட சேதி அவர்கள் மனதில் பாலை வார்த்தது. இது காலவரை இருண்டு போயிருந்த முகங்களின் சோகங்களெல்லாம் விடைபெற, சொந்தக் காணிகளில் குடியேறப்போகும் மலர்ச்சி அனைவரின் முகங்களிலும் தெரிந்தது. கண்ணிவெடிகள் அகற்றிய பின் குடியேற்றலாம்.

ஒருநாள் மகிழ்ச்சியான சேதியோடு குடியிருப்புத் தலைவர் சிவலிங்கத்தைத் தேடி விக்ரர் வந்தான். குடிசை வாசலில் நின்று “ஐயா” என்று அழைத்தான். சுகந்தி தான் வெளியே வந்து எட்டிப்பார்த்து இவனைக்கண்டு பூரிப்பும் பதட்டமுமாக வரவேற்றாள்.

“வாங்கோ”

“அப்பா...?”

“அப்பாவும், அம்மாவும் குச்சுவெளிக்கு ஒரு கல்யாண வீட்டுக்குப் போட்டினம்...”

“அப்ப நான் பிறகு வாறன்...”

“நில்லுங்கோ.... தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு போகலாம்” சுகந்தி கொக்கி போட்டிமுத்தாள்.

“இந்த வெயில் வெக்கைக்கு தேத்தண்ணியே?”

“தேசிக்காய் கரைக்கிறன் ..

சுகந்தி எலுமிச்சை ரசத்துடன் வந்து அவனிடம் நீட்டினான்

“நல்ல இனிப்பு... உம்மைப் போல...”

“கொஞ்சச் சீனிதான் போட்டனான்...”

“உம்மட கை பட்டதெல்லே...” அவனது பதிலில் அவள் “கிளுக்” என்று சிரித்தாள்.

“மற்றவவையினர் கலியாண வீட்டுக்குப் போயிருக்கினம். எப்பவாம் மகளினர் கலியாணமாம்?”

“அதை நீங்கள் தான் சொல்லவேணும்...”

“வேதத்தில செய்ய உம்மட அப்பா அம்மாவை ஓமாமோ?” அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான் விக்ரர்.

“பேதங்களற்ற தாயக விடுதலையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்ற போது சாதியும், சமயமும்... தமிழர் எல்லாம் ஒன்றுதான்...”

“ஏன் மனிதர்களே ஒரே சாதிதான்... ஆனா ஆற்றிவு படடச்ச மனிசன் இன மதம் என்று அடிபட்டுச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறது தான் வேடிக்கை...”

“இப்ப அரசியலும், தத்துவமும் பேசவே வந்தனீங்கள்?... அம்மா அப்பாவை போனதைக்கண்டுட்டுத் தானே வந்தனீங்கள்...?”

“உம்மைப்பார்க்கவும் தான்... அதோட அப்பாவுக்கு ஒரு தகவல் சொல்ல வேணும்... எங்கட காணிகளிலை மிதிவேடி அகற்றி முடிஞ்சதாம்... கெதியில நாங்கள் மீளக் குடியேறலாம்... எல்லைகள் தான் அழிஞ்ச போச்சு...”

“அப்ப இனி காணிக்காரரிடையே எல்லைச் சண்டைதானென்று சொல்லுங்கோ...” நீண்ட நேரம் சுகந்தியுடன் கதைத்து விட்டு வெளியேறினான் விக்ரர்.

அடுத்த சில நாட்கள் அகதி முகாம் வாசிகள் தமது மீன்குடியேற்றம் பற்றிய இனிய எதிர்பார்ப்புகளுடன் காத்திருந்த போது, விக்ரர் எல்லோருக்கும் ஏமாற்றமளிக்கும் தகவலோடு வந்து சேர்ந்தான்.

“எங்கட காணிகளிலை வெளிமாவட்டத்துச் சிங்களவர் அடாத்தாகக் குடியேறியிருக்கிறாங்கள்”

“இதென்ன அநியாயம்? நாங்க உடனே அரசாங்க அதிபரைச் சந்திக்க வேணும் ...” சிவலிங்கம் பபடபடத்தான். “எந்தவித பலனும் இல்லை... அரசியல்வாதி, அதிகாரிகள், பொலிசார் எல்லோருடைய அனுசரணையுடன்தான் குடியேற்றம் நடந்திருக்கு...”

“இப்ப என்ன செய்யலாம்”

“அரச அதிபரிடம் ஊர்வலமாய்ச்சென்று மகஜர் கொடுப்போம்... சத்தியாக்கிரகம் செய்வோம்” என்று ஆவேசமாக விநாயகமூர்த்தி கூறினான்.

“1960ம் ஆண்டிலிருந்து சத்தியாக்கிரகம் செய்து என்னத்தைக் கண்டோம்...? பிரசாந்தனும் நண்பர்களும் சலிப்போடு கூறினார்கள்.

“எதற்கும் அவர்கள் அரசாங்க அதிபரைச் சந்திக்கட்டும்... பிறகு யோசிப்போம்...” என்றான் விக்ரர்.

“சந்திக்கட்டும் ... பிறகு யோசிப்போம்...”

அவர்களது பிரதிநிதிகளாக சிவலிங்கம், கார்த்திகேசு, விக்ரர் ஆகிய மூவரும் அரச அதிபரைச் சந்தித்தார்கள்.

“நீங்க சொல்லுறது சரி... அது உங்கட காணிகள் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்?”

“எங்கட உறுதிகள் எல்லாம் எரிஞ்சு போச்சு ஐயா...”

“அதுக்கு நான் ஒன்றும் செய்யேலாது. பிரதி எடுத்து வாங்க...” பிரதிகளுக்கு விண்ணப்பித்தார்கள். பதிவேடுகள் சிதைந்து போனதாகப் பதில் வந்தது. எம். பி யும் இது தொடர்பாக பாராளுமன்றத்தில் கேள்வி எழுப்பினார். எனினும் அத்துமீறிக் குடியேறியவர்களை எழுப்ப முடியவில்லை.

அகதி முகாம் வாசிகள் நொடிந்து போயினர். “ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதையுங்கோ. முள்ளை முள்ளால தான் எடுக்க வேணும்...” விக்ரர் ஆவேமாகக் கூறினான்.

இரவு நடுநிசியைத் தாண்டிவிட்டது. எங்கும் ஒரே இருட்டாக இருந்தது. விக்ரர், பிரசாந்த் மற்றும் முகாமச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் கையில் கத்தி, பொல்லு முதலிய ஆயுதங்களுடன் தமது குடியிருப்பு காணிகளில் நுழைந்தனர்.

மறுநாள்....

பயங்கரவாதிகள் சிங்கள அப்பாவிகளின் குடியிருப்புகளில் புகுந்து தாக்கி, கொலை செய்து தீயிட்டனர். லங்கா புவத்தை ஆதாரம் காட்டி வானொலிகளும் தொலைக்காட்சிகளும் செய்தி வெளியிட்டன.

குடியிருப்புக் காணிகளில் இப்போது எவரும் இல்லை! விடியும் இனி விடியும்.

சுரங்கனும் சுருதிகளும்

(பரிசுச் சான்றிதழ் பெறும் சிறுகதை)

தம்பு - சிவா

யாழ்ப்பாணம் இணுவிலைப் பிறப்பிடமாகவும் திருகோணமலையை வதிவிடமாகவும் கொண்டு இலக்கியப் பணியாற்றி வருகின்றார் தம்பு - சிவா. பாடசாலையில் கல்விகற்கும் காலத்திலிருந்தே சிறந்த பேச்சாளராகவும், எழுத்தாளராகவும் இருந்து பல பரிசீலனைப் பெற்றுள்ளார். இடதுசாரி சிந்தனையாளராகிய இவர், அடக்குமுறைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கும் எழுத்தாக்கங்களைப் படைத்துவந்துள்ளார். 1970 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் வெளிவந்த “கற்பகம்” கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையின் சிறப்பாசிரயாகச் செயற்பட்டார். ‘கற்பகம்’ சஞ்சிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகளை எல்லாம் (12 சிறுகதைகள்) தொகுத்து “காலத்தால் மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள்” என்ற பெயரில் தொகுப்பாசிரயாக இருந்து வெளியிட்டுள்ளார். அரும்பு, கலைக்கோலம், ‘கற்பகம்’, அர்ச்சனா, தமிழ்த்தேன்றல், ஞானம் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும், பார்த்தேன், வடிவேல் ஐயா நினைவுமலர், தினகரன் என்பவற்றிலும் இவரது ஆக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை, பத்திஎழுத்துக்கள் என்பவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் எழுதிவருகின்றார். இதழியலில் நீண்ட அனுபவத்தைக் கொண்ட இவர் உதயன், சஞ்சீவி பத்திரிகை நிறுவனத்திலும், வடக்கு கிழக்கு மாகாணப் பதிப்பகத்திணைக்களத்திலும் உயர்பதவிகளை வகித்தமையால் அச்சுத்தொழில், பத்திரிகைத்துறை சார்ந்த விடயங்களில் அனுபவமுள்ளவராக இருந்து தொடர்ந்தும் எழுத்தாக்கங்களை “தம்பு - சிவா” இணுவையுள் வசந்தன் என்ற புனைபெயர்களில் எழுதிவருகின்றார்.

மார்க்கண்டரின் தங்கைச்சியின் மகள் பெரிசாகிவிட்டாள் என்ற செய்தி சொல்ல அவற்றை தங்கைச்சியும் மச்சானும் வீட்டுக்கு வந்து சொல்லி விட்டு,

“மச்சான், விடியத் தண்ணிவாக்க வேணும் தாய்மாமன் உனக்குத்தான் அந்தக் கட்டாயம் இருக்கு அவவையும் கூட்டிக் கொண்டு பொழுதோடை வந்துவிடுங்கோ”

“விடிய ஆறுமணிக்கு வந்தால் போதுமே?” என்று அப்பா கேட்டார்.

“நாங்கள் தண்ணிவாக்கிறத்துக்கு ஒருவருக்கும் சொல்லில்லை. நீங்கள் வசதிபோல வாங்கோ; வந்ததும் வாப்பம்.”

“சரி வசதிபோலை வாறம் மச்சான்.”

“இராகு காலம் 7.50க்குத் தொடங்கீது அதற்குமுன் செய்ய வேணும். அப்ப நாங்கள் வாறம்.” மாமா செல்லிப்போட்டு போய்விட்டார். சின்னமாமி ஒன்றுமே பேசவில்லை. சின்னமாமா கதைக்கேக்கை ஏன் குறுக்கிடுவான் என்று பேசாமல் இருந்துவிட்டார்.

“பாத்தியளே அவவின்ரை கெப்பரை. அதுதான் உங்கட சின்னத்தங்கைச்சியைத்தான் சொல்லுறன். அந்த ஆள் உங்கட மச்சான் சிவலிங்கம் எவ்வளவு தன்மையாய் கதைக்கிறார் பாத்தியளே.” என்று அம்மா சொல்வது கேட்கிறது.

“ஒரு விடயத்தை இரண்டுபேரும் ஏன் சொல்லுவான் என்று இருந்துவிட்டாளாக்கும்” என்றார் அப்பா.

“வீடு தேடி வந்தவள் ஒரு வார்த்தை எண்டாலும் கதைச்சிருக்கலாம்; பேசாமல் போய்விட்டாள்.”

இப்படியாக அம்மா கதையை வளர்த்துக்கொண்டு போவதை விரும்பாத அப்பா “சரி பேசாமல் இரும் காணும்” என்றார்.

“நீங்கள் உங்கள் தங்கைச்சி செய்கிறதெல்லாம் சரி. நாங்கள் ஏதோ கம்மா கத்துகிறம் என்று நினைக்கிறியள் போலை”

“இப்ப என்னப்பா என்னைச் செய்யச் சொல்லுகிறீர்.”

“நானைக்கு தண்ணிவாக்கப் போகக்கூடாது. நானும் வரமாட்டன்.”

“உமக்கென்ன விசரே! தாய்மாமன் எண்ட முறையிலை அவர்கள் முறையாக வந்து சொல்லிவிட்டுப் போயினம். போகாட்டி இசைனம் என்ன நினைப்பார்கள்” என்று அப்பா கொஞ்சம் கடுமையாகச் சொல்லிவிட்டார்.

அம்மாவுக்குத் தெரியும் அப்பா சின்னத்தங்கைச்சி குடும்பத்தோடை நல்ல ஓட்டு அதனால் அவரிடம் கதைப்பதில் எதுவித பயனுமில்லை என்று நினைத்தாவோ தெரியாது ஒன்றும் மேற் கொண்டு கதைக்காமல் வீட்டுக்குள் போய்விட்டார்.

நான் வீட்டுக்கு ஓடிவருவதைக் கண்ட அப்பா

“ஏனடா தம்பி ஓடிவாறாய்” என்று கேட்டார்.

“கனடா சித்தப்பாவும் சித்தியும் பிள்ளைகளும் சின்னமாயி வீட்டை போகினம். நான் றோட்டிலை பெடியங்களோடை நிக்கேக்கை கண்டனான். அவை ஒருவரும் என்னை காணேல்லை.”

“அப்படியோ சங்கதி பொறிக்கிப்பயல் சபை சந்திக்கு வந்திட்டான். அவன் நிக்கிற இடத்திற்கு நான் போறதே? என்னையும் அவனைப் போலை கேடுகெட்டவன் என்று நினைச்சிட்டான் போலை” என்று கத்தினார்.

“ஏன் அப்பா சித்தப்பா என்ன துரோகம் செய்தவர் என்று அவரை பேசுகிறியள்”

“பேசுகிறதோ! அவன்ரை கண்ணிலை கூட முழிக்கமாட்டன். நம்பிக்கைத் துரோகி”

“விசயத்தை சொன்னீங்களெண்டால் நான் போய் கதைக்கிறன்”

“நீ கூட அவனிட்டை போகக்கூடாது” என்றார் அப்பா.

“ஏன் அப்பா சித்தப்பாவோடை இவ்வளவு கோபமாக இருக்கிறியள்”

“உனக்குத் தெரியுமே அவன் படிக்கிற காலத்திலை நான்தான் ஐஞ்சை பத்தைக் கொடுத்து உதவிசெய்தனான். அவன்படிச்சு வந்து பாங்கிலை வேலை செய்யேக்க ஒரு கொளுத்த சீதணத்தோடை கல்யாணம்

பேசி இனாமாக ஐஞ்சலட்சம் தாறமெண்டு பொம்பிளை வீட்டுக்காறர் சொல்லிச்சினம். நானும் சந்தோஷப்பட்டன் அந்த இனாம் காசை வாங்கி உன்னர அக்கா ரதியின்ரை பெயரிலை போட்டுவைக்கலாம் எண்டு நம்பி இருந்தன். உவன் எல்லாருக்கும் தண்ணி காட்டிப்போட்டு, பாங்கிலை வேலை செய்கிற ஒண்டுக்கும் வழியில்லாத குடும்பத்திலை சீதணம் ஒண்டும் வாங்காமல் ஒருதருக்கும் சொல்லாமல் கல்யாணம் கட்டிப் போட்டான். அண்டைக்கே சொல்லிப்போட்டன் எங்கட வாசல்டி ஏறக்கூடாது எண்டு. அவனும் இஞ்சை வரமாட்டான்”

“அப்பா நீங்கள் மச்சாள் பெட்டேன்ரை தண்ணிவாக்க போக மாட்டியளே? வீட்டை தேடி வந்து சொல்லிவிட்டுப் போன சின்னமாமாவும், சின்னமாமியும் கோவிக்கமாட்டினமே?

“இஞ்ச வா சந்திரன் உன்னர சித்தப்பனும் பெட்டைக்கு தாய் மாமன் தானே! குடும்பத்தோடை வந்திருக்கிறான். அவன் தண்ணி வாக்கட்டுக்கும். நான் செய்தாலும் அவன் இருக்கிற இடத்துக்குப் போகமாட்டான்.

அப்பாவுக்கு ஏதோ அடிமனத்திலை பெரியதாக்கம் இருக்கு. எனவே இவரோடை இப்ப கதைக்கிறதில் எதுவித பயனும் இல்லை என்று நினைத்துக்கொண்டு அம்மாவிடம் சென்று அவலின் நிலைப்பாட்டை அறியமுனைந்தேன்.

“அம்மா சின்னமாமியின் பெட்டையின்ரை தண்ணிவார்ப்புக்கு சித்தப்பா குடும்பம் அங்க வந்ததாலை அப்பா போகமாட்டாராம். நீங்களெண்டாலும் போகத்தானே வேண்டும்.”

“அப்பா போனாலென்ன போகாட்டாலென்ன சிவலிங்கத்துக் காகவாவது நான் போகத்தான் எண்ணியிருந்தன். ஆனால்...”

“என்ன ஆனால்.... அம்மா”

“அண்டைக்கு தண்ணிவாக்கிறத்திற்கு வரச்சொல்லி அழைக்க வந்த உன்ரை சின்னமாமி மச்சாள் வாருங்கோ எண்டு தலைநிமிந்து ஒரு வார்த்தையெண்டாலும் கதைக்கேல்ல. சிவலிங்கத்தை கல்யாணம் கட்டிப் போட்டாளாம் எண்ட கெறுக்கு அவளுக்கு. அவளின்ரை வீட்டை நான் போகமாட்டன்.”

“சின்னமாமி சிவலிங்கத்தாரை கல்யாணம் கட்டினதாலை உங்களுக்கு என்ன வருத்தம் அம்மா”

“வருத்தமோ! அந்த வயிற்றொரிச்சலை ஏன் கேட்கிறாய். நானும் உன்னை சின்னமாயிடும் ஒன்றாகத்தான் படிச்சனாங்கள். படிக்கற காலத்திலை சிவலிங்கம் இளம்பெடியன். பள்ளிக்கூடத்திற்கு போற றோட்டிலைதான் அவற்றை புடவைக்கடை இருந்தது. நாங்கள் போகேக்கை வரேக்கை எங்களைப் பார்த்து சிரிப்பார். அவர் எனக்கு கிட்டிய சொந்தக்காரன். என்னை ஐயா எனக்குச் சிவலிங்கத்தை கல்யாணம் பேசி போயிருக்கின்றார். அவர் மாட்டன் எண்டு சொல்லிப்போட்டு உன்னர சின்னமாயியை கல்யாணம் கட்டிப்போட்டார். பேந்துதான் தெரிஞ்சுது அவை இரண்டு பேரும் காதலிச்சவை எண்டு. என்னை நல்ல சினேகிதியாக இருந்தவள் எனக்கு கல்யாணம் பேசேக்கை விட்டுக் கொடுத்திருக்கலாம். அவளுக்கு சினேகிதியிலும் பார்க்க காதல் பெரிசாய் போச்சு. அண்டைக்கே அவளுக்கும் எனக்கும் இருந்த உறவு முறிஞ்சு போச்சு.”

அம்மாவின் மனத்தாக்கத்தை புரிந்துகொண்டபோதிலும் ஒன்றும் தெரியாதவனாக “அப்ப நீங்களும் போகமாட்டியன்”

“நான் அவள் வீட்டை போய் நக்குவன் எண்டு நினைச்சிட்டான் போல”

“அப்ப அக்காவின்னை கல்யாணம் எப்பிடி நடக்கப்போகுது”

“அவை இல்லாட்டி கொக்காவுக்கு என்ன கல்யாணம் இல்லையோ”

“தயாளன் மச்சான் அக்காவைத்தான் கட்டுவாரம் எண்டு அக்காவும் நம்பி இருக்கின்றா. நீங்களும் அவையனும் கீரியும் பாம்புமாய் இருந்தால் அக்காவின் கல்யாணம்... அக்கா பாவம்”

“நீங்களும் வராவிட்டால் இருக்கோ நானும் அக்காவுமெண்டாலும் போயிட்டுவாறம்” என்றேன்.

“அங்க போகக்கூடாது காலடிச்சு முறிச்சப்போடுவன்”

அம்மா கத்துகிற சத்தம் கேட்டு அப்பா உள்ளுக்குள் வந்துவிட்டார். நான் அக்காவிட்டை போய் சின்னமாயி வீட்டை போறவிடயம் பற்றியும் அப்பா அம்மாவின்னை இழுபறி பற்றியும் சொன்னேன்.

“தயாளன் அத்தான் கோவிப்பார் தம்பி நானும் நீயுமெண்டாலும் கட்டாயம் போவம்”

வீட்டுக்குள் அப்பா அம்மாவும் சண்டைபிடிக்கிற சத்தம் கேட்டு கொஞ்ச நேரத்தில் அமைதி நிலவியது. அப்பா என்னையும் அக்காவையும் கூப்பிட்டார். நாங்கள் இருவரும் அப்பாவுக்குக் கிட்டப்போனோம். அப்பா சொன்னார்.

“அக்காவும் நீயும் விடிய சின்னமாமி வீட்டை போங்கோ. ஆனால் சித்தப்பனோடை மட்டும் கதைக்கக்கூடாது. இது எனது கண்டிப்பான உத்தரவு. கதைச்சியள் எண்டு கேள்விப்பட்டன் இரண்டு பேரையும் வீட்டைவிட்டுக் கலைச்சுப் போடுவன்.”

என்று அப்பா சொல்லிப்போட்டுப் போய்விட்டார். அம்மா எங்கள் இரண்டு பேருக்கும் கிட்டவந்து

“ரதி அங்கை போறது சரி சின்னமாமியோடை கதைச்சுப் போடாதை. அவவின்ரை கெப்பரை அடக்கவேணும்.”

பெண்பிள்ளைகள் பெரிசானதும் முதலில் கிட்டிய இனத்த வரை குறிப்பாகத் தாய்மாமனை கூப்பிட்டு தண்ணிவாக்கிற சடங்கு நடைபெறும். வசதிபோல் சாமத்தியச் சடங்கை பணச்சடங்காக ஊரெல்லாம் சொல்லி சிறப்பாக நடத்துவார்கள் அதுதான் அந்த ஊர் வழக்கம்.

இப்ப நானும் அக்காவும் சின்னமாமி வீட்டை தண்ணிவாக்கிற சடங்குக்குப் போவதற்கு வெறுங்கையோடு போகேலாது. இதைப்பற்றி வீட்டிலை கேட்டால் அங்கை போகவும் விடமாட்டினம். என்ன செய்வது என்று யோசித்தோம்.

அக்கா சொன்னா “தம்பி பக்கத்துவீட்டு பறுவதம் அக்கா வீட்டை போய் ஊர் கோழிமுட்டை இருந்தால் ஒரு பத்துப் பன்னிரண்டை வாங்கிக் கொண்டுபோய் கந்தையற்றை கடையிலை வைச்சுவிட்டு வா போகேக்கை எடுத்துக் கொண்டு போவம்.”

அக்கா தந்த காசை வாங்கிக் கொண்டு போய் பறுவதம் அக்காட்டை, வீட்டிலை சொல்லாதேங்கோ எண்டு சொல்லி பன்னிரண்டு முட்டை வாங்கிக் கொண்டுபோய் கந்தையர் கடையில் வைத்து விட்டுவர அக்காவும் குளித்துவிட்டு வந்து சாறி உடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறார். நானும் குளித்துவிட்டு உடுப்பு மாற்றிக் கொண்டு, அப்பா அம்மாவிடம் சொல்லிப் போட்டுப்போக சென்றபோது அம்மா கல்அட்டியல், பென்றன் சங்கிலி, முத்துமாலை, காப்புகள் என்று தன்னிடமிருந்த நகைகள் எல்லாவற்றையும் அக்காவுக்குப் போட்டுவிட்டார். நாங்கள் என்ன கல்யாணவீட்டுக்கே போறும் ஏன் இந்த எடுப்புகள் என்று அக்கா சொல்ல... அம்மா கூறிய காரணத்தைக் கேட்க எனக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“உன்னர சின்னமாமியின்ரை கெப்பருக்கு நாங்கள் என்ன ஒண்டுமில்லாதவை எண்டு நினைச்சுப் போட்டாளோ! அவள் உன்னைப் பார்த்து பொறமைப்படவேணும். அதுதான் எல்லா நகைகளையும் போட்டுவிட்டனான். நீங்கள் இரண்டுபேரும் அவளோடை மட்டும் கதைச்சுப் போடக் கூடாது என்ன தெரியும் தானே?”

“ஓம் அம்மா நாங்கள் என்ன உங்கள் பிள்ளைகளல்லவா? என்று அம்மாவுக்கு ஐஸ் வைத்துவிட்டு அப்பாவிடம் போகிறோம்.

“என்னடி பிள்ளை கல்யாணவீட்டுக்குப் போறமாதிரி நகையெல்லாம் சாத்திக் கொண்டுபோறாய்”

“அம்மாதான் போட்டுவிட்டவ”

“அவ இந்த நேரத்திலை தன்னை கெப்பரைக் காட்டுறா போலை” என்று அப்பா சொல்லுகிறார். தொடர்ந்து...

“உதுகளைப் பார்க்க உங்கடை சித்தப்பன். அண்ணனிட்டை எக்கச்சக்கமாக இருக்குப்போலை எண்டு நினைக்கப்போறான். எங்கடை கஷ்டத்தை அவன் விளங்கிக் கொள்ளமாட்டானே?

“ஏன் அப்பா சித்தப்பாட்டை ஏதாவது எதிர்பார்த்து இருக்கிறீங்களோ?” என்று ஒன்றும் தெரியாத மாதிரி கேட்டேவிட்டன்.

“அவன் கஞ்சப்பயலினை செம்புச் சல்லிக்குக்கூட நான் ஆசைப்படமாட்டன். சரி நீங்கள் போய் மாமி சாப்பிடச் சொன்னால் இருந்து சாப்பிட்டுவிட்டு வாங்கோ. ஆனால் சித்தப்பாவோடை கதைகாரியம் வைச்சுக்கொள்ளாதேங்கோ. ஏன் எண்டால் சித்தப்பா கட்டியிருக்கிற பொம்பிளை வீட்டிலை நாங்கள் செம்பு கூட எடுக்கமாட்டம். அவை கொஞ்சம் குறைஞ்ச ஆட்கள் பகுதி”

எல்லோரும் மனிதர்கள் தானே. அப்பா, அம்மாவின் உபதேசங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு மனம் சலிச்சப்போச்சு. விட்டால் காணும் என்று நினைத்துக் கொண்டு நானும் அக்காவும் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டோம். கந்தையற்றை கடைக்குப்போய் காலையிலை அங்கு வைத்த கோழி முட்டைகளையும், அவற்றை கடையிலிருந்த சீல்வைத்த நல்லெண்ணை போத்தல் ஒன்றும் வாங்கிக் கொண்டு ஒரு ஓட்டோவில் சின்னமாமியின் வீட்டைச் சென்றடைந்தோம்.

வாசலில் ஓட்டோ சத்தம் கேட்டதும் மாமி வாசலுக்கு ஓடிவந்து விட்டா.

“வாருங்கோ... வாருங்கோ உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்திருந்தனான். நீங்கள் வந்தது எனக்கு நல்ல சந்தோஷம்” என்று இன்முகம் காட்டி வரவேற்றார்.

“ஏன் அண்ணனும் மச்சாளும் வரேல்லையே பிள்ளை” என்று மாமி அக்காவைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

நான் சொன்னன் “அவைக்குக் கொஞ்சம் சுகமில்லை”

“என்ன சுகமில்லைத் தம்பி” மாமி கேட்டா, நான் சொன்ன அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல்.

அக்கா ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு “இரண்டு பேருக்கும் தடிமன் காப்ச்சல் அதாலைதான் இண்டைக்கு வரவில்லை சாமத்தியச்சடங்கு வீட்டுக்கு கட்டாயம் வருவினம்” என்று சொல்லி முடித்தார்.

சித்தி எங்களிடம் வந்து “என்ன ரதி எப்படி இருக்கின்றாய் என்ன மெலிஞ்சு போனாய். தயாளனை கல்யாணம் கட்ட எல்லாம் சரியாய் வந்துவிடும்” என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

“சந்திரன் நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்” என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்டா. “உங்கட சித்தப்பா சொல்லுவார் உங்களையும் கனடாவுக்கு எடுப்பிக்கலாம் உங்கடை அப்பா விடமாட்டாரம் என்று சொல்லி மனவருத்தப்படுவார்”

“நான் சித்தி ஒரு என்.ஜி.ஓ வில் உளவியல் ஆலோசகராகக் கடமை பார்க்கிறேன்” என்று சொன்னேன்.

அவர்களின் அன்பான உபசரிப்பும், ஆறுதலான வார்த்தைகளும் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்துவிட்டன.

நாங்கள் போகும்போது சின்னமாமாவும் சித்தப்பாவும் வீட்டில் இருக்கவில்லை. சின்னமாமா அக்காவைக் கண்டுவிட்டார்.

“என்ன மருமகள்” என்று அன்புடன் விசாரித்தார். சித்தப்பா சொன்னார் “மகள் உன்னைப் பார்க்கத்தான் கனடாவிலிருந்து இங்கு வந்தனாங்கள். வேணுமெண்டால் சித்தியைக் கேட்டுப்பார். அப்பா அம்மா எப்படி இருக்கினம்? நான் இங்கே இருக்கிறபடியால் கொப்பா வரமாட்டார் என்று தெரியும்.” என்றார்.

தலைக்குத் தண்ணி வாத்துமுடிந்து, எல்லோருக்கும் சாப்பாடு மாமியும், சித்தியும் பரிமாறினார்கள். “என்ன மருமகள் மேலை சரியான கரிசனை போல கிடக்கு” என்று மாமியைப் பார்த்து சின்னமாமா கிண்டலடிக்க எல்லோரும் சிரித்தார்கள். அந்த நல்ல மனிதர்களுடன் சந்தோஷமாக இருந்து சாப்பிட்டோம். சாப்பிட்டு முடிய சின்னமாமி ஒருசோடி காப்பு கொண்டு வந்து அக்காவுக்கு போட்டுவிட்டார்.

சிறிது நேரம் பல கதைகளையும் கதைத்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டு நாங்கள் புறப்பட்டுபோகின்றோம் என்று எல்லோரிடமும் சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டோம். சின்னமாமா, மாமி, சித்தப்பா, சித்தி எல்லோரும் வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

சித்தப்பா சொன்னார். “நான் பாங் மட்டும் போறன். உங்ககளையும் அதிலை ரோட்டிலை இறக்கிவிடுகிறன்” என்றார்.

நாங்களும் காரில் ஏறிக்கொண்டு சென்றோம்.

கார் பாங்க வாசலில் நிறுத்தப்பட்டது. சித்தப்பா எங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு போனார். அக்காவின்ரை பெயரில் ஒரு கணக்கு ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று படிவங்களை வாங்கி தானே நிரப்பி அக்காவிடம் கையொப்பமும் வாங்கினார். தன்னுடைய சேமிப்புக் கணக்கில் இருந்த ஐந்து இலட்சத்து எண்பத்தையாயிரத்து இருநூறு ரூபாயையும் அக்காவின் கணக்குக்கு மாற்றினார். தன்னுடைய சேமிப்புக் கணக்கை குளோஸ் பண்ணிவிட்டார்.

அக்காவுக்கு எதிர்பாராத அதிர்ச்சி. சித்தப்பாவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆனந்தத்தில் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. சித்தப்பாவும் எனக்கும் கடமை இருக்கு என்று சொல்லி அக்காவின் தலையைத் தடவிவிட்டார். பாங்க அலுவல் முடிந்து காரில் ஏறினோம். கார் புறப்பட்டு சற்றுத்தாரத்திலுள்ள புடவைக்கடையில் போய் நின்றது. “சித்திக்கு சாறி வாங்க வேண்டும்; நல்ல செலக்கசனாக வந்து எடுத்துத்தா” என்று கூறி அக்காவைக் கூட்டிப் போனார். நானும் உடன் சென்றேன். காஞ்சிபுரம், பனாறிஸ், பெங்களூர், கஸ்மீர் என்று பலவகைப்பட்ட ஐந்து சாரிகள் எடுத்து வைக்கப்பட்டன. எனக்கும் ஜீன்ஸ் இரண்டு சேட் இரண்டு எடுத்தாச்சு. மொத்தமாக இருபத்தொராயிரம் ரூபா பில் தந்து சித்தப்பா காசு கொடுத்துவிட்டு பொருட்களுடன் காரில் ஏறினோம். காருக்குள் ஏறியதும் சித்தப்பா சொன்னார் “பாங்கில் காசுபோட்டவியம் வீட்டிலை ஒருவருக்கும் தெரிய வேண்டாம். சாறி உடுப்புகள் உன்ரை தயாளன் அத்தான் இலண்டனில் இருந்து அனுப்பியிருந்தவர், சிவலிங்கமாமா தந்தவர் என்று சொன்னால் ஒரு பிரச்சினையும் இருக்காது” என்றார். வீடு வந்து சேர்ந்தோம்.

அப்பா வந்து “அவன் சித்தப்பா ஏதாவது கதைச்சவனே? என்று கேட்டார்.

“இல்லை அப்பா” என்று அக்கா சொல்ல..

“அதுதானே பாத்தன் பொறுக்கிப்பயல்” என்று சித்தப்பாவை வாயில் வந்தபடி திட்டித் தீத்தார்.

அம்மா உடுப்புக்களையும், அக்காவின் கையில் போட்டிருந்த புதுக்காப்புக்களையும் பார்த்துவிட்டு “உதுகளை யார் தந்தது” என்று கேட்டார்.

“தயாளன் அத்தான் அனுப்பினதெண்டு சின்னமாமா தந்தவர்”

“அவ கெப்பர் காட்டுகிறவ ஒண்டும் கதைக்கேல்லையே?”

“சின்னமாமா குசினியை விட்டு வெளியிலை வரேல்லை” என்று அக்கா சொல்ல “அவள் சரியான மோசக்காறி” என்றார்.

அப்பா அம்மா இருவர் மனத்திலும் இருக்கின்ற மனத்தாக்கங்கள் எப்படியான வார்த்தைகளால் வெளிக்காட்டப்படுகின்றன என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. சித்தப்பாவின் காதல் திருமணம் அப்பாவையும், சித்தியின் காதல் திருமணம் அம்மாவையும் வெவ்வொரு கோணங்களில் மன அழுத்தங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

சின்னமாமியின் மகளின் சாமத்தியச்சடங்கு மிகவும் பெரிசாகச் செய்வதற்கு ஏற்பாடுகள் எல்லாம் தடல்புடலாக நடக்கின்றது. ஒரேயோரு மகள் ஊரெல்லாம் சொல்லித்தான் செய்யப் போயினமாம் என்று சின்னமாமா சொன்னவர். பெரியமாமா, மாமா பிள்ளைகளும் கொழும்பிலிருந்து வருவினமாம். சின்னமாமாவின் அக்கா குடும்பம் வவுனியாவிலிருந்து நேற்றே வந்துவிட்டினம். சின்னமாமாவின் தம்பி குடும்பமும் வட்டுக்கோட்டையிலிருந்து வந்து விடுவினமாம். நான் அங்கை போய்விட்டுத்தான் வந்தனான் என்று வீட்டின் முன்பக்கத்தில் இருந்த அக்காவுக்கும், அப்பாவுக்கும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன்.

அம்மா குசினிக்கின் இருந்து நாங்கள் கதைக்கும் இடத்துக்கு வந்து என்னிடம்

“உன்னை யாரடா அங்கை போகச்சொன்னது” என்று கேட்டார்.

“என்னரை தங்கச்சி வீடுதானே அவன் போனதாலை உனக்கு என்ன செய்யுது” என்று அப்பா அம்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“நீங்கள் குடுக்கிற சப்போட்டிலைதான் பிள்ளைகள் என்னை மதிக்காமல் நடக்குதுகள்”

“எடியேய் வாயைப்பொத்து; அவன் என்னை கூடப்பிறந்த தங்கைச்சி என்னை பிள்ளைகள் அங்கை போனால் உனக்கேன் உறுத்தாது”

“அவ பெரிய மாம்பாலக்காறி. சிவலிங்கத்தை மயக்கி கல்யாணம் கட்டினவளல்லே. அந்தப் புத்தி எங்கை போகப்போகுது. எங்கட பிள்ளைகளையும் மயக்கிப்போடுவாள்.” அம்மாவும் விட்ட பாடில்லை.

இவை இரண்டு பேருடைய பேச்சுவார்த்தைகளைச் சகிக்காமல் அக்கா சொன்னா “இரண்டு பேரும் கொஞ்சம் சண்டை பிடிக்கிறதை தயதுசெய்து நிப்பாட்டுங்கோ. அக்கம் பக்கதிலை இருக்கிறவை என்ன நினைப்பினம். இந்த வீட்டிலை நித்தச் சண்டையெண்டெல்லோ சொல்லப்போயினம். உங்களாலை பிள்ளைகளாகிய எங்களுக்கும் அவமானம்.” என்று அக்கா சொல்லி முடிக்க முந்தி

“பொத்தடி வாயை” அம்மா கத்துகிறார்.

அப்பொழுது கேற் கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டு எல்லோரும் வாசல் பக்கம் பார்த்தோம். சின்னமாமா, சின்னமாமி, பெரியமாமா, பெரியமாமி எல்லோரும் வீட்டுக்குள் வருகிறார்கள். அப்பாவும் அக்காவும் அவர்களை வரவேற்று முன் கோலிலுள்ள கதிரைகளில் அமர வைக்கிறார்கள். பெரியமாமியும், சின்னமாமியும் இருக்காமல் நிற்கின்றார்கள். அப்பா இருந்ததும்தான் அவர்களும் அமர்ந்தார்கள். தமையன் மேல் ஒரு பக்தியும் மரியாதையும் அவர்கள் வைத்திருந்ததை அவதானித்துக் கொண்டேன்.

அம்மா இவர்களைக் கண்டதும் பின்பக்கத்தாலை அடுத்த வீட்டுக்குப் போய்விட்டார். அப்பா அவர்களுடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்க அக்கா வந்தவைக்கு பில்கட் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு தேனீர் போடப் போய்விட்டார்.

“எங்கை மச்சாளைக் காணவில்லை” பெரியமாமி கேட்டார்.

“உங்கைதான் இருந்தவ. தம்பி அம்மாவைப்பார்” என்று அப்பா சொல்ல நானும் வீடு முழுக்கத் தேடிப்பார்த்தேன் அம்மாவைப் காணவில்லை.

அக்கா தேத்தண்ணி கொண்டுவந்து கொடுக்கேக்கை அவர்களுக்குச் சொல்லுவது எனக்குக் கேட்கிறது.

“அம்மா உங்கை ஒரு இடத்தை சுகமில்லாத ஒரு ஆளைப் பார்க்கப் போய்விட்டா” என்று அக்கா பொய் சொல்லி சமாளித்துப் போட்டா.

“என்ன பிள்ளை ரதி, தயாளன் வாறமாதம் வாறானாம். சட்டுப்புட்டெண்டு கல்யாணத்தை வைச்சப்போடுங்கோ எண்டு சின்ன மாமாவிட்டையும் சின்னமாமியிட்டையும் சொல்லிப் போட்டன்.” அதைக்

கேட்ட அக்காவின்முகம் பூரிப்படைந்திருந்ததை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

“இய் எங்களோடை நீயும் தம்பியும் வந்துவிடுங்கோ. அப்பாவும் அம்மாவும் நாளைக்கு வரட்டுக்கும்” என்று சின்னமாயி சொன்னார்.

அக்கா அப்பாவிடம் கேட்க அப்பாவும் போங்கோ என்று சொல்லிப் போட்டார். அம்மா வந்தால் விடமாட்டா என்று எங்களுக்கு தெரியும். அக்கா அப்பாவிடம் சொன்னா “சாறி உடுப்புகள் எல்லாம் எடுத்தாச்சு. நகை எடுக்க அம்மாதான் வரவேணும்.”

“பிள்ளை உன்ரை கொம்மாவின்ரை ஒண்டும் உனக்கு வேண்டாம். நீ உடுத்த உடுப்போடை வந்தால் காணும்” என்று சின்னமாயி அக்காவிடம் சொல்லி அவளின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டுபோக, நானும் பின்னால் போய் அவர்கள் வந்த காரில் ஏறி சின்னமாயி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டோம்.

அடுத்தநாள் சாமத்தியச்சடங்கு மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. தூர இடங்களிலிருந்தும் எல்லாச் சொந்தக்காரரும் வந்துவிட்டார்கள். எங்கள் அம்மா அப்பா இரண்டு பேரும் வரவேயில்லை.

தயாளன் அத்தான் இலண்டனிலிருந்து வந்துவிட்டார். அடுத்தநாள் அக்காவைப் பார்க்க வந்து வீட்டிலுள்ளவர்களுடன் தமாஷாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அம்மா அவருடன் கதைக்கவே இல்லை. அப்பா அன்பாகக் கதைத்தார். இருந்து கதைத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

அப்பா அம்மாவைப் பார்த்துச் சொன்னார். “பொம்பிளைப் பிள்ளை பெத்த நாங்கள் முறையாகப்போய் மாப்பிள்ளை கேட்க வேணும். இண்டைக்கு நல்ல நாள் போய்விட்டு வருவம் வெளிக்கிடும்”

“அவள் போக்கணம் கெட்டவளிட்டை நான் வீடுதேடிப்போய் மாப்பிள்ளை கேட்கிறதா? இவள் கல்யாணம் கட்டாமல் வீட்டோடை கிடக்கட்டும் நான் வரமாட்டேன்”

“இந்த ஜென்மத்திலை நீ திருந்தவேமாட்டாய். நான் கண்ணை முடுகிறத்திற்கு இடையிலை பிள்ளையின்ரை நல்ல காரியத்தைக் கூட பார்க்கவிடமாட்டாய் போல, என்று அப்பா மிகுந்த வேதனையுடன் கூறினார்.

அக்கா அழுத்தொடங்கிவிட்டா. அவ்வைப் பார்க்க எனக்கும் மனவேதனையைக் கொடுத்தது.

அம்மாவின் நிலைப்பாட்டுக்கான காரணம் என்ன? மனப்பாதிப்பு அடிமனத்தில் இருப்பதால் அந்த மனஅழுத்தம் இவ்வை இப்படி நடந்துகொள்ள வைக்கின்றதா? அப்படி என்ன பாதிப்பு இவளுக்கு ஏற்பட்டது. உளவள ஆலோசகராகக் பணியாற்றும் எனக்கு அம்மா உளரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பது நன்றாகப் புரிந்தது. அவரின் மனத்தை உளவள ஆலோசனை மூலம் நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என எண்ணினேன்.

அம்மாவை அணுகி “அம்மா நீங்கள் எடுத்ததற்கெல்லாம் கோபப்படுகின்றீர்களே ஏன்? பிள்ளைகளாகிய எங்களைக்கூட ஒருநாளாவது அன்புடன் நடத்தவில்லையே ஏன்? அப்பாவை உங்களுக்குப் பிடிக்க வில்லையா? அப்படிப் பிடிக்காதவரை ஏன் திருமணம் செய்தீர்கள். அக்காவையும் என்னையும் நீங்கள் தானே பெத்தீர்கள். நீங்கள் ஒரு இடமும் போகாமல் ஏன் இருட்டுக்குள் இருக்க விரும்புகின்றீர்கள். அம்மா சொந்தங்களோடு நாங்கள் ஒற்றுமையாக இருந்தால்தான் எங்கடையீட்டு நல்லது கெட்டதற்கு நாலு சனம் வந்து நிற்கும், அப்பதான் சிறப்பு” காசுபணம், வெறுப்பு, கோபம், பொறாமை, தாழ்வு மனப்பான்மை, உதாசீனம் என்பன மனிதநேயத்திற்கு அப்பாற்பட்டன. மனித நேயத்தை விட்டு, மற்றைய காரணங்களுக்காக பிடிவாதமாக இருப்பவர்கள் ஏதோ ஒருவித மனஅழுத்தம் காரணமாகவே நடந்துகொள்ளுகிறார்கள் என்பதைச் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்கின்றது. அதை சமுதாயத்தின் பிழை என்று கூடச் சொல்லமுடியாது. அம்மா சின்னமாமாவோ அல்லது சின்னமாமியோ உங்களுக்கு எத்தகைய துரோகத்தையும் செய்யவில்லை என்பதை நீங்கள் ஆழமாக உங்கள் மனதில் பதியவைத்துக்கொள்ளவேண்டும். சின்ன மாமா சிவலிங்கம் படிக்கிற காலத்திலேயிருந்து சின்னமாமியைக் காதலித்து வந்துள்ளார். அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிக் காதலித்து எவருடைய தூண்டுதலும் இன்றிச் சுயமாகவே திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள். ஆகவே அவர்கள் இருவரும் எவருடைய வாழ்க்கையைப் பாதிப்பதற்கு உள்ளாக்கவே அல்லது வேதணப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவில்லை. மனமொத்த காதல் வாழ்க்கை வாழுகின்றார்கள்.

அதேமாதிரி சித்தப்பாவும் சித்தியும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். அப்பா இவர்கள் விடயத்தில் எதிர்பார்த்து கைகூடவில்லை என்ற ஆதங்கத்தில் மனஅழுத்தத்திற்கு உள்ளாகி சித்தப்பாமேல் கோவப்படுகின்றார். ஆனால் சித்தப்பாவோ கனடாவிலிருந்து அக்காவைப் பார்க்க வந்த அவரின் பாங்கணக்கில் ஐந்து இலட்சத்து என்பத்தையாயிரம் வரை வைப்பிலிட்டுச் சென்றிருக்கின்றார். அத்துடன் என்னையும் கனடாவுக்கு எடுப்பிப்பதாகச் சொல்லியுள்ளார்.

சின்னமாமி அக்காவுக்குத் தேவையான நகைகள் எல்லாம் புதிதாகச் செய்து வைத்திருக்கிறார். உடுத்த துணியோட வந்தாலும் மருமகளாக ஏற்றுக்கொள்ளவேன் என்ற நல்ல மனத்துடன் இருக்கின்றார். தயாளன் மச்சானும் ரதி அக்காவும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகிறார்கள். அவர்களை எவராலும் பிரிக்கமுடியாது. அவர்கள் இருவரும் சந்தோஷமாக வாழ்வதற்கு சின்னமாமா, சின்னமாமி, சித்தப்பா, சித்தி எல்லோரும் எல்லாவகையான உதவிகளையும் செய்யக் காத்திருக்கின்றார்கள். பெரியமாமா, பெரியமாமி கூட தயாளன், ரதி திருமணம் எப்ப நடக்கும் என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து இருக்கிறார்கள்.

ஆகவே அப்பாவும் அம்மாவும் செய்யக்கூடிய உதவி அத்தானையும் அக்காவையும் சிறப்பாக வாழவைப்பதுதான்.

ஆறுதலாக நான் கூறியவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அம்மா அழத்தொடங்கிவிட்டார். என் வாழ்நாளில் அம்மா அழுததை அன்றுதான் கண்டேன்.

அவருடைய மனஅழுத்தம் இந்த அழகையுடன் விடுபடுமா?

வியுகம்

(பரிசுச் சான்றிதழ் பெறும் சிறுகதை)

செல்வி. ஆ. புனிதகலா

ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றும் வட்டவளையைச் சேர்ந்த செல்வி ஆ. புனிதகலா கடந்த பத்தாண்டு காலமாக எழுத்துலகில் தடம்பதித்துள்ளார். பெருமளவிலான கவிதைகளை எழுதி வரும் இவர் கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாகச் சிறுகதைத்துறையிலும் ஆர்வம் கொண்டு ஆக்கங்களைப் படைத்துவருகின்றார். தினமுரசு, வீரகேசரி, தினகரன், தினக்குரல் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை வெளிப்படுகளைக் கலையருவி, மதுரத்தமிழ், தேட்டம் ஆகியவற்றிலும் ஞானம், பெண், வடம் ஆகிய இலக்கியச் சஞ்சிகைகளிலும் இவரது கவிதை ஆக்கங்கள் பிரசுரமாகியுள்ளன. திரு. அந்தனி ஜீவாவின் “குறிஞ்சிக் குயில்கள்” கவிதைத் தொகுப்பில் இவரது கவிதையும் இடம்பெற்றுள்ளது. விபவி கலாசாரமையம் (2003) நடந்திய சிறுகதைப்போட்டியில் ‘தீக்குள் விரலை வைத்தால்’ என்ற சிறுகதைக்கு பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்றுள்ளார். தினகரன் வாரமஞ்சரி நடந்திய மானவி முத்திரைச் சிறுகதைப்போட்டியில் 2004 நவம்பர்மாத முத்திரைச் சிறுகதையாக ‘பொழுக்கத்தெரியாத பய’ என்ற இவரது சிறுகதை தெரிவுசெய்யப்பட்டது. சமூகப் பிரக்ஞைமிக்க ஆக்கப்படைப்புகளை எழுதிவருகின்றார்.

“**ரூ**பியக்கா உங்களுக்கு ஃபோன்” என்ற குரல் கேட்டு, செய்து கொண்டிருந்த வேலைகளை அப்படியே போட்டு விட்டு அடுத்த வீட்டுக்கு ஓடிச் சென்றாள் ரூபிணி. ரிசீவரை எடுத்தவள் ‘ஹலோ’ என்றாள். ‘ஹலோ’ சொன்ன மறுமுனைக் குரலை அடையாளம் கண்டுகொண்ட ரூபினியின் முகம் கறுத்தது. அவன்தான் அவனேதான். உதட்டைக் கடித்துப் பொறுமை காத்தாள். அவன் தொடர்ந்தான். “என்ன ரூபிணி நான் கேட்டது...”

“என்ன?” இது ரூபிணி.

“அது தான்... அது ... ஒருநாள்... ஒருநாள்... ஒருமணி நேரமாவது... ப்ளீஸ் ... நா வேற யாருகிட்ட கேட்பேன்?”

“ஹ்ஹஹ்ஹா...” ரூபினியின் அலட்சியச் சிரிப்பை அவன் தனக்குச் சாதகமாக நினைத்துக் கொண்டான்.

“ரூபி ... ரூபி ” அவன் உருகினான். அருகில் இருப்பவர்கள் புரிந்து கொள்ளக் கூடாதே எனத் தவித்தவள், சலனமற்ற முகத்தை வலிந்து ஏற்படுத்திக் கொண்டாள். “சொல்லுங்க சேர்” என்றாள்.

“என்ன சம்மதமா? நா மட்டுந்தான் வீடல்ல இருக்கேன். வாரீங்களா? இல்ல நா அங்க வரவா?”

“நா அவர்கிட்ட... அவர் உங்கள காணலும்னு சொன்னார் சேர்” பேச்சை மாற்றினாள்.. அவன் விடுவதாயில்லை.

“யோசிச்சி சொல்லுங்க” டக்கென ரிசீவரை வைத்தவள் சிந்தனையுடன் நடந்தாள். வானம் கறுத்திருந்தது. மழை வருவதற்கான அறிகுறிகள் மிகத் துல்லியமாய்த் தெரிந்தன.

மீண்டும் சமையலறைக்குள் நுழைந்த ரூபிணி கருகலின் வாசத்தில் கலங்கித்தான் போனாள். அடுப்பில் அவள் வைத்து விட்டுப் போன கறி தீய்ந்து தீர்ந்து போயிருந்தது. கடிகாரம் ஐந்து மணியை ஒலித்து ஓய்ந்தது. இன்னும் ஒருமணி நேரத்தில் கணவன் வந்து விடுவான். வரும் போதே ‘பச்சி...’ என்று கூவிக் கொண்டுதான் வருவான். “பாவம் அந்த மனிசன் என்னதான் பண்ணும் காலையில் சுத்திக் கொடுத்த இடியப்பமும் வெறும் சொதியும் போதுமா? வேலை செய்யும்

ஆம்பிளைக்கு?” எண்ணம் மனதைக்குடைய, கண்கள் காய்கறிக் கூடையைத் துளாவின. அது வெறுமையாய்ச் சிரித்தது. திசீரென்று ஞாபகத் பொறி சற்று மின்னி மறைந்தது. காலையில் சரசாக்கா கொடுத்த சீட்டுக் காச இருக்கவேண்டும். கைகள் இயல்பாய் மல்லிப் போத்தலினுள் நுழைந்தன. ஐம்பது ரூபாய் இருந்தது. எடுத்துக் கொண்டு பக்கத்துக்கடைக்கு ஓடினாள்.

கத்தரிக்காயும், கறிமிளகாயும், கருவாடும் ‘அவருக்கு’ பிடிக்கும் என்று வாங்கிக் கொண்டு திரும்பினாள். வாரி மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. நனைந்த காகமொன்று ‘கரன்ட்’ கம்பி மீதமர்ந்து கம்பிய குரலில் கத்திக் கொண்டிருந்தது. ஓடி வந்தவள் அரக்கப்பரக்க மீண்டும் சமைக்கத் தொடங்கினாள். அவசரமாக ஓடும் உலக வாழ்வில் ரூபணியும் ஓர் அங்கத்தவள்.

இளமை வேகத்தில் காதல் கொப்பளிக்க காதலொருவனைக் கரம் பிடித்தாள். காலம் பருகிய மூன்று வருட தாம்பத்திய வாழ்வில் இரண்டு பிள்ளைச் செல்வங்கள் பெண்ணும் ஆணுமாகப் பிறந்தன. வாடகை வீட்டு வாழ்க்கை சிக்கலாகி விட தாய்வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்தாள். அத்தோடு கணவனுக்குப் பொறுப்புக் குறைந்தது. தாயோ விதவை. அவளுக்கோ இன்னும் இரண்டு பெண்களைக் கரை சேர்க்கும் பொறுப்பு. சிறுநுண்டிகள் செய்து கடைகளுக்குப் போட்டு வரும் வருவாயில் வாழ்வை நகர்த்திக் கொண்டிருக்கிறாள். இந்நிலையில் இரண்டு பிள்ளைகளுடன் குடும்பமாக வந்திருக்கும் மகளை ‘போ’ என்பதா? ‘இரு’ என்பதா? வசைபொழிந்து பின் வாரியணைக்கும் சராசரித் தாயாக அவளிருந்தாள். “நீயாக தேடிக் கொண்ட வாழ்க்கை தானே” என அவள் திட்டுவதில் என்ன தவறு? கணவனும் இரண்டு வருட வீட்டு வாசத்தின் பின் நேற்றுத்தான் ஆடைத் தொழிற்சாலையொன்றில் சுப்பவைசராக வேலைக்குச் சென்றுள்ளான்.

“டொக்... டொக்” கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டது. “அஸ்வினி... யாருன்னு பாருங்க” என்றாள் சமையல்கட்டில் இருந்தவாறே. கதவைத்திறந்த பிள்கைள் “டொடொடொ” என்று கூவியபடி காலைக் கட்டிக் கொண்டன. “மக்கும்” எனத் தோளில் இடித்துக் கொண்ட தாயின் எள்ளலை அவள் கவனிக்காமலில்லை. நேரம் கடந்து கொண்டிருந்தது. “இன்றைய பொழுதை சமாளித்தாயிற்று” என எண்ணிய வாறே சமைத்தவற்றைப் பிள்ளைகளுக்கும் கணவனுக்கும் பரிமாறினாள். அதன்பின் வழமைபோல கணவனின் முணுமுணுப்பு, சிறு சச்சரவின் பின் எல்லோரும் உறங்கச் சென்றார்கள். அவளால் உறங்க முடியவில்லை. மனம் செக்கு மடாய் ‘போன்கோலை’ப் பற்றியே சுற்றிவந்தது.

எத்தனை விதமான மனிதர்கள்! யாரைத்தான் நம்புவது...? அவளால் ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை. எவ்வளவு மரியாதை வைத்திருந்தாள்? 'சேர்' ஆம் அவள் விபரம் தெரிந்த நாளிலிருந்து அவரை இப்படித்தான் அழைத்து வருகிறாள். ஐந்தாம் வகுப்பிலிருந்து க.பொ.த சாதாரண தரம் வரை அவரிடம் கல்வி கற்றிருக்கிறாள். "மகளுக்குச் சமமான எண்ணிடம் எப்படித்தான் கேட்க மனம் வந்ததோம்..." எண்ணம் தீயாய்ச் சுட்டது. அவள் மதிப்பு வைத்திருந்த அந்தப் பெரியமனிதன் ஒரு வாரமாக அவளை அனுபவிக்கத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். எத்தனை நாள் திட்டமோ? அவர் நேரில் கேட்போது தான் அதிர்ந்து வியந்தாள். 'அவ்வளவு கீழ்த்தரமாக அவர் கேட்பதற்கு எந்த வகையில் நான் காரணமானேன்?... வறுமையா?...' புரியாமல் குழம்பினாள். கணவன் புரண்டு படுப்பது தெரிந்தது. 'இவனிடம் கூறாமல் இருப்பதே நல்லது' என நினைத்தவளின் கைகள் அனிச்சையாய் கன்னங்களைத் தடவின. நேற்று அவன் வரும் போது வீட்டில் இருக்க வில்லை என்பதற்காக அறைந்தது, இன்னமும் வீக்கம் வற்றாமலிந்தது. அவளையுடறியாமல் ஒரு துளி கண்ணீர் பொத்தெனத் தலையணையில் விழுந்து, புதைந்து காணாமல் போனது. இரவுகளில் தானே யாருக்கும் தெரியாமல் அழ முடிகிறது. பகலில் அழுதால் யாராவது ஏனென்று கேட்பார்கள். பதில் சென்னாலும் சொல்லா விட்டாலும் பலகதைகள் ரெக்கை கட்டும். வீண் வம்பேன்? சுயமாய் அழுது சுயமாய்த் தீர்வு காண்பதே சுபம்

திடீரென அந்தக் கவிதை வரிகள் நினைவில் மீண்டன.

"இரவுகள் இனிமையானவை தான்..."

ரணப் பெண்களின் வேதனைகளைச் சீழ்கட்டித் திரையிடுவதால்!..."

எத்தனை பொருத்தமான வரிகள்! கூடவே கவிதையின் சொந்தக்காரியும் நிலையாய் விரிந்தாள். அவள் வேறு யாருமல்ல ரூபினியின் உயிர்த்தோழி மதிவதனிதான். பெயருக்கேற்றாற்போல் மதிநுட்பமுடையவள். எவ்வளவு சுதந்திரமானவள்! ரூபினியின் முகம் சட்டெனப் பிரகாசித்தது. அவள் தான் சரி... உடனே அவளைக் காணவேண்டும் போலிருந்தது. எப்படியாவது அவளிடம் இதைக் கூறிவிடவேண்டும். அவள்தான் இதற்கு மிகச் சரியான தீர்வைக் கூறக் கூடியவள். நம்பிக்கைக் கீற்றில் பாதை கண்டுபிடித்த வழிப்போக்கன் போல நிம்மதியாய் உறங்கிப் போனாள். நம்பிக்கை தானே ஏழைகளின் தும்பிக்கை ! கனவில் அம்மன் வந்தாள்.

அது ஒரு மலையகக் கிராமம். ஒரு காலத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புக்களாக இருந்த லயன்கள் பிரதான வீதியை அண்மித்திருப்பதால் அபிவிருத்தி அடைந்து நாகரீகக் கிராமமாக மாறிவிட்டது. ஐம்பது வருடங்கள் ஊரை ரொம்பத்தான் மாற்றின. லயன்கள் மறைந்து நகரத்துப் பாணியில் கடையோடு இணைந்த வீடுகளாகிவிட்டன. பின்புறமிருந்த மாட்டுக்கொட்டகைகளும் வீட்டுத் தோட்டங்களும் குடியிருப்புக்களாகி ஆரவாரித்தன. கோவில்களும், பள்ளி, தேவாலயம், பன்சல என்பனவும் இலங்கையின் பிரதான மக்கள் யாவரும் அங்கு வாழ்வதைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன. மொத்தம் முப்பது கடைகள் மட்டுமே இருந்த அக் கடைவீதியில்... பாதி கொம்பூனிகேஷன்களும் அடகுக் கடைகளுமாக இருந்தன. கடந்த ஒருவருட காலத்திற்குள் திறக்கப்பட்டிருந்த மக்கள் வங்கியும் கிராமிய வங்கியும் அடகுச் சேவையை வெற்றிகரமாகச் செய்து கொண்டிருந்தன. நாகரீக வளர்ச்சி கண்டும் அறிபாமையில் உழலும் வாடிக்கையாளர்களிடம் சேமிப்பை எதிர்பார்த்தது வங்கிகளின் தோல்விதான். அரச வைத்தியசாலை ஒன்றும் தபாலகமும் அமைந்திருந்தன. மொத்தத்தில் அந்தக் கிராமத்தைச் சுற்றி அமைந்திருக்கும் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தேவைகளை எழுபத்தைந்து வீதம் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் வளர்ச்சி கண்டிருந்தது கிராமம்.

இரவெல்லாம் பெய்த மழை காலையில் ஓய்ந்திருந்தது. அந்தப் பெருவீதி கழுவித் துடைத்தது போல சுத்தமாகக்கிடந்தது. கதிரவன் உச்சி நோக்கி ஏறத் தொடங்கியிருந்தான். அன்று சனிக்கிழமை என்பதால் வீதியில் நெரிசல் குறைவாக இருந்தது. வாகனங்களும் நிதானமாக வழக்கிக் கொண்டிருந்தன. வீதியோரம் ஒரு நாய் குப்பைகளைக் கிளறியபடி ஹோட்டலில் கண்ணாடிப் பெட்டிகளில் அடுக்கப்பட்டிருந்த பழைய வடைகளை ஏக்கமாய்ப் பார்த்தது.

“வணக்கம் சேர்”

“வணக்கம் வணக்கம், என்ன சிவனு காலமயே...”

“சேர் மகளுக்கு ஐடியங்காடுக்கு படம் கேட்டீங்க...” எனத் தலையைச் சொறிந்தவாரே படத்தை நீட்டினார் அந்த முதியவர்.

“ஆங்... சரி சரி நா கிராமசேவகர்கிட்ட சொல்லி இருக்கேன். . .போம் தந்தவுடன நிரப்புவமே... அடுத்த வெள்ளி வாங்க பாப்பம்” என்று பதிலிறுத்தவாரே அவசர அவசரமாக புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் அந்த சமூக சேவகர். வந்தவர் போய்விட்டார். மோகன்ராஜ் என்றால் அந்த ஊரில் தெரியாதவர்களே இருக்கமுடியாது. நாற்பத்தைந்து வயது கூட நிரம்பாத சமாதான நீதவான். சமூகசேவகர். பகுதி நேரமாக நகரப் பாடசாலையொன்றில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார்.

அரசாங்கம் அவரை நியமித்து என்னவோ சிறந்ததொரு கல்விச் சேவையை எதிர்பார்த்துத்தான். மோகன் ராஜைத் தேடிவரும் அன்பர்களின் பிரச்சனைகளைச் செவிமடுத்துத் தீர்க்கவே அவரின் ஆயுள் போதாமல் இருந்தது. இந்நிலையில் இரண்டு பாடவேளைகளாவது கற்பியதே அதிகம். டியூஷன் வகுப்புகள் மோகன்ராஜ் போன்றவர்களுக்குப் பெரும் சேவையாற்றின. அவற்றின் புண்ணியத்தால் அவரின் மாணவர்கள் பரீட்சைகளில் சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஊராரின் பார்வையில் நல்ல சமூக சேவகர். அவரின் சமூக சேவையால் ஆடைத் தொழிற்சாலைகள், கொழும்புக் கடைகள் என்று மலையக இளைஞர் யுவதிகள் வேலைவாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளார்கள். அடையாள அட்டை, பிறப்புச்சான்றிதழ், காணி உறுதி என்று ஏராளம் சேவைகள் அவரால் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளதாகவும் பலர் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். எனினும் அவர் லஞ்சம் வாங்குவதாகவும் உருப்படியாக எதுவும் செய்யமாட்டார் வீணாக காலம் தாழ்த்துவாரெனவும் குற்றம் சுமத்துவோரும் இல்லாமலில்லை.

எது எப்படி இருப்பினும் ஊரில் அவருக்கென்று மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தன. எப்போதும் அவரைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் இருந்தது. இரண்டு பிள்ளைகளுக்கு தந்தையான அவரின் இளம் மனைவி இரண்டாவது பிரசவம் முடிந்து தாய்வீட்டில் தங்கிவிட்டதால் அவர்பாடு திண்டாட்டம்தான். என்ன செய்வது? தனிமைத் தவிப்புத்தான். காலையில்்தான் ரூபினியி டமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. பாவம் ரூபினி அவளுக்குத்தான் எத்தனை பிரச்சனைகள். ஏதாவது உதவவேண்டும். என எண்ணிக் கொண்டவருக்கு புதிதாகத் திறக்கவிருக்கும் நூலகம் ஞாபகத்தில் உதித்தது.

வாரிய கொஞ்ச முடியையும் சிரமப்பட்டு மேலி உச்சிக்கு கொண்டு வந்து வழக்கை மறைத்து மறுகாது வரை கொண்டு சென்று முடித்தார். அது மறைவதாய் இல்லை. அக்கியுபஞ்சர் முறையில் முடிவளர வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் மறுகணமே நகுத்துப் போனது. இந்த முறையில் வழக்கை நீக்கி முடிவளர்க்க நினைத்து தலையெல்லாம் சீழ்பிடித்து ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கும் தியாகு ஞாபகத்தில் உதித்திருக்க வேண்டும் 'சே...' சீப்பை வீசிவிட்டு விரைந்து கதவு பூட்டு, சாவியை பக்கத்துக் கடையில் கொடுத்து, அடுத்த திருப்பத்தில் இருக்கும் ரூபினியின் இல்லம் நோக்கி விரைந்தார். அவரின் மனக் கண்ணில் ரூபினி நிழலாடினாள்.

தேவலோக ரம்பையே நேரில் வந்தாற் போன்றதொரு தோற்றம். நிலா முகத்தில் கதைபேசும் வண்டு விழிகள், கூரான நாசியும் வாளிப்பான சிவந்த தேகமுமாக பெண்களே பொறாமைப்படும் அளவுக்கு அழகை இயற்கை அவளுக்கு வாரி வழங்கியிருந்தது. இரண்டு பிண்கள் பெற்ற

பின்னும் கட்டழகு குலையாத இருபத்தேழு வயது தேவதையாக திகழ்ந்தாள். சுறுசுறுப்பும் துடுக்கான பேச்சும் கொண்டவள். ‘ஓடிஓடி உழைக்கணும்’ என்ற கூற்றை மெய்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். வேலையற்ற கணவனை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு கடைகளுக்குச் சிற்றுண்டிகள், உணவுகள் தயாரித்தும் டியூஸன் வைத்தும் வரும் வருமானத்தில் குடும்பம் நடத்தி வருகிறாள். இந்த மாதம் தான் கணவன் வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்திருக்கிறான்.

கடை கடையாய் ஏறியிறங்கும் ரூபிணி மோகன் ராஜின் கண்களில் அடிக்கடிபட்டது விப்பில்லைத்தான். அவரின் மனைவிக்கு பல சமயங்களில் எவ்வளவோ உதவிகள் செய்திருக்கிறாள். சோம்பேறி மனைவிக்கு ஓடியாடும் ரூபிணி வந்து போவது பேருதவியாக இருந்தது. அதனால் ரூபினியின் குடும்பநிலை மோகன்ராஜ் குடும்பத்துக்கு ஓரளவு தெரிந்திருந்தது. அவளின் வறுமையும் அவளது கணவனின் சந்தேகக் குணமும் தான் இத்தனை துணிச்சலாக மோகன்ராஜை அவளிடம் அப்படிக்கேட்க வைத்தது. மனைவிக்கு உதவியவள் தனது தனிமைத் தாகத்தையும் தீர்ப்பாளர் என ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார். நெடுநாளாய்த்தான் அமைத்த விபுகம் இன்று முழுமையடைந்திருப்பதாகப்பட்டது.

வீட்டை அணமித்த போது உள்ளே பல பேச்சுக் குரல்கள் கேட்டன. மோகன் ராஜுக்கு குழப்பமாக இருந்தது. திருப்பிப் போய்விடலாமா என நினைத்து முடிக்கு முன்பே ஆளரவம் உணர்ந்து எட்டிப்பார்த்த மதிவதனி “வாங்க சேர்” என்றாள். அவருக்குள் இலேசாக நடுங்கியது. உள்ளே நுழைந்தவருக்கு மேலும் ஆச்சரியம். சுத்தமான அந்த வராண்டாவில் பெண்கள் பட்டாளம் ஒன்றே அமர்ந்திருந்தது. ரூபினியை மட்டும் எதிர்பார்த்து வந்தவருக்கு இந்த சூழல் திகைப்பைக் கொடுத்தது. ஒரு மூலையில் வெள்ளைப் பூக்கள் தொடுத்த மாலையுடன் குத்துவிளக்கெரிந்து கொண்டிருந்தது. பக்கத்தில் நிறைகும்பம். என்ன நடக்கிறது என்பதை ஊகித்தறிய முடியாமல் விக்கித்துப் போனார். மதிவதனி அவருக்கு இருக்கை கொடுத்து உபசரித்தாள்.

அவர் அங்கு பிரசன்னமானதால் சிறிய இடை நிறுத்தத்தைத் தொடர்ந்து மீண்டும் தன் உரையை ரூபிணி தொடர்ந்தாள். மோகனப் புன்னகையை எதிர்பார்த்து வந்தவர் அவளின் எள்ளல் இளநகையால் வியர்த்து நெளிந்தார். அவருள் இருந்த காமன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பொசுங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஆறு வயது முதல் அறுபது வயது வரை படித்த, படிக்காத பெண்கள் அந்த வீட்டை நிறைத்திருந்தார்கள். தலியனாய் அவர் தவித்தார்.

ருபினியின் குரல் சன்னமாய் ஒலித்தது. “... பெண் என்றாலே காமக் கண் கொண்டு விழுங்க அலையும் நீசர்கள் நிறைந்த இந்த சமூகத்தில் நம்மை நாம் தான் காத்துக் கொள்ளவேண்டும். பெண்களின் நல்வாழ்வுக்காய் இன்று அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்படும் இந்த மகளிர் அமைப்பு தொடர்ந்து பல செயற்றிட்டங்களை அமுல்படுத்தும் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பல கைத்தொழில் பயிற்சி வகுப்புகள் மட்டுமன்றி தற்காப்புக்கலைப் பயிற்சி வகுப்புகளும் ஆரம்பிக்கப்படவுள்ளன. இவ்வங்குரார்ப்பண வைபவத்தை சமூக சேவகரும், சமாதான நீதவானும் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியருமான திரு மோகன்ராஜ் அவர்கள் முன்னிலையில் நடத்துவதையிட்டுப் பெருமையடைகிறேன். இப்படியொரு காத்திரமான சேவையை ஆரம்பிக்க என்னைத் தூண்டிய அப்பெருமகளாரின் பங்களிப்பை என்றும் மறவேன்...”

அவள் பேசப் பேச அவர் குறுகிக் கொண்டிருந்தார். அந்த வண்டு விழிகள் அத்தனையும் அவரை ஒரு சேர மொய்ப்பதாகப்பட்டது. குறுகுறுக்கும் அவர் மூளையும் உள்ளமும் குடையப்பட்டு குடையப்பட்டு அழுகிக் கொண்டிருந்தன. ஆழமறியாமல் வைத்த காலை முதலை கவ்வியது போலிருந்தது. அவரின் ஈனப்புத்தியில் எப்படிக்க குத்திவிட்டார்கள் இந்தப் பெண்கள்! புண்ணாகிப் போன மூளையின் ஒவ்வொரு சொல்லும் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரே கேள்வி “அதை இவர்களிடம் கூறிவிட்டாளா?” என்பதாக இருந்தது.

தனிக்குள் துளிர்

(பரிசுச் சான்றிதழ் பெறும் சிறுகதை)

நவஜோதி ஜோகரட்னம்

பெண்களின் சமத்துவம், அவர்களின் தனித்துவம் தொடர்பான எழுத்தாக்கங்களைப் படைத்துவரும் இச் சிறுகதையின் ஆசிரியர் தன்னை ஒரு பெண்ணிலைவாத எழுத்தாளராக இனங்காட்டியுள்ளார். உள்நாட்டு யுத்தம் காரணமாக புலம்பெயர்ந்து லண்டனில் வாழும் திருமதி நவஜோதி ஜோகரட்னம் மத்தியதரப் பாடசாலை ஒன்றின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுகின்றார். லண்டன் CEE (I) TV மற்றும் ETBC வானொலியிலும் அறிவிப்பாளராக இருந்திருக்கின்றார். தற்பொழுது லண்டன் “சன்றைஸ்” வானொலியில் அறிவிப்பாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். தொடர்ந்து சிறுகதை, கவிதை ஆக்கங்களைப் படைத்துவரும் இவர் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்களின் அவலங்களை எழுத்துக்கள் வாயிலாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இவரின் கவிதைத் தொகுப்பு ஒன்று அண்மையில் வெளிவரவிருக்கின்றது. இவர் ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் எனும் அகஸ்தியரின் மகள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கூர்ந்து மண்டலம்போல எண்ண மண்டலம் எப்போதும் எனக்கு அலை அடித்துக்கொண்டிருக்கும். மனசாலதான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் இளமையான மனதோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னால் இயல்பாக இருக்க முடிகிறது. இயற்கையை ரசிக்க முடிகிறது. மனிதர்களை நேசிக்க முடிகிறது. இதனால்தான் அடிக்கடி மனது நொந்துகொள்கிறேன். மனது வெடித்து அழுகிறேன்.

குப்பைகள் போல் குவிந்திருந்த பிணங்கள். தொலைக்காட்சிக்குள் அந்தக் காட்சிகள். திரும்பத் திரும்ப அந்தக் கோரங்களைக் காட்டும் தமிழ் தொலைக்காட்சிகள். சுனாமி அனர்த்தம். உடலைக் குத்தி உருக்கும் காட்சிகள். என்னால் உணவு உண்ண முடியவில்லை. தொலைக்காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த என் குழந்தை சொல்கிறாள்:

“மம்மி அந்த பேபி நித்திரை கொள்கிறது”

“ஓம் நித்திரை கொள்கிறது செல்லம். நீண்ட நித்திரை கொள்கிறது”. மனது சொல்லிக் கொள்கிறது. என்னுடல் நெஞ்சை நீவிக்கொண்டு எழுந்து வலிக்கிறது. உயிரற்ற பிஞ்சு முகங்களின் காட்சிகள். அதனைப் பார்க்கின்ற ஒவ்வொரு தாய்க்கும் நிச்சயம் நெஞ்சு வலித்திருக்கும். தாங்க முடியாத வேதனை. என்ன செய்யமுடியும். தாங்கித்தான் ஆக வேண்டும். கோர முகமாக மாறுகின்ற என் முகம். எனது மென்மையான உள்ளம் இருண்டு கவிகிறது. குரல் உடைந்து கர கரத்து நடுங்குகிறது. கறுத்த ஓர் அந்தி மயக்கத்தை என் இதயம் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பிஞ்சு முகங்களின் பெற்றோர்கள் உயிரோடு இருந்தால் எத்தனை வேதனை அடைவார்கள். ஒரு தாயின் வேதனையை பரிபூரணமாக உணர்ந்து கொள்கிறேன். உயிரற்ற புன்னகை உதட்டில் பிறக்கின்றது.

“இங்கே வாடா என் செல்லக் கண்ணா.” என் குழந்தை ஓடி வருகிறாள். அந்தப் பிஞ்சு முகத்தை வருடி கட்டி அணைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அவனும் சேர்ந்து கன்னங்களில் முத்தப் பூக்களைச் சொரிந்துகொண்டிருந்தான். அன்புணர்ச்சியால் இதயம் சூடேறிக் கொண்டிருந்தது.

“மம்மி இனி ‘சிலறன்ஸ் புறொக்கிராம்’ பார்க்கப் போகிறேன்” குழந்தைகள் மிகவும் விவேகமானவர்கள். சுனாமியை விட எத்தனையோ அனர்த்தங்களை தொலைக்காட்சியில் சந்தித்திருக்கிறான் போல். சுனாமி அனர்த்தம் தந்த கொடூரமான காட்சிகள் தொலைக்காட்சிகளில் வரும் நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றாக இருந்திருக்க வேண்டும். சந்தர்ப்பம் பார்த்து தனது நிகழ்ச்சிகளைப் ‘படபட’ த்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நான் வேலை செய்யும் இடத்தில்தான் அவளுடைய வீடும் இருக்கிறது. எனது நண்பி ‘அஷ்மா’ சிரித்துக்கொண்டு நின்றாள். அவசரம் அவசரம் என்று வாழ்க்கை ஓடுவதால் வழியில் காணும்போதெல்லாம் பேசிக்கொள்வோம். லண்டனில் உள்ள நூலகம் ஒன்றில் சந்தித்தபோது ஏற்பட்ட பழக்கம். நூலகத்தில் குழந்தைகளுக்கான ‘கதை சொல்லும் நேரம்’ நடைபெறுவது வழக்கம். அஷ்மா தன் சிறுமியை அழைத்து வந்திருந்தாள். நானும் எனது சிறுவனை அழைத்துச் சென்றிருந்தேன். அங்குள்ள ஆங்கிலப் பெண் அழகான குட்டிக் குட்டிக் கதைகள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பா. நட்பு, பல இன மக்களும் வந்து கலந்து கொள்வர். ஆர்வத்தோடு சிறுவர்கள் கேட்டு மகிழ்வார்கள். அஷ்மா இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒரு இஸ்லாமியப் பெண். எத்தனையோ யோக்களோடு பழகுகின்றோம். ஆனால் ஒரு சிலரை மட்டும் தான் நண்பர்களாக்கி விடுகிறோம்.

லண்டனில் இப்போ வாகனம் வைத்திருப்பவர்கள் பாடோ பெரிய திண்டாட்டம். லண்டன் பட்டணத்துக்கு போய் வருவதென்றால் ரோட்டுக்கு வரி செலுத்த வேண்டும். ஓடு பாதையில் வாகனத்தை நிறுத்தினால் தண்டம். சிவப்பு பூசப்பட்ட பஸ் ஓடும் பாதையில் ஓடினால் கம்பத்தில் பூட்டப்பட்ட கமரா அழகாகப் படமெடுத்து வீட்டுக்கு தண்டத்தோடு கடிதம் வரும். குறிப்பிட்ட இடங்களில் வேகங்களை மாற்றி ஓடினால் போச்சு போச்சு. கமராக்கள் ‘பளிச்சுப் பளிச்’ சென்று ‘மின்னி மின்னிப்’ படமெடுத்துவிடும். பொலிஸ்மாரும் பதுங்கியிருந்து பிடித்துப் போடுவார்கள். அதிக காலத்துக்குப் பிறகு இலங்கைக்குப் போய் கொழும்பில் நின்ற போது வாகன ஓட்டங்களைப் பார்த்த போது திகைத்துப் போனேன். என்ன மாதிரி சனங்களுக்குள்ளால் ‘வெட்டி வெட்டி’ வாகனங்களை ஓட்டுகிறார்கள். அதுக்குள்ள சயிக்கிள்களும் சனங்களுக்குள்ளால் ‘டிங் டிங்’ என்று மணி அடித்தபடி ஓடுவினம். இங்கு சயிக்கிள் காரருக்கு வேறு பாதை. சயிக்கிள் காரர் போகும்போது மற்ற வாகன ஓட்டிகள் மிக அவதானமாக ஓடவேண்டும். சில வேளைகளில் குதிரைகளிலும் சவாரி செய்து கொண்டு போவார்கள். ஆனால் வாகன ஓட்டிகள் தான் கவனமாக ஓடவேண்டும். வாகன ஓட்டிக்குத்தான் தண்டம். இந்த லண்டன்காரர்

சட்டத்துக்கு மேல் சட்டத்தை வடிவமைத்து சனங்களிடம் வறுகித் தள்ளுறாங்கள். வேலைக்குப் போகிற அவசரத்தில் காரை நிறுத்த இடமில்லாமல் மஞ்சள் கோட்டுக்கு மேல் காரை நிற்பாட்டிவிட்டேன். 'ரவிக் வோடன்' மோட்டசயிக்கினில் பறந்து வந்து அபராத ரிக்கற்றை வைத்து விட்டுப் பறந்துவிட்டான். அறுபது பவுண் துண்டு. என்ன செய்வது? அபராதம் கட்டினதுதான்.

'அஷ்மா' சொன்னாள்; "ஹெலன் எங்கள் வீட்டின் முன்னால் இருக்கும் இடத்தில் காரை கொண்டு வந்து நிற்பாட்டு. எனக்கு எதுவித சிரமும் இல்லை. என்றாள்"

இப்போ நான் வேலைக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் அவளின் வீட்டிலுள்ள இடத்தில் எனது காரை நிறுத்துவது பழக்கமாகிவிட்டது.

ஏதோ தெரியவில்லை. தனது வீட்டில் நடக்கும் வைபவங்களுக்குக்கூட என்னை அழைத்துக்கொள்வாள். லண்டனில் அவளின் குடும்பத்துள் நடந்த திருமணம்.

"ஹெலன், நீ கட்டாயம் இத் திருமணத்திற்கு வரவேண்டும்" அஷ்மாவின் அன்புக் கட்டளை. 'இஸ்லாமிய' முறையில் திருமணம் எப்படி நடக்கிறது? என்று மனம் ஆர்வப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. இஸ்லாமியத் திருமணங்களை நான் சென்று பார்த்தில்லை.

"முயற்சி செய்து வர்பார்க்கின்றேன்" என்றேன்.

லண்டனில் அவர்களது பள்ளிவாசலை அண்டிய ஒரு பிரமாண்டமான மண்டபம். திருமணம் கோலாகலமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. அதிகமான பெண்கள்தான் இருந்தார்கள். மண்டபத்தில் என்னைக் கண்டதும் அஷ்மாவுக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி. என்னை உடல் பூத்த சிரிப்போடு வரவேற்றுக் கொண்டாள். "சிகப்புச் சாறியோடு எடுப்பாக இருக்கிறாய்!" என் காதுக்குள் கூறினாள். மகிழ்வால் சிரித்துக்கொண்டேன்.

மணப்பெண் மட்டும் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேடையில் காத்திருந்தாள். அலங்காரம் செய்து கொண்ட தோழியர்களும் கூட இருந்தனர். மணமகனைக் காணவில்லை. இனித்தான் வருவாரோ? மணதிற்குள் கேள்வி குடைந்துகொண்டிருந்தது.

மணமகன் 'மொஸ்க்கில்' சமயவிடயங்களைச் கவனிக்கச் சென்றுள்ளார். அவருடன் ஆண்கள் மட்டும்தான் செல்லமுடியும். பெண்கள் செல்லமுடியாது. அதுதான் இங்கே எல்லோரும் காத்திருக்கின்றோம். 'அஷ்மா' கூறிக் கொண்டு தனது நீட்டுச் சட்டையைத் தடுக்காது பிறத்த

வண்ணம் மண்டபத்தில் வண்ணம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஓ.. அப்படியோ சங்கதி?” மனதில் நினைத்துக் கொண்டேன்.

சிறிது நேரத்தில் எல்லோருமே வந்து சேர்ந்து விட்டனர்.

ஆடை அணிகள் சற்று வித்தியாசமாக இருந்தன. பெண்களில் சிலர் சேலைகள் வித்தியாசமான முறைகளில் அணிந்திருந்தார்கள். கைகள் கால்கள் கூட வர்ணப் பூக்கள் மாதிரி மினு மினுத்துக் கொண்டிருந்தன. அஷ்மா வெள்ளை நிறத்தில் நீட்டு ஆடை ஒன்றை அணிந்திருந்தாள். அவள்தான் திருமணப் பெண் என்று நினைக்குமளவுக்கு இளமையும் வனப்பும் நிறைந்து காணப்பட்டாள். அங்கு நின்ற சிலரை எனக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்தாள். விருந்தினர்களை மகிழ்விப்பதற்கு இசைக்குழுவினர் கானஇசைகளை இசைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இடையிடையே தலையை மூடி மறைத்து, பாதி முகங்களை பிறை போல் காட்டும் இளம் பெண்களின் இடை நெளிந்த ஆட்டங்கள். திருமண விருந்தினர்கள் அவற்றில் திளைத்துலயித்துப் போயிருந்தனர். தனது இரு பெண்பிள்ளைகளையும் அறிமுகஞ் செய்து வைத்தாள். அவளது இரு சிறு பெண் பிள்ளைகளும் அவள் மாதிரியேதான் மெல்லிய நீல நிறத்தில் நீட்டு ஆடைகளை அணிந்திருந்தனர். அவர்கள் அஷ்மாவின் சகோதரர்கள் போலவே இருந்தார்கள். திருமண வைபவம் கலகலத்துக்கொண்டிருந்தது. எனக்கு ‘ஹிந்திப்’ படத்தில் திருமணக் காட்சியைப் பார்ப்பது போன்ற உணர்வு தட்டிக் கொண்டிருந்தது. வீடியோ படப்பிடிப்புக்கள் புகைப்பட விற்பனர்கள் தமது கைவண்ணத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இல்லாமல் ஒரு கல்யாணமா? மனது கம கமத்தக்கொண்டது.

நான் வேலையால் திரும்பும்போது சில வேளைகளில் அஷ்மா எனக்காகக் காத்துக் கொண்டு நிற்பாள்.

“திருமணத்தன்று மகிழ்ச்சியாக ரசித்தாயா? எப்படி இருந்தது?”

“லவ்ளி! மிகவும் சந்தோஷமான விடயங்களைப் பார்த்து ரசித்தேன். அந்த நிகழ்ச்சிகளோடு சாப்பாடுகள் கூடப் பிரமாதமாக இருந்தது. றியளி ஐ என்ஜோய்ட் த வெடிங்...”

“மணமக்கள் இருவரும் டாக்டர்மார்கள். லண்டன் வைத்திய சாலைகளில்தான் வேலை செய்கிறார்கள்”

“அப்படியா அஷ்மா. மிகவும் மகிழ்ச்சி”

“எமது பெற்றோர் எனக்கு விபரம் புரியாத வயதில் திருமணத்தை செய்து வைத்து விட்டார்கள். எனக்கு பாடசாலைக்குச்

சென்று தொடர்ந்து படிக்க வேண்டும்போலிருந்தது. ஆனால் அவர்கள் திருமணத்தையே முதன்மைப்படுத்தினார்கள். கணவருக்குப் பணிந்து அவரை நிறைவுபடுத்துவதே எனது வாழ்க்கையாகிவிட்டது. இப்போது பிள்ளைகளின் வேலையும் சேர்ந்து இவைதான் என் வாழ்க்கை. லண்டனில் கூட படித்து வேலை செய்ய அதிக வாய்ப்புகள் தானே! ஆனால் எனது கணவர் விருய்வில்லை. அவரின் விருப்பத்தில்தான் நான் நடந்து கொள்ள வேண்டும். தொலைக்காட்சிகளைப் பார்த்து மகிழ்வேன். நான் எல்லாவற்றையும் என் மனதிற்குள்ள்தான் வைத்து வெந்துகொண்டிருக்கின்றேன். இப்போது தான் எனக்குச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் வந்திருக்கிறது. எனது பெற்றோர்கள் எனக்கு விட்ட பிழையை நான் எனது பிள்ளைகளுக்குச் செய்யக்கூடாது. எனது பிள்ளைகள் அவர்கள் விரும்பும் அளவுக்குப் படிப்பிக்கவேண்டும்”

‘அஷ்மாவின்’ ஆத்திரப் பதை பதைப்பை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

“ஹெலன் நீ பிரெஞ்சு மொழி படித்தாய் தானே? பிரான்சில் வேலையும் செய்தாய் தானே?”

“ஓம் என்ன விடயம்?”

“எனது மகள் இந்த ஆண்டு G.C.S.E பரீட்சை எடுக்க உள்ளார். அவளது ‘Cours Work’ க்கு உதவி செய்ய முடியுமா?”

“ஓம் நிச்சயமாக உதவி செய்வேன். அது பற்றி யோசிக்க காதே!”

ஓய்வு கிடைக்கும் நேரங்களில் சென்று பாடவிடயங்களில் ஆலோசனை கூறி உதவிகள் செய்து கொடுத்தேன். ஆனால் அந்தப் பிள்ளையைப் பார்க்கும் போதேல்லாம் இதய வீணையில் ஏதோ ஒரு தந்தி முறுக்கேறி விறைத்து நிற்பது போலத்தான் உணர்ந்தேன்.

பரீட்சைகள் முடிந்திருக்க வேண்டும். அவை பற்றி எதுவுமே அஷ்மா கதைக்காதது ஆச்சிரியமாகவே இருந்தது. எதனையும் துருவிக்கேட்பது அழகல்ல. நல்ல விடயங்களாக இருந்தால் கட்டாயம் எனக்குச் சொல்லுவாள் தானே!

சில நாட்களாக அஷ்மா வழமைபோல் என்னைக் காத்திருந்து கதைப்பது சற்றுக் குறைந்துகொண்டே வந்தது. குடும்ப வேலைகள் என்று தானே அடிக்கடி கூறுவாள். வெளிநாடுகளில் அதிகமாக வாரத்திற்கு இரண்டு தடவைகள் தான் சமைப்பார்கள். குளிர்சாதனப்பெட்டிக்குள் வைத்து விட்டு எடுத்துச் சாப்பிடுவார்கள். வேலைக்குச் செல்வதால் தினமும் சமைப்பதற்கு நேரம் இல்லை என்பார்கள். ஆனால் அஷ்மாவின் கணவருக்கு தினமும் விதம் விதமான சாப்பாடுகள் சூடாகச் செய்து கொடுக்க வேண்டும்

என்று கூறுவாள். பாவம் வேலைப் பழுவாக இருக்கலாம். ஆனால் வெளி நாடுகளில் சமையல் என்ன பெரிய வேலையா? சாப்பிட்டு சாப்பிட்டுக் கொழுப்புக் கூடியீடும். கூடிய கொழுப்பைக் குறைப்பதற்கு 'டயற்' பண்ணுவினம். உடற்பயிற்சிகளும் செய்வினம். இப்படி வெளிநாடுகளில் பெரிய வேலைகளையும் நாங்கள் பார்க்கலாம்.

அன்று இலையுதிர் காலத்து ஈரம்படிந்த காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. வானமண்டல சாம்பல் நிறமான மேகக் கூட்டங்கள் ஒன்றையொன்று விரட்டிக் கொண்டிருப்பதுபோல இருந்தது. உடலை குத்தி எடுப்பது போன்ற குளிர். உடல் பாரத்தை விட அதிக பாரமுடைய உடைகளை உடம்பில் போர்த்தவேண்டியிருந்தது. இந்தப் பயங்கரக் குளிர்க்குள் எதிர்பாராத விதமாக அஷ்மா நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன அஷ்மா உறைக்குமாப் போல இருக்கிற குளிர்க்குள் இப்படி நிற்கிறாய்?” இந்தக் குளிர்க்குப்போல் அவளது பரந்த முகம் சிவந்து போய்க் கிடந்தது. அவளது புருவங்கள் துருத்திக் கொண்டு நின்றன.

“ஹெலன் தயவு செய்து குறை விளங்கிக் கொள்ளாதே! எனது மகள் 'மெடிக்கல் சென்ரருக்கு' போக வேண்டியுள்ளது. உனது காரில் அதில் கொண்டு சென்று அங்கே விட முடியுமா?” என்று கெஞ்சுவது போல் கேட்டுக் கொண்டு நின்றாள்.

“என்ன அஷ்மா ஒரு வைத்தியரைச் சந்திப்பதற்கு மறுப்புத் தெரிவிப்பீனா? அதுவும். இந்த மாதிரியான கடும் குளிரான வேளையில்...”

அஷ்மாவின் மகள் வந்தாள். 'ஹாய்' என்று மட்டும் கூறிவிட்டு முன்சீற்றில் அமர்ந்து கொண்டாள். எதுவுமே கதைத்துக்கொள்ளவில்லை. 'மனிதர்களின் அமைதி நிறைந்த சிந்தனைகளை கலைப்பது அசம்பாவி தமானது' என்று மனதில் நினைத்தவாறு காரை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தேன். காரில் பொருத்தப்பட்ட வானொலியில் இருந்து 'பிறயன் அடம்ஸ்' என்ற பாடகரின் 'லுக் இன் ரு மை ஐஸ்' என்று பாடல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

'மெடிக்கல் சென்ரர்' வந்ததும் நன்றி கூறிவிட்டு சென்று விட்டாள்.

நான் காரை நிறுத்தப் போகும்போதெல்லாம் அஷ்மா வீட்டில் பிறந்த குழந்தையின் அழகுரல் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். அக் குழந்தையின் 'பிஞ்சுக் குரல்' என்னுடலில் இன்பத்தை கிளர்த்துவதுண்டு.

'வீட்டுக்கு யாரோ விருந்தினர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்' என்று நினைத்துக் கொள்வேன். இவை பற்றி குடைந்து விசாரிப்பது எனது பழக்கமில்லை. நான் எதையும் அஷ்மாவிடம் கேட்கவில்லை.

ஒருநாள் 'அஷ்டமா' சிரித்துக்கொண்டே கூறினாள். "ஹெலன், எனது உறவினர்கள் வீட்டில் வந்து நிற்கிறார்கள்"

"அப்படியா அஷ்டமா! நான் உனது வீட்டில் எனது காரை நிறுத்துவதில் இடைஞ்சல் ஏதும் இருக்கிறா? கவலைப்படாதே! நான் வேறு இடத்தில் காரை நிற்பாட்டி வைக்கின்றேன்." என்றேன்.

"இல்லை இல்லை ஹெலன். நான் அது ஒன்றும் நினைத்துக் கூறவில்லை. இந்தத் தாயும் குழந்தையும் பாவம். நாம்தான் உதவி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது."

அவள் மனது ஏதோ கவலையில் ஊடாடியிருக்கவேண்டும். குளிக்காலப் பொழுதின் வெண்பனி கலந்த குளிக்காற்றையும் பொருட்படுத்தாமல் வெளியில் வந்து கூறிக்கொண்டு நின்றாள்.

"ஏன் அந்தப் பெண்ணின் கணவருக்குச் சுகயீனமா?" நான் கேட்டேன்.

"இல்லை. அவர் எங்கேயென்று தெரியவில்லை." துயர முகத்தோடு கூறிக்கொண்டு நின்றாள்.

"ஏதாவது குடும்பத்தில் பிரச்சனையாக இருக்கும். என்ன அஷ்டமா மற்ற குடும்பங்களில் நடைபெறாத ஒன்றா உனது உறவினர் குடும்பத்துக்கு நடந்து விட்டது. லண்டனில் யாராவது நண்பர்கள் வீட்டில் தங்கியிருக்கக் கூடும். எல்லாக் குடும்பங்களிலும் பிரச்சனைகள் வருவதும் போவதும் இயற்கை. இதுதான் வாழ்க்கை. அவரின் குழந்தையும் இருக்கும்போது அவர் கட்டாயம் மனைவியிடம் திரும்பி வருவார். நீ யோசித்துக் கவலைப்படாதே அஷ்டமா!"

"உனது நெருங்கிய உறவினரா அஷ்டமா?"

"ஓம் ஹெலன். எனக்கு மகள் முறையானவள். எனது அக்காவின் மகள். சிறு வயதிலேயே இந்நிலைக்கு ஆளாகிவிட்டாள்."

"இன்று அவசரமாக வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் அஷ்டமா, வசதி வரும் போது அதுபற்றிக் கதைப்போம்"

"ஓ.. இன்று வெள்ளிக்கிழமை ஹெலன். நானும் 'பிறே' பண்ண வேண்டும்."

"எப்படி 'பிறே' பண்ணுறீங்கள்?"

"ஏன் பார்க்கவில்லையோ?"

“தொலைக்காட்சியில் தான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் ஆண்கள் ஜெபிக்கிறதைத் தானே காட்டுவார்கள். அதிலும் பெண்களை மறைப்பதா? அது ஏன் அப்படி..?”

“அஷ்டா”பெரிதாகச் சிரித்துக் கொண்டாள். “பெண்களும் ஆண்கள் மாதிரித்தான் ஜெபிப்போம். இஸ்லாமிய சமயத்தில் பெண்களுக்கு கணக்கக் கட்டுப்பாடுகள் இருக்கு. இப்போ போய்விட்டு வா. பின்னர் வடிவாக விளங்கப்படுத்துவேன்.”

வாழ்க்கை அதிவேகமாகக் கழிந்து சென்றது போல் இருந்தது....

“பா பா மம் மம்மி...”

“மம்மி சொ க் கா..” மழலை மொழியில் அந்தக் குழந்தை என்னைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அஷ்டா சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள். “இந்தக் குட்டி எல்லோரையும் மம்மி என்றே கூறி அழைப்பான்”

அந்தக் குழந்தையின் பிரகாசமான ஏரியின் பிரதிபலிப்பைப் போன்ற சிரிப்பும், மழலை மொழியும் என் இதயத்தில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

எனது கைப்பையைத் துளாவிப் பார்த்தேன். பாடசாலைக் குறிப்புகள் புத்தகத்தைத் தவிர எதுவுமே இருக்கவில்லை.

அடுத்த முறை வரும்போது பேபிக்கு சொக்கலேற் வாங்கிக் கொண்டு வருவேன். குழந்தையை வருடியபடி கூறினேன். குழந்தைக்கு விளங்கியிருக்க வேண்டும். கல கலத்துச் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தது. குழந்தைகள் பேசமாட்டார்கள்தான். அவர்களுக்கு எல்லாமே விளங்கும் சக்தியுண்டு.

நான் இப்போ காரை எடுக்கும் சத்தம் கேட்கும் நேரங்களில் அந்தக் குழந்தை ஐன்னல் சீலையை இழுத்துக் கொண்டே கையை அசைத்துச் சிரிப்பான். என்னையும் அறியாமல் அந்தக் குஞ்சு முகத்தில் பாசம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சில வேளைகளில் ‘கவீநஸ்’ எல்லாம் கொடுத்துவிட்டு அவசரமாகவே நான் ஓடுவதுண்டு. தாங்.யூ.ம.மம்மி... என்று மழலைகள் பொழிந்து கொண்டேயிருப்பான்..

குளிரும் அவசரங்களும் நிறைந்ததாலோ என்னவோ ஒரு நாளுமே நான் அந்தக் குழந்தையின் தாயைக் காணவில்லை. எந்த நேரமும் அஷ்டாவோடுதான் தொங்கிக் கொண்டு நிற்பான்.

அன்று சூரியன் மேலெழுந்த வசந்த பரவசத்தின் புதுமையிலே தனது கத கதப்பை பொழியத் தொடங்கிய மாதிரி இருந்தது. மேகங்கள் கலைந்து போய்விட்டன. எல்லாமே ஒரே குதூகலமாய்த் தோன்றியது. அஷ்டமா வீட்டில் இருந்து உணவுகள் கம கமத்து வாசம் எழும்பிக் கொண்டேயிருந்தது.

அஷ்டமா கதவைத் திறந்து கொண்டே வந்தாள்.

“ஹெலன் இன்று நல்ல காலநிலையாக இருக்கிறது பார்த்தாயா?”

“ஓம் நல்ல காலநிலை” வெளிநாடுகளில் உள்ளவர்கள் காலநிலையைத் தினமும் முக்கியமான விடயமாகக் கதைத்துக் கொள்வார்கள்.

“அதுதான் இவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறியோ?”

“ஞாயிற்றுக்கிழமை இவன் இந்த சின்ன குட்டிக்கு பிறந்த தினம் வருகிறது. அதுதான் ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருக்கின்றேன். நீயும் வசதி இருந்தால் வா. நீ வந்தால் நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுவேன்.”

“எத்தனையாவது பிறந்த தினம் கொண்டாடுகிறீர்கள்?”

“மூன்றாவது பிறந்ததினம்”

“அப்போ, இப்போ அவனின் அம்மா அப்பா எல்லாம் சந்தோஷம்தானே! பிறந்த தினத்துக்கு வந்தால் அவர்களைப் பார்க்கலாம் தானே!”

“ஓம்.. எனது குடும்பம் மட்டும்தான். நண்பர்கள் எவரையும் அழைக்கவில்லை. நீ அந்தக் குழந்தையில் எவ்வளவு அன்பு என்று எங்களுக்குத் தெரியும். எனது கணவர் கூறினார். உன்னை மட்டும் கூப்பிடுப்படி. கட்டாயம் வருவாய் தானே! ஹெலன் குறை நினைக்காதே! நீ நேர்மையாக உள்ளத்து அன்போடு பழகுவதுண்டு. எத்தனையோ குடும்பக் கவலைகளைக் கூட பரிமாறியிருக்கிறாய். ஆனால் நான்... அப்படியில்லை... எப்படி?”

“என்ன சொல்லுகிறாய்... நீயும் எல்லா குடும்ப விடயங்களும் மனம் திறந்து கதைக்கிறீர் தானே!..”

“இல்லை. நான் சிலவற்றை மறைத்துப் பழகியிருக்கிறேன்... இவன்... இந்த சுட்டி... இந்தச் சிறுவன் எனது மகளின் குழந்தை. அவன் படிக்கும்போது பாடசாலை நண்பனினால்... அவளின் அந்த நண்பன் தற்போது ‘றக்ஸ்’ பிரச்சனையில் பிடிபட்டு சிறையில் இருப்பதாகச் செய்தி...” ‘பொளக்’ கென்று அஷ்டமாவின் கண்ணீர்த்துளிகள் கண்களை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தன.

“என்ன சொல்லுகிறாய் ‘அஷ்டமா’? எனது கண்கள் அகல விரித்து கொண்டிருந்தன...”

“ம. ம. மி.. சொக்கா.... குழந்தையின் குரல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது...”

“எனது கார் வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. இந்த நாட்டில் பெண்பிள்ளைகளை நாம் எவ்வளவு கவனமாக பாதுகாத்து வளர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. கடந்த வாரம் கூட ‘குஜராத்து’ இனப் பெண்பிள்ளை ஒன்றை உடலின்பத்தைத் தீர்த்துவிட்டு கொலை செய்துவிட்டார்கள். கொடியவர்கள். அதுவும் நெஞ்சில் பல கத்திக்குத்துக்கள். நெஞ்சு பதை பதைக்கிறது. ஒரு பெற்ற தாய் எப்படித் தாங்குவாள்? சிந்தனைகள் பரவிக்கொண்டிருந்தன. சிவப்பு மின்விளக்குத் தடை ஞாபகத்தில் வருகிறது. காரை நிறுத்தினேன். ஓ. டியர். இவ்வளவு நேரமும் எத்தனை மைல் வேகத்தில் ஓடினேனோ தெரியவில்லை...”

7

தீண்டாது சர்ப்பங்கள்

(பரீகச் சான்றிதழ் பெறும் சிறுகதை)

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்

திருமதி சந்திரகாந்தா முருகானந்தன் புகிய மிலேனியத்தின் ஆரம்பத்தில் எழுத்துலகில் காலடி பதித்தவர். குறிப்பாக பெண்ணிய எழுத்துக்களுக்காகப் பெரிதும் பேசப்படுபவர். கவிதை, சிறுகதை ஆக்கங்களை எழுதிவருகின்றார். கரவெட்டி விக்किனேஸ்வராக் கல்லூரியின் பழைய மாணவியான இவர் கொழும்புக்கிளையின் துணைச் செயலாளராக இருந்து கல்லூரியின் கல்விப் பணிக்கு செயலாற்றிவருகின்றார். பல சமூகப்பணிகளில் ஈடுபட்டுவரும் இவர் ஒரு சமாதான நீதவானுமாவார்.

‘தமிழ் அலை’ நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசும், ‘விபவி கலாசார மையம்’ நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் தேர்வுப் பரிசும், ‘உலகமாணவர் பேரவை’ மினரின் கவிதைப் போட்டியில் முதற்பரிசும், மாவீரர் தினக் கவிதைப்போட்டியில் பாராட்டுப் பரிசும் பெற்றுள்ளார். பெண்ணிய எழுத்தாளரான இவர் “பெண்விடுதலையும் சமத்துவமும்” என்னும் நூலின் ஆசிரியருமாவார்.

சீல நாட்களாகவே மனதுக்குள் நிலைகொண்டிருந்த பவன அழுக்கம், இன்று சூறாவளியாய் வெளிக்கொண்டது. இத்தனை நாட்கள் பொறுத்துப்பொறுத்து, பொறுமையின் எல்லைக்கே வந்து விட்டாள் பிரேமினி. “பிரிந்து போகத்தான் வேண்டும்”.

சம்பாத்தியத்தைக் கொடுத்து, சமைத்துப் போட்டு, சுகத்தைக் கொடுத்து, அடிமையாக வாழ்வதுதான் இல்லறமா? பெண்ணுக்கும் மணம் ஒன்றிருப்பதை ஏற்றக் கொள்ளாமல், பணம் ஒன்றுதான் குறி என்று நினைத்துச் செயற்படும் கோகுலனுடன் இனியும் சேர்ந்து வாழ்வதில் அர்த்தமில்லை என அவளுக்குத் தோன்றியது. குடும்ப கௌரவத்திற்காக, சமூகம் சேற்றை வாரி இறைக்கும் என்பதற்காக, தினமும் நரகத்தில் இருந்து கொண்டு, விதியை நொத்து கொண்டு, விருப்பமில்லாத வாழ்க்கையைத் தொடர வேண்டுமா?

நான்கு வருட தாம்பத்திய வாழ்வில் முதல் நான்கு மாதங்கள் போக, பிரேமினி மகிழ்ச்சியாக இருந்ததில்லை. வாழ்க்கை பற்றிய வண்ணக் கனவுகள் எல்லாம் மின்மினியாய் ஒளிர்ந்து, பின்னர் மறைந்த வானவில் போல் ஒவ்வொன்றாய் சிதைய, அவள் உடைந்து போனாள்.

திருமண வாழ்வின் மூலம் இமாலய உச்சத்தை எட்டிப்பிடிக்கும் எண்ணம், எண்ணையில்லா விளக்குப் போல மெல்ல மெல்ல மங்கி ஒளியிழந்து, ஏதோ ஒரு சூனிய இருளில் தனியே அஞ்ஞாதவாசம் செய்வது போல் கடந்த சில நாட்களாக உணர்ந்தாள்.

கோகுலனைச் சந்தித்துப் பழகிய நாட்களின் ஆரம்பத்தில், பருவ ஈர்ப்பு என்ற முகமுடியை உணராது, அவனோடு வாழப்போவதில் கிடைக்கப்போகின்ற எதிர்கால சுபிட்சம், பல நிறநிறக் கனவுகளாய் மனதில் வண்ணத்துப் பூச்சிகளாய் சிறகடிக்க, எண்ணிக்கையில்லா சின்னச் சின்ன ஆசைகள் எல்லாம் இனி நிறைவேறும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையுடன் அவனது காதலுக்குப் பச்சைக் கொடி காட்டினாள்.

அவள் பொறுப்பு வைத்தியராக பதவி பெற்று சென்ற மருத்துவ மனையில், உதவி வைத்தியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த, அவளிலும் பார்க்க ஐந்தே வயது அதிகமான கோகுலனின் அதிர்ந்து பேசாத, அமைதியான, சுபாவமும், மருத்துவதுறையிலே அவனுக்கிருந்த துல்லியமான அறிவும், கைராசியும், அதனால் மக்கள் மத்தியிலும், பணிபுரியும் ஊழியர்கள் மத்தியிலும் அவனுக்கிருந்த புகழும், பெருமதிப்பும் அவன் மீது ஒருவித பிடிப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது.

பெண்களைக் கண்டு சலனப்படாத அவனது போக்கும், பெண்களை மதிக்கும் பாங்கும், அவன் மீது ஏற்பட்ட பிடிப்பைத் தூண்டிவிட, அவனது விம்பம், அவள் மனதில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்துத் தொடங்கியது.

கடந்து போன கால்நூற்றாண்டு, பெற்றோருடன் வாழ்ந்த சிறை வாழ்க்கை தகர்ந்து, ஒரு சுதந்திரப் பறவை போல அவனோடு வானில் இணையாகச் சிறகடித்துப் பறப்பது போல பிரேமினி உணர்ந்தாள்.

அப்பாவின் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளும், அம்மாவின் பண்பாட்டுப் போலிகளின் தாக்கங்களின் தகர்த்தெறியப்பட வேண்டிய சிறைவைப்புக் குள்ளும் இருந்து இனி விடுதலை கிடைத்துவிடும் என்றும், பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்போல், சுதந்திரவாழ்வில் காலடி எடுத்து வைக்கப் போவதாகவும், சாதனைகள் படைக்கப் போவதாகவும், அவற்றிற்கெல்லாம் தூண்டியாக இருக்கக்கூடிய ஒரு யுகபுருசனைத் தரிசித்து விட்டதாகவும் கோகுலனின் அறிமுகத்தில் உணர்ந்தாள்.

கனவுகளில் வாழ்ந்து, மௌனச் சிறகடிப்புகளுடன், வெறும் எதிர்பார்ப்புக்களுடனும் மட்டுமே இமைகள் சோர்ந்து, இதயம் ஏங்கிய காலங்களுக்கு இனி முடிவுகாலம் வந்து விட்டதாகவும், தூரத்துப் பச்சைகளாய் காட்சியளித்த எதிர்கால விருட்சங்கள் எல்லாம் எட்டும் தூரத்திற்குள் வந்து விட்டதாகவும் அவளது இதயக் கூட்டுக்குள்ளே தென்றல் வீசியது.

அவளது எதிர்பார்ப்புகளை நியாயப்படுத்தும் அவனது பெண்ணியக் கவிதைகளும், பெண்விடுதலைச் சிறுகதைகளும், ஆழமான பெண்ணடிமை விலங்கொடிக்கும் கட்டுரைகளும், அவள் நினைப்பு நிதர்சனமானது தான் எனக் கட்டியம்சூறி நின்றன.

முகமறியா ஒரு எழுத்தாளனாக மட்டும் அறிந்திருந்த கோகுலன், இதோ அவளாடு பணிபுரிகிறான். என்ற யதார்த்தம் ஏற்படுத்திய பெரு மகிழ்வில் அவள் மெல்ல மெல்ல தன் மனதில் அவனைக் குடியேற்றினாள்.

எப்போதாவது சில கவிதைகள் எழுதுகின்ற பிரேமினி, இனி தானும் சிறந்த படைப்பாளியாக உருவாகிட, இவனது ஒத்துழைப்பும், ஊக்கியும் எதிர்காலத்தில் கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தில் தன்னைத் தாமரைச்செல்வியாகவும், கோகிலா மகேந்திரனாகவும் உணர்ந்தான்.

அவள், அவனது மேலதிகாரி என்ற நிலைகளையும் தாண்டி ஒரு இனிய நட்பாக அவர்களது உறவு மாறியபோது, அவளைப் போலவே, அவனும் மிகவும் மகிழ்ந்தான். அந்த நட்பு காதலான போது, அதை வெளிக்காட்டுவதில் இருவரும் தயங்கி நின்றனர்.

அவனது தகைமையும், ஊதியமும், பதவியும், ஏன் குடும்ப அந்தஸ்தும் கூட அவளைவிட ஒருபடி குறைந்தது என்பதால் அவனிக்கிருந்த தயக்கத்தை பிரேமினி புரிந்து கொண்டாள். எனவே மனதுக்கு மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்ட அவனில் ஏற்பட்டு விட்ட காதலை அவள்தான் முதலில் வார்த்தைகளில் வடித்தாள். அவள் சிறிது தயத்துடனேயே சம்மதித்தாள்.

அவனது மனதிலே இருந்த தாழ்வுச் சிக்கலை இவள் தனது ஆழமான அன்பு வெளிப்படுத்தலால் தகர்த்தெறிந்தாள்.

“பிரேமினி, நான் தகுதியில், அந்தஸ்தில், சாதியில், எதிலுமே உங்களுக்குப் பொருத்தமில்லாதவன்” என்று அவன் தயங்கித் தயங்கிக் கூறினான்.

“கோகுலன்... ஏன் உங்களைப் பற்றிக் குறைவாக நினைக்கின்றீர்கள்? நீங்களும் படித்தவர், பண்பானவர், செயல் திறன்மிக்கவர், எனக்கு கோகுலன் என்ற இளைஞனைப் பிடித்திருக்கிறது... அவனது எழுத்துக்களைப் பிடித்திருக்கிறது... உங்களது எண்ணங்கள், குறிப்பாக பெண்கள் பற்றி நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற சமூகச் சிந்தனைகள் எனக்கு மிகவும் பிடித்துள்ளது. இதற்கு மேல் உங்களிடம் வேறு என்ன தகுதியை ஒரு பெண் எதிர்பார்க்கப்போகிறாள்?... பொய்யான போலிக் கௌரவங்களையும், சுயநல எண்ணங்களையும் விட, மெய்யான தேவைகளான உரிமைகளும், புரிந்துணர்வும் உங்களிடம் இருக்கிறது. மனிதநேயம் மிக்க ஒரு மனித இதயத்தின் முன்னே மற்றவை யாவும் தூசியே” என அவள் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியபோது ஒரு மெற்றிக் தொன் மகிழ்வில் அவனும் மிதந்தான்.

அப்படித் தொடங்கிய உறவுக்கு இப்படி ஒரு சிதைவு இவ்வளது குறுகிய காலத்தில் வருமென அவள் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. ஒரு மனிதனின் எழுத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடையேயுள்ள இடைவெளி இவ்வளவு அகன்றதாக இருக்கின்ற யதார்த்தத்தை

தரிசித்தபோது அவள் மெல்ல மெல்ல உடைந்து, முற்றாக நொருங்கிப் போனாள். செட்டை கழற்றிய பாம்பாக, ஒரு சாதாரண ஆணாதிக்கக் கணவனாக அவனைக் கண்டபோது, காதற் கால இளவேளிற் கணவுகள் மின்சாரம் இழந்த மின்சூழிற் களாகின.

அவளது உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கவோ, நியாயங்களைச் செவிமடுக்கவோ தயாரில்லாத, அவளை ஒரு சாதனமாக மட்டும் நோக்கும் அவளது போகப் பார்வையில் எரிந்து சாம்பலானாள் பிரேமினி. விடியலின் தேடலில் ஆரம்பித்த அவளது இல்வாழ்வு, விடிவேள்ளியைத் தரையில் தேடிய கதையாய் அர்த்தமற்று அறுந்து, குற்றுயிரானது. ஈன்றபொழுது முதல் விலங்கிடப்பட்டாது சிறையிடப்பட்டதாய், நரகத்தினுள்ளே இருந்து விட்ட இருளான கடந்த காலத்தை விட, நிகழ்காலத்தில் இன்னமும் காரிருள் சூழ்ந்தது.

பிரேமினியின் வீட்டில் இந்தக் காதல் விவகாரம் தெரிந்த நாட்களில், வீட்டில் உள்ள அனைவரும் ருத்திரத்தாண்டவமாடி அவளுக்கு மறுப்புக் கொடி காட்டினர். உனது அழகுக்கும், படிப்புக்கும், பதவிக்கும் எத்தனையோ மாப்பிள்ளைகளை விலை கொடுத்தே வாங்கக் கூடிய நிலையில் அப்பா இருக்கும் போது, இவனிலே எதைக் கண்டு மயங்கினாய்?" எனது அம்மா பிடிவாதமாக மறுத்து நின்ற போதும், இறுதியில் இவளது அழகையும், கண்ணீரும், வீம்பும் தான் அவர்களைத் தகர்த்தது; அவர்களைச் சமாதானப்படுத்திச் சம்மதம் வாங்கித் தந்தது.

இவ்வளவு பிடிவாதமாக நின்று, தான் விரும்பிய வாழ்வைத் தேடிக் கொண்டவள், இன்று எந்த முகத்துடன் அவர்கள் முன் போய் நிற்பது?

சீதனம் வாங்காத காதல் திருமணம் என்ற வெறும் பெயர் மட்டும் தான்! அவளது பெயரிலே வங்கி இருப்பாக இருப்பது போக, அவள் ஒரே மகள் என்பதால் ஏனைய சொத்துக்கள் கூட அவளுக்குத் தான். திருமணச் செலவுகள் முதல் கொழும்பில் சொந்த வீடு, கார், முழுமையாகத் தளபாட, மின்சார, மற்றும் உபகரணங்கள் வாங்கிய தெல்லாம் அவளது பெற்றோரின் பொறுப்புத்தான்.

அவளும் கூட ஓரளவு வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்திருந்த போதும், அவளிடம் வரும் போது வெறும் கையோடுதான் வந்தான். அவளது வங்கி இருப்புக் கூட திருமணத்திற்கு ஒரு வாரம் முன்னர் தான் காலியாகியிருந்தது. எனினும் அவள் எதையுமே எதிர்பார்க்கவில்லை. அவளிடமிருந்து எதிர்பார்த்ததெல்லாம் பூரணமான அன்பையும், புரிந்துணர்வையும், விட்டுக்கொடுப்பையும்தான்.

ஆனால் அவையேதும் இன்று இல்லை என்று தெரிய வருகின்றபோது, விமானத்தாக்குதலுக்குள்ளான பென்ரகன் கட்டடமாய், அவள் கட்டிய கோட்டைகள் எல்லாம் இடிந்து சரிந்தன.

ஆரம்பத் தேன்நிலவு எல்லாம் இனிப்பாய்ந்தான் இருந்தது. எல்லாம் இன்பமயம் என்ற மாயை தகர்ந்து போக ஒரு மாறுதல்கள் தான் தேவைப்பட்டது.

அடுத்த மாதம் வழக்கம் போல் சம்பளம் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் வந்ததும் “சம்பளக் காசைத் தா” என்று அவன் கறாராகக் கேட்டபோது அவனது சுயரூபம் நிதர்சனமாக ஆரம்பித்தது.

அவன் தனது சம்பளத்தையும் அவளிடமே கொண்டு வந்து தருவான் என்று எதிர்பார்த்த அவளுக்கு, அவனது நேர் எதிரான செய்கை அதிர்ச்சியையும், ஏமாற்றத்தையும் அளித்தாலும் மறு பேச்சின்றி அவனிடம் சம்பளப் பணம் முழுவதையும் கொடுத்தாள். அவனோ “என்ன, காசு குறைகிதே? என்று கேட்டபோது அவமானத்தில் குன்றிப்போனாள். மறுத்தால் வீணாக முரண்பட நேரிடலாம் என்று அவள் கருதியால் அவள் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தாள்.

அவள் தனது சிறுசிறு தேவைகளுக்குக் கூட அவனிடம் கேட்டுப் பெறவேண்டியிருந்தது. அது கூடப் பரவாயில்லை அதற்கெல்லாம் அவனுக்குக் காரணம் சொல்லவேண்டியிருந்தது. அவன் எல்லாப் பணத்தையும் என்ன செய்கிறான் என்று அவளிடம் கூறுவதில்லை. அவனோடு வாழ ஆரம்பித்த பின்னர் தான், இந்த உலகமே சுயநலம் என்ற அச்சாணியில் சுழல்வதை பிரேமினி உணர்ந்தாள். சிறப்பாக வாழவேண்டிய ஒரு இனிய இல்வாழ்வை, கோகுலனுடைய நடவடிக்கைகள் அதலபாதாளத்திற்குத் தள்ளியது.

வாழ்நாள் முழுவதும், ஒரு பூப்போல உன்னைப் பூசிப்பேன் என்று அவளுடன் காதல் வசனம் பேசிய கோகுலன் தான், இப்போது அவளது அபிலாசைகளை எல்லாம் அரும்பிலேயே கிள்ளி. எறிகிறான்.

குழந்தை ஒன்று கிடைத்து விட்டால் அவன் திருந்தி பாசமுள்ள குடும்பத் தலைவனாகி விடுவான் என்ற அவளது எதிர்பார்ப்பும் பொய்த்துப் போயிற்று. அவளுக்கு மட்டுமல்ல, அவளது குழந்தைக்கும் கூட எதிர்காலம் கானல்நீரானது.

இத்தனைக்கும் வேடிக்கை என்ன என்றால் அவன் இன்னமும் கதைகள் எழுதிக்கொண்டிருப்பது தான்!. கதையில் வரும் வார்ப்புக்களில் பெண்களைப் போற்றி, பெண்ணியம் சிறப்புற எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றான்.

அவள் தானும் எழுத வேண்டும் என நினைத்தபோதெல்லாம், அதை முழுக்கடிக்குமாப் போல, “எழுதி மினைக்கடுறதை விட்டுட்டு வீட்டு வேலைகளைக் கவனி... பிள்ளையைப் பார்...” என்று பூச்சாண்டி காட்டினாள்.

வீட்டு வேலைகள் எதிலுமே அவளுக்கு உதவியாக இருப்பதில்லை. வெளிவேளைகள் கூட சொல்லி வற்புறுத்தினால் தான் வேண்டா வெறுப்பாகச் செய்வாள். அவளும் வேலைக்குப் போய் வருவதால் வீட்டிலிருக்கும் வேளைகளில், வேலைகள் மலை போல் குவிந்திருக்கும் அவளது உடுப்புகளைக் கூட அவள் தான் தோய்க்க வேண்டும். வேலை செய்யும் போது குழந்தை அழுதால் கூட தேற்றமாட்டாள். ஏதாவது எழுதிக் கொண்டு அல்லது ஏதாவது ஒரு புத்தகமே கதி என்று உட்கார்ந்திருப்பாள். குடும்பப் பொறுப்பு துளி கூடக்கிடையாது.

இரவு படுக்கையில் மட்டும் அவள் நித்தம் வேண்டும்! ஆரம்பத்தில், பரஸ்பர தேவை காரணமாக, ரசித்தவள், பின்னர் தனது கடமை என சகித்துக் கொண்டாள். அவளோ அவளது மனதுக்கு ஒத்தடம் ஏதும் கொடுக்காமல், அவளது உடலே குறியாக எப்போதும் அணுகும் போது, அவளுக்குத் தாம்பத்திய வாழ்வில் கூட வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

கடந்த சில நாட்களாக கோகுலன் எதற்கெடுத்தாலும் சிடுசிடுப்பான். சின்னச் சின்ன விடயங்களை எல்லாம் தூக்கிப்பிடிப்பான். அவள் ஏதாவது சொன்னால் கூட, “உனக்கு வாய்க்கொழுப்படி... ஆம்பிளை என்ற மட்டு மரியாதை இல்லை.... உனக்கு என்னிலை அன்பில்லையடி... நீ பெரிசு என்கிற எண்ணம்...” என்று குதர்க்கமாகப் பேசுவாள்.

அண்மையிலே பத்திரிகை ஒன்றின் சிறுகதைப் போட்டிக்கு அவள் தனது முதலாவது சிறுகதையை எழுதி, அனுப்புவதற்கு முன்னதாக அவனிடம் காட்டி அபிப்பிராயம் கேட்டாள். அவளோ அந்தக் கதையை ஒப்புக்குப் பார்ப்பது போல் பார்த்து விட்டு, ‘நிறைய திருந்தங்கள் செய்ய வேண்டும்’ என்று கூறினாள். எனினும் அவள் கேட்டும், அவன் இவற்றைப் திருத்திட முன்வரவில்லை. இது பிரேமினிக்கு அதிக ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது, எனினும் அனுப்பினாள்.

சிறுகதைப் போட்டியின் முடிவு வெளியான போது, அவள் சற்றும் எதிர்பாராதவாறு அவளது சிறுகதை முதற்பரிசைப் பெற்றிருந்தது. எல்லையில்லா மகிழ்வுடன் அதைப் பகிர்ந்து கொள்ள அவள் அவனிடம் வந்தபோது, அவன் ஒரு வார்த்தை தானும் பாராட்டாதது அவளுக்கு

மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளித்தது. அவனது ஒவ்வொரு கதையையும் விமர்சிக்கும் அவளுக்கு இது ஏமாற்றமளித்தது.

அவனது முரண்பாடுகளுக்கெல்லாம் காரணம் தாழ்வுச் சிக்கல்தான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தமையினால், அவள் மிகவும் கவனத்துடன் செயற்பட்டாள். எனினும் பயனற்றுப் போகவே நொடிந்து போனாள் பிரேமினி.

மனதில் அமைதி, நிம்மதி தேவையென்றால் அது கணவனிடமிருந்து தான் கிடைக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று அவள் உணர்ந்ததால், தனக்குப் பிடித்த விடயங்களில் அக்கறை செலுத்தி அமைதியைத் தேட முயன்றாள். தனது பணியிலும், தாயக விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு உதவு வதிலும் சமூகப் பணிகளுமாகத் தன்னை ஈடுபடுத்தி ஆறுதல் காணமுயன்றாள்.

அவள் ஒன்று நினைக்க, அவன் வேறாக நினைத்தான். அவளது பணிகளில் கிடைத்த புகழ் அவனது மனதை உறுத்தியது.

மனமுடைந்த பிரேமினி அம்மாவிடம் சென்று தனது மனக்குறையைச் சொல்லி ஆறுதல் பெற முயன்றாள். அம்மாவோ, “நீபும் சில சமயங்களில் எதிர்த்துப் பேசுவதாகக் கூறுகிறாய். அது வேறு. என்ன இருந்தாலும் அவர் ஆண், நாம் தான் பொறுத்துப்போகவேண்டும். முழுநேரமும் அன்பாய் பழகு. அன்புக்கு அடிபணியாதவர் யாருமில்லை. காலப்போக்கில் உன்னை அவர் புரிந்து கொள்வார்.” என ஆணாதிக்க சிந்தனையின் பார்ப்பட்டவராகப் பதிலளிக்கவே பிரேமினிக்கு ஏமாற்றமாகிப் போய்விட்டது.

எனினும் அம்மாவின் ஆலோசனையை எடுத்தெறியாமல், அவளது வதைகளையும் பொறுத்துக்கொண்டு, அவனைப் புரியவைக்க முயன்றாள். எனினும் அதிலும் தோல்வியே கண்டாள்.

குடும்ப விவகாரங்கள் வெளியாருக்குத் தெரியக் கூடாது என்பதால், நான்கு சுவர்களுக்குள் எதையும் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ள முயன்று வரும் அவளது நினைப்பும் இன்று தகர்ந்தது. எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டவள் இன்று புதிதாக அவள் மீது சந்தேகச் சேற்றை வாரி இறைத்தபோது துடிதுடித்துப் போனாள். ஆண்கள், பெண்களை அடக்கிப் பாவிக்கின்ற இலகுவான வழியாக இதையே காலம் காலமாகப் பாவித்து வருவதை இவள் அறிவாள். எனினும் இவளால் இதைத் தாங்க முடியவில்லை. இதனால் ஏற்பட்ட தர்க்கமே இன்று எரிமலை வெடித்ததற்கான காரணம்.

வாய்த்தர்க்கம் சண்டையாக கைப்பரிமாறலில் முடிந்த போது அது அபயல் பிளாற்றிலுள்ளவர்களுக்கும் தெரிந்து போனது.

கோகுலன் வெளியே போய்விட்டான். வீங்கிய முகத்துடன் அழுத கண்களுடனும் பகல் பொழுது நகந்தது. மாலையில் இவளது தோழியும் அடுத்த வீட்டில் வசிப்பவளுமான தாட்சாயினி வந்திருந்தாள். அவள் விசாரித்ததும் மனதிலிருந்தவை எல்லாம் வெடித்துக்கிளம்பியது. மன ஆறுதல் தேடி அனைத்தையும் கொட்டித் தீர்த்தாள் பிரேமினி.

தாட்சாயினி அன்போடு அவளை நோக்கினாள். “கவலைப்படாதே பிரேமினி. வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படிதான். ஆணாதிக்க சிந்தனைகளை ஒரே நாளில் இவ்வலகிலிருந்து அழித்தொழிந்தல் அசாத்தியமானது. மெல்ல மெல்லத்தான் உலகம் மாறவேண்டும். அவர் கோபமாக இருக்கும் போது நீ தர்க்கம் செய்யாதே. எனினும் உனக்கும் கோபம் வரும் என்பதைச் செயலில் காட்டலாம். குட்டக் குட்டக் குனிதலும் தவறுதான். அவர் கோபம் தணிந்திருக்கும் வேளைகளில் வேண்டுமாயின் குரலை உயர்த்தி வாதிடலாம்.” தாட்சாயினி சிரித்தாள். பிரேமினி அவள் சொல்வதையே செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்

தாட்சாயினிதான் தொடர்ந்தாள்.

“பெண்கள் அடங்கிப் போகும் மண்புளுவாகவோ, கடிக்கும் பாம்பாகவோ இருக்கக் கூடாது என அண்மையில் வாசித்தேன். அது உண்மையான கூற்று. நாமும் சமயத்தில் சீறிப்பாய்கின்ற பாம்பாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் கடித்து விடக் கூடாது. கடித்துவிடும் என்ற பயம் இருந்தால் போதும். ஆண்களின் முர்க்கத்தனம் படிப்படியாகக் கட்டுப்படும். கணவன் என்பவர் எமக்கு எதிரியல்ல. எமது சுகதுக்கங்களில் இணைந்து வாழ்வு முழுவதும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டியவர் அல்லவா?” தாட்சாயினி பக்குவமாக எடுத்துச் சொன்னாள்.

பிரேமினின் மனதில் தெளிவு ஏற்படலாயிற்று. எனினும் உதடு பிரித்து எதுவும் பேசாமல் இருந்தாள். தாட்சாயினி தொடர்ந்து கூறினாள்.

“ஒப்பீட்டளவில் உனது கணவர் நல்லவர்தான். மோசமான வரல்ல. ஆணாதிக்க சமுக்கத்தின் மரபில் ஊறிய தன்மைகள்தான் அவரது முரண்பாடுகளுக்குக் காரணம். சில ஆண்களைப் போல குடி, கூத்தி எதுவும் அவரிடம் இல்லை. சந்தேகச் சேற்றை வாரி இறைத்ததும் உன் மீதுள்ள அளவுக்கதிகமான அன்பினால்தான். உண்மையிலேயே உன் மீது அவருக்கு சந்தேகம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வழிக்குக் கொண்டு வரக் கூடியவர் போலவே தெரிகிறது..”

சினேகிதியின் கூற்றில் அவள் மனம் லேசாகிலேசாகி ஏதோ புரிவது போலிருந்தது. முள்ளை முள்ளால் எடுப்போம். எனினும் விறைப்பு ஊசி போட்டு நோகாமல் எடுப்போம். என எண்ணிக் கொண்டாள்.

விடுதலை என்பது பிரிதல் அல்ல. புரிதல் தான் என்று பிரேமினிக்குப் புரிந்தது. அவள் புதிய நம்பிக்கையோடு கணவனை எதிர்கொள்ளத் தயாராக இருந்தாள்.

அப்பாவின் துயரங்கள்

(பரிசுச் சான்றிதழ் பெறும் சிறுகதை)

த. அஜந்தகுமார்

யாழ்ப்பாணம் வதிரி, கரவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட தருமராசா அஜந்தகுமார் 1984 ஆம் ஆண்டு பிறந்த ஓர் இளைஞன். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைப்பிட இரண்டாம் வருட மாணவனாகிய இவர் படிக்கும் காலத்திலிருந்து எழுத்துத்துறையில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டி எழுதிவருகின்றார். சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தில் தன் பார்வையைச் செலுத்தி, தான் பெற்ற அனுபவங்களுடன் நின்று இலக்கியம் படைத்துவருகின்றார். 'ஞானம்' 'மல்லிகை' சஞ்சிகைகளில் இவர் கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன. வீரகேசரி, சங்குநாதம், புதிய தரிசனம், உதயன் போன்றவற்றில் பத்துக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும், ஏராளமான கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளார். வலம்புரி பத்திரிகை இவரின் முதற் கவிதை 2000ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அப் பத்திரிகை நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் (2002) பாராட்டுப் பரிசு பெற்றார். சிறுவர் இதழான 'துளிர்' சஞ்சிகை ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய இவர் தற்பொழுது வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் 'புதிய தரிசனம்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்து இலக்கியப்பணியை மேற்கொண்டுவருகின்றார்.

என்கால்களின் கீழ் ஏதோ ஊர்ந்து வழிவதுவாய் உணர்ந்து வந்த எனக்கு விழிப்பு நிகழ்ந்தது. பதைத்து கால்களை வேகமாய் இழுத்து எழுந்தேன். இருள் பரவியிருந்தது. கால்களைத் தொட்டுப் பார்த்தேன் ஈரமாய் இருந்தது. மணந்து பார்த்தேன் புரிந்துவிட்டது. இருளை ஊடறுத்த சிறு ஒளியையேனும் உருவாக்கும் அவகாசம் விழிகளுக்குப் போதாதிருந்தது. கால்களை இரண்டு “எட்டு” வைத்ததும் மோதுப்பட்டு நின்றேன். கைகளை இருளொடு துலாவினேன். கைபோய் மெலிதாய் அடித்து நின்றது. அப்பாதான் நிற்கிறார் என்புரிந்துவிட்டது. “அம்மா” என்ற என் குரல் இருளின் அமைதியைக் கிழித்தது. என்னடா தம்பி என்ற குரலோடு சிறு வெளிச்சத்தின் உருவாக்கம். அம்மா நெருப்புக்குச்சைப் பத்த வைத்து கைவிளக்கில் கொழுத்த முனைவது தெரிந்தது. கை விளக்கோடு வந்து “என்னடா இப்பவும் பெய்து போட்டாரே. உந்த மனிசனோட நாங்கள் படுறபாடு நடுச்சாமத்திலயும் நித்திரை கொள்ள விடுகுதே” அம்மா நித்திரை எரிச்சலோடு சத்தம் போட்டா. “தம்பி சாக்கை எடுத்து போட்டுவிட்டா இந்த நேரம் பார்த்துக் கரண்டும் நிண்டுபோச்ச” அம்மாவின் வேண்டுகோள்படி அங்கால கிடந்த ஈர்ச்சாக்கை எடுத்து “பெய்த” இடத்துக்கு போட்டேன். அப்பா நெல்லுவிதைப்பது போலவும் கொத்துவது போலவும் புல்லுப்பிடுங்கி அரிப்பது போலவும் கைகளை அசைத்துக் கொண்டிருந்தார். கண்கள் பயங்கரமாய் முழிசியபடியிருந்தன.

“அப்பா” என்றபடி அவரை உலுப்பினேன். நான் நின்ற திசைக்கு வேறுபக்கமாய் என்ன என்று கைகளின் சைகையோடு “கொஞ்சம்” முனகினார். திரும்பவும் அவரை உலுப்பினேன். இப்பவும் வேறுதிசையை வெறித்தார். எப்போதாவது நான் செய்யும் அந்தச் “சிகிச்சையைத்” தொடங்கினேன். அப்பாவுக்கு கைகொடுப்பதாய் கொடுத்து மெதுமெதுவாய் விரல்களை அமத்தத் தொடங்கினேன். பெருவிரல் தவிர்ந்த ஏனைய விரல்களை கொஞ்சம் வேகமாய் இன்னும் அமத்தினேன். ஏங்கோ பாய்ந்திருந்த அவரது பார்வை நான் நின்ற திசைக்குக் குவிந்து நோவோடு நோக்கின. கைகளை நான் இளக்க அவர் என் விரல்களை அமத்தத் தொடங்கினார். திடீரென்று விழிகளில் ஒரு ஒளியின் பிரகாசம் உட்கார்ந்தி ருப்பதாய்த் தோன்றிற்று.

நான் ஒருவாறு கைகளை உதறி அவரைச் சுதாகரிக்க வைக்க முயன்றேன். என்ன வேணும் என்று கைகளால் கேட்டேன். “அப்பு தன்னைப் பேசிப்போட்டாராம். அவருக்கு அடிக்க வேணும்” என்றார். அவர் எப்போது செத்துப் போனார் என்றேன் சைகையால். கன்னத்தின் வலப்புறமாய் சுட்டுவிரலை வட்டமாய்ச் சுற்றி “உனக்கு விசரோ” என்றார்.

“ஆளுக்கு வரவர யோசனையும் கூடுது கண்ணும் தெரியுதில்லை கதைக்கமாட்டாத மனிசனை என்றை தலையில் கட்டிப்போட்டு ஆத்தையும் அப்பும் நிம்மதியாய் போட்டினம் நான் தான்...” அம்மா வழமையான தன் புலம்பல் பல்லவிக்குள் இறங்கத் தொடங்கினார்.

“கொண்டே ஆளைப்படுக்க வைப்பம்” என்று நினைத்தபடி அப்பாவின் கைகளைப் பிடித்து இழுத்தேன். ஆ.... என்று தோள் மூட்டைப் பிடித்தபடி “நோகுது” என்ற வார்த்தைகள் ஒலியின்றி பார்வையால் உள்வாங்கப்பட்டன. அவரின் இடுப்பை என் வலக்கையால் சுற்றியபடி கட்டிலருகே கொண்டு சென்று கட்டிலின் நுனியினில் அவரின் கையைப் பதிக்கவைத்தேன். பிறகு அவரே இருந்து கொண்டார். படு என்று தலையை வலப்பக்கமாய்ச் சரித்து உள்ளங்கையையும் கன்னத்தோடு சேர்த்து காட்டினேன். “ஓ” என்று விட்டுப் படுக்காது அவரின் கைகள், யாருடனோ பேசுவது போலவும், அடிக்க கை ஓங்குவது போலவும் இன்னும் ஏதேதோ செய்து கொண்டிருந்தன. படுக்கப் பாயும் இல்லாது அதில் நிற்க மனமும் இல்லாது அங்காலே இருந்த கதிரையில் போய் இருந்தேன். அம்மா மேசையில் விளக்கை வைச்சுட்டு முணுமுணுத்துக் கொண்டு போய் பாயில் சுருண்டுபடுத்தா.

என் நித்திரை குழம்பி அப்பா பற்றிய கவலையில் மனம் தள்ளாடியபடி நடக்கத் தொடங்கியது. “எங்களுக்கும் அப்பாவுக்கும் இப்பிடிப்பலன் போல இத யாரால மாத்த முடியும்? அப்பா எப்படி இருந்தவர்? கதைக்க மாட்டாதவர் என்றாலும் சந்தோஷமா நிம்மதியாத்தான் வாழ்ந்தவர். அப்பாவிடம் இப்போது கூட ஏதோ ஒரு அசாதாரண சக்தி பதாங்கியிருப்பதாய் நான் நம்புகின்றேன். அப்பாவை ஒரு ஞானியோ என்று கூட இந்த நிலையிலும் நான் யோசிக்கின்றேன்.

தாடி படர்ந்திருக்கும் கன்னம், ஒளிகுன்றி வெளிறியிருக்கும் விழிகள், இவற்றை ஊடறுத்து அப்பாவை நோக்குகையில் அவருள் அமர்ந்திருக்கும் நீண்ட வெளிகளாலான அமரனுஷ்ய அமைதிச் சாம்ராஜ்யத்துள் ஏதோவோர் சக்தி உட்கார்ந்து தன் பிரமாண்டமான ஒளிக்கரங்களால் ஆசீர்வதிப்பது போலான பிரேமை என்னுள் நீண்டு நிலைத்திருக்கிறது.

எனக்கு அம்மாவை நினைத்தால் இன்னொரு பக்கத்தில் ஆச்சரிய வெள்ளம் என் உள்ளத்து அணை உடைந்து ஆக்கிரமித்து விடுகிறது. சாதாரண ஆசைகள் கொண்ட ஒரு பெண் எவ்வாறு கதைக்கமுடியாத கேட்க முடியாத ஒருரைக் கலியாணம் செய்யத் துணிந்தா? அம்மாவைக்கூட எத்தனையோ தரம் பொறுக்கமுடியாது கேட்டிருக்கின்றேன். அம்மா சொல்லுவா கந்தப்பு சாத்திரி சொன்ன மாதிரி “குற்றமுள்ளவன்தான் வருவான்” என்றால் என்ன செய்ய முடியும்? அம்மா அப்பிடிச் சொல்லும் போது வடிந்து போன அவவின் கனவுகளை ஓரளவேனும் என்னால் அறிய முடிந்தது.

திருதராட்டினன் கண் தெரியாதவன் என்பதற்காய் காந்தாரி தன் ஒளிக்கண்களை கறுப்புத் துணியால் கட்டி இறுதிவரை வாழ்ந்தாளாம். ஆனால் அம்மா வாயையோ கண்ணையோ துணியால் கட்டி வாழவில்லைத்தான். தன் வாழ்க்கையோ ஒருவகையான யாராலுமே கெதியாய் ஆற்ற முடியாத தியாகத்துக்கு உட்படுத்தி கறிவேப்பிலையில் இருந்து கத்திரிக்காய் வரை கனமரக்கறிகளை சந்தையிலே விற்று தன் வாயையும் வயிறையும் கட்டி எங்களை வளர்த்தா, வளர்க்கின்றா.

இப்ப ஒரு பதினைந்து வருசமாவல்லோ அப்பாவுக்கு நரம்புத் தளர்ச்சி, ஆனால் அதுக்கு முந்தி ஆள் நல்ல திறமான தோட்டக்காரன் எண்டு ஆக்கள் எல்லோரும் சொல்லுகையில் ஒருவகைப் பெருமிதம் எழும். ஆனால் மறுபக்கமாய் மீந்திருக்கும் கனவுகளின் வெளிவராத தொகுதிகள் நெஞ்சை உறுத்தி நிற்கிறது. நரம்புத்தளர்ச்சிக் குளிசையைக் கனக்கப் பாவிச்சுத்தான் கண்ணின் ஒளி மங்கி மங்கிப் போவதாய் ஆக்கள் சொல்லுகையில் ஏதோ செய்தெம்மை வெளியொன்றில் வீசி எறிகிறது.

கதைக்க முடியாத சீவனாய் இருந்தும் திடகாத்திரமான உடம்பும் ஒளிவீசும் கண்களும் முகத்தில் விளைந்திருக்கும் பொலிவும் எதையும் தாங்கும் நெஞ்சம் என்றிருந்த அப்பா எப்படி இப்படி... ஒளி குன்றிய கண்களும், நிலையற்றுத் திரியும் ஒழுங்கற்ற மனமும், உட்பிய வயிறும், அதிகமாய் நடக்காததால் வீங்கிய கால்களுமாய்.... மாறிப்போனார். எல்லாத்துக்கும் காரணமான அந்நிகழ்வு என்ன? நிகழ்வுக் காரணத்தைக் கேள்வியாய்த் தூக்கி... மனம் தன்னுள் சிறகு பொருத்தி அம்மாவும் அத்ையும் அடிக்கடி சொல்லும் கதையோடும் நிகழ்வேடும் விடையை தூக்கி வந்து ஒரு கணப்பொழுதுள் என் முன் விரித்தன.

தவராசா, சிவபாதம் யார் இந்த இருவரும் என்று நீங்கள் முழிசலாம். அவர்கள் அப்பாவின் தமக்கையின் இரண்டு ஆண்சிங்கங்கள். தகப்பன் எப்போதோ செத்துப்போக இளம் வயதிலேயே குடும்பப் பொறுப்பைத் தம் தலையிலே தூக்கி வைத்துக் கொண்டவர்கள். தங்கள் மாமனின் மேல் தீராத அன்பும், பாசமும் கைவரப் பெற்றவர்கள். அப்பா எல்லா வேலையும் தோட்டத்தில் செய்யிறதலில நிபுணன். ஆனா மருமக்கள் அவரைக் கடைசி வரைக்கும் மருந்தடிக்க விடுகிறதில்லை. அவருக்கு அது ஒவ்வாமை ஆகிடுமோ என்று பயந்தனராம்.

அப்பாவுக்கு 35 வயசாகியும் கலியாணம் நடக்கையில்லையாம். அப்பாவை ஏன் கல்யாணம் கட்டையில்லை என்று சனம் நக்கலடிக்க அப்பா கோபிச்சக் கொண்டு கொஞ்ச நாளாத் தோட்ட வேலைகளைப் பகிஷ்கரிச்சப் போட்டாராம். மருமக்கள் தான் கஷ்டப்பட்டு அம்மாவைக் கண்டுபிடிச்ச, நாங்கள் எல்லா உதவியும் செய்யிறம் நீங்கள் கட்டுங்கோண்டு உத்தரவாதம் கொடுத்தவையாம். இப்படியாக கலியாணம் முடிஞ்சு நான் பிறந்தனாம். அதில தவராசா அத்தானுக்கு பொம்பிளைப் பிள்ளையளெண்டா உயிராம். ஆனா நான் பிறந்தோண்ண எனக்கு பொம்பிளைப் பிள்ளை மாதிரி காப்பு, இரண்டு முண்டு சங்கிலிண்டு போட்டு வடிவுபார்க்கிறவராம். என்ரை சாத்திரத்தின்படி நான் பிறந்து பத்து மாசத்தில் பிதாவுக்கு இராணுவ சீருடையின ரால் ஆபத்து என்று சாத்திரி சொன்னதால் அப்பாவை வெளியிலை விடாமல் பாதுகாத்திச்சினமாம். ஆனால் நடந்ததுதான் என்ன?

1985.04.28ம் திகதி வழமைபோலவே விடிந்தது. தவராசாவும் சிவபாதமும் காலைமை எழும்பி கத்தரிக்காய் ஆய்ஞ்சு வந்து இரண்டு உரப்பையுள் நிரப்பி சந்தைக்கு கொண்டு போய் வித்துப் போட்டு ஒரு காப்பறை அரிசியும் வாங்கிக் கொண்டு வந்து மாமியிடம் கொடுத்தார்கள். அப்போதுதான் இரும்பு மாதவடியில் ஆயிபின் ப்ரக் கிளைமோரில் அகப்பட்டு இராணுவத்தினர் சின்னா பின்னமாகினர். எங்கும் வெடிச்சத்தம் பதற்றம் அப்போதுதான் வீட்டடியால் ஓடிக் கொண்டு வந்த மாணிக்கத்தார், புளியடிக்கு ஆயி வந்திட்டாங்கள்ண்டு சொல்லியபடியே ஓடினார். தவராசா சிவபாதம் இருவரிடமும் பதற்றம் தொடங்கியது. இருவரும் எங்காவது போவதற்குத் தயாரானார்கள் றேடியோ லைசன்ஸ், பொயிலைப் பாடத்துக்கு கீழ் வைச்ச சங்கிலி எல்லாத்தையும் எடுத்துக் கொடுத்திட்டு கொற்றாவத்தையை நோக்கி ஓடினார்கள். அந்தத் தோட்டவெளியில் முதலில் மிளகாப்புத் தோட்டத்திற்குள் ஒளிந்திருந்தார்கள். ஏதோ சப்பாத்துக் காலடி அணம்பிபதாய் அருட்டுணர்வு நிமிர பக்கத்து தறைக்குள் புகுந்தார்கள்.

பதுங்கிப் பதுங்கி பின்வாங்கி ஓளிந்து, நிமிர்ந்து பின்தான் அது மரவள்ளித்தறை என விளங்கியது. கீழ் இலைகள் உதிர்ந்து வெட்டையாய் இருந்தது. சுதாகரித்து மாறுவதற்கிடையில் முன்னுக்கு இராணுச் சீருடைகள் டேய் கொட்டியா...

“

“

“

கையில் இறுகியிருந்த அடையாள அட்டைகளுடன் சிவபாதம் காதுக்குள்ளால் இரத்தம் வந்தும்.. தவராசா பிடரி இரத்தத்தால் நனைந்திருக்கவும்... “அம்மா தண்ணி... தண்ணி என்ற கடைசிக்கூரல்கள் காற்றில் கரைந்திருந்த நினைவில்...

மீன் விக்கிறவள் ஒருத்தி வந்து அம்மா தண்ணி தாங்கோ எண்டு வாங்கிக் குடிச்சுப்போட்டு யாரோ இரண்டு பெடியளை மரவள்ளி யுக்குள்ள சுட்டுப் போட்டிருக்காம் என்று சொன்னபின்னர்... வேறு ஆக்களும் அது தவராசா, சிவபாதம் என்று அடையாளம் சொன்ன பின்னர் தான்.....

“

“

“

அப்பாவும் பக்கத்து வீட்டு “பிளேன்” சித்தப்பாவும் கொண்டு வந்து இருவரையும் இரத்தத்தோட... கட்டிலில் கிடத்தின பிறகு, அப்பா இறுகிய முகத்தோடு பார்த்துக் கொண்டே நின்றாராம். அழுகை ஓலத்தினால் வீடு அதிர்ந்து கொண்டிருக்க அப்பா மட்டும் அழாது பார்த்துக் கொண்டு நின்றாராம். இன்றும் கூட ஒருநாளும் அப்பா அழுததாய் நானும் கண்டதில்லை. அம்மாவும் கண்டதில்லை.

“உள் உடைந்து” தனக்குள் அழுது தன் கோலத்தை அழித்துக் கொண்டிருக்கும் அப்பாவின் மனம் உடைந்து... ஞாபகங்கள் சிதறி....

தெல்லிப்பளை, மந்திகை என்று மாறி மாறி வைத்திருந்தும் ஒருக்கால் மாறி, பிறகு தொடர்ந்து.... மருமக்களின் ஞாபகங்கள் அவரை வருத்தி... வருத்தி

அம்மா இப்போது கூடச் சொல்லுவா.....கத்தரிக்காய் வித்துப் போட்டு வந்து இதுதான் கடைசிக் கத்தரி என்றிட்டு ஒரு காப்பறை அரிசி கொடுத்து அதையே எட்டுக்குச் சமைத்தது...

பொயிலைப்பாடம் வித்து T.V வாங்கவேணும் என்று நினைத்த சிந்தனை... அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் புதிசாய் வீடுகட்ட வாங்கிய...காணி

அம்மா இப்போது கூட விக்கி விக்கி அழுவா, எனக்குக் கூட கண்ணீர் துளிர்க்கிறது. புல்லரிக்கிறது.

ஆனால் அம்மா இடையில் வந்தவ, அப்பா? ஆனால் இது வரைக்கும் அவர் அழவில்லை. இறுகிச் செருகியிருக்கும் சோகத்திற்கும் விடுதலை கொடுக்க முடியாது... தவிக்கும் அப்பா...!

ஏதோ தண்ணி சிந்தும் சத்தம் என் நினைவைக் கலைத்தது. ஐயோ.... அப்பாதான் திரும்பவும்....

திருப்தி

(பரிசுச் சான்றிதழ் பெறும் சிறுகதை)

தாட்சாயணி

தாட்சாயணி என்ற புனைபெயருடன் எழுதிவரும் பிரேமினி சபாரத்தினம் சாவகச்சேரியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யாழ். பல்கலைக்கழக விஞ்ஞானப்பட்டதாரியான இவர் ஈழத்தின் இன்றைய தலைமுறைப் பெண்படைப்பாளிகளில் முன்னணி வகிப்பவர்களில் ஒருவர்.

சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டு எழுதிவரும் தாட்சாயணி பல சிறுகதை, கவிதைப் போட்டிகளில் முதற் பரிசில்களைப் பெற்றதோடு தரமான பல படைப்புகளைத் தந்து ஈழத்து எழுத்துலகில் தனது பெயரை ஆழமாகப் பதித்துக்கொண்டார். ஈழத்தின் போர்க்காலச் சூழ்நிலையில் முகிழ்ந்த எழுத்தாளர். யுத்தச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்து அதன் வாழ்வியல் அனுபவங்களை, அவலங்களை பெண்ணிலை நின்று இலக்கியமாகப் படைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற இவர் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார். 2004 - "ஞானம்" விருதுபெற்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு "ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும்" நூலாக வெளிவந்துள்ளது.

காற்று குளுமையாக முகத்தில் மோதியது. வேப்பம் பூவாசம் மனதைக் கிறங்கடித்தது. உல்லாசமாய்க் காற்று வாங்கியபடி கையைப் பிடித்துக் கொண்டுவரும் அமலின் பெரிய, பெரிய கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லமுடியாமல் திணறியபடி உலவிக் கொண்டிருந்தேன்.

“ஏனப்பா அங்கை.... இவ்வளவு காத்து இல்லை...”

“அங்கை மரங்கள் குறைவு தானையப்பன் அதுதான் காத்துக் குறைவு...”

“ஏனப்பா மரங்கள் குறைவு...?”

அவனது கேள்விகள் ஒருபோதுமே முடிவடைவதில்லை. ஒவ்வொரு பதிலால் நான் முற்றுப்புள்ளி வைக்க முனைகிறபோதும் அவன் அதற்கு மேலான கேள்விகளை நீட்டிக் கொண்டு போவான்.

“ஏனப்பா காகம் கறுப்பு...”

“ஏன் கொக்கு கறுப்பு இல்லை...”

“குயில் என்னெண்டு வடிவாக்கூவுது....”

“மயில் கூவமாட்டுதோ...”

அடுக்கடுக்கான கேள்விகள் அவனிடம் இருக்கும். அந்தக் கேள்விகளை எப்படிச் சமாளிப்பதென்று தெரியாமல் நான் திணறும் சமயங்களில் உமாவுக்குத் தாங்க முடியாத சிரிப்பாகிப் போகும்.

“என்னைப் போட்டு இந்த ஆட்டு ஆட்டின்னீங்கள் தானை அனுபவியுங்கோ....” என்பதாய் அவள் கண்கள் கேலி பேசும்.

சில வேளைகளில் அவள் கூட வசமாய் அமலனிடம் மாட்டிக் கொண்டதுண்டு தான். எனினும் அவள் புத்திசாலித்தனம் யாருக்கு வரும்!

“அம்மா சமைக்கவேணுமடா. அப்பாவைக் கேட்டால் எல்லாம் சொல்லுவார்....”

என்று என்னிடம் மாட்டியும் விட்டிருக்கிறாள். சில வேளைகளில் எங்கேனும் புறப்படும்போது, அவனது மனம் அலைச்சலுற்றிருக்கும் போது கேள்விகளால் ஆக்கினைப்படுத்தும் மகன்மீது எரிச்சல் பீறிட்டு அவனை அதட்டும் அளவிற்கு நிலைமை நீண்டிருக்கிறது.

அவ்வேளைகளிலெல்லாம் அவள் எங்கிருந்தேனும் ஓடிவந்து ஆபத்தானவராய் குழந்தையை மீட்டெடுத்திருக்கிறாள்.

“உங்களுக்கு வேலை கூடவெண்டா அவனிலை ஏன் காயுறீங்கள்? ஏன் அவனைத் திட்டி அவனிண்டை ஆர்வத்தை ஓடுக்குவான்...?”

என்றவாறே அமலனை இழுத்து அவனிடம் செல்லம் கொஞ்சிக் கொண்டு போய்விடுவாள்.

இப்பொழுதெல்லாம் என்னைவிட அமலன்மீதில் அவள் கூடுதல் அக்கறை காட்டுகிறாளே என்று கூட உள்ளே ஒருதுளி பொறாமை எட்டிப்பார்க்கிறது. அதனாலான ஒருவித எரிச்சல்தான் அமலன் மீதில் கோபமாய் வெளிப்படுகிறதா என்று தெளிவாக இருக்கும் சிலவேளைகளிற் தோன்றுகிறது.

அவசரகதியில் இயங்குகின்ற வாழ்க்கையின் விரைந்த ஓட்டத்தில் குடும்பத்தோடு மகிழ்ந்திருப்பதென்பதற்கே நேரம் போதாமல் போய்விடுகிறது. இயந்திரகதியிலான வாழ்க்கை பணத்தைத் தேடி ஓடுகிற ஓட்டம். வாழ்க்கையை ஓட்டுவதற்கு இந்த ஓட்டம் தேவையாய்த்தானேயிருக்கிறது. ஆற அமர அவளோடு பேசுவதற்கோ, பிள்ளையின் சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைப்பதற்கோ நேரம் இருப்பதில்லை. தேவைகளைத் தீர்ப்பதற்கான உழைப்பைப் பற்றியும், அந்த உழைப்பின் மூலம் வரும் ஊதியத்தைப் பெருக்கல் பற்றியுமே மனம் கணக்குப் போட்டுக் கொள்கிறது.

உமா அடிக்கடி சொல்லிக்காட்டுவதுண்டு

“இப்படிக்காக, காசெண்டு மாய்ஞ்சு காசு தேடிப் போட்டு பிறகு நிமிர்ந்து பார்த்தால் உங்கூட இளமைக் காலமே பறந்து போயிருக்கும். உங்கூட பிள்ளை நல்லாய் வளர்ந்திருக்கும். அதுக்குப் பிறகா அவனோட விளையாடப் போறியள்...”

அவளைக் காதலித்தகாலம் மிகவும் ரம்மியமாக இருந்தது. இப்போது கூட அவளைக் கைப்பிடித்த பிறகும் கூட அந்தக்காலம் மனதுக்கு எவ்வளவு இதமாயிருக்கிறது. எவ்வளவு ஆறுதலான காலம், துடியாட்டம் மிகுந்திருந்த காலமேயென்றாலும், படிக்கிற போது எவ்வளவு பொறுப்புக்களற்றிருந்த காலம், வெறுமனே படித்தலும், விளையாட்டு

மாயிருந்த காலத்தில் எந்தத் தொல்லைகளும்ற்று, எந்தக் கடமைகளும்பிற்றி அவளை ஆசை ஆசையாய்க் காதலிக்க முடிந்தது. சின்னச் சின்னதாய் ஊடல்களோடு, நிறைய, நிறைய சந்தோஷங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டு, அந்தக் காலம் இனி வரவே வராது. அப்படி அப்பாவித்தனமாய் வளைய வந்த உமாவை இனிக் காணவே முடியாது. அவள்தான் இப்போது அமலனுக்கு அம்மாவாகிவிட்ட பாரிய பொறுப்பைச் சுமக்கவேண்டிய வளாகிவிட்டாளே.

“அமலனுக்கு அம்மா மட்டுமில்லை, உங்களுக்கு மனிசியும் கூட...”

என்று என் எண்ணப்போக்குணர்ந்து செல்லமாகக் குட்டியுமிருக்கிறாள் உமா.

எனினும் கூட சிலவேளைகளில் களைத்துச் சலிக்கின்ற வேளைகளில் அவளிடத்தில் பழைய உமா தோற்றம் கொள்வதை உணர முடியும். கனிவாய் அருகில் வந்து கேசம் வருடும் அவள் அணைப்பில் மனம் பாரம் நீங்கி இலேசாகி விடும். எனினும் அந்தப்பழைய உமாவை ரசிக்கமுடியாமல் அலுத்துக்களைத்த சலிப்பில் உறக்கம் கண்களைத் தழுவிவிடும்.

“எப்பவோ இரவிரவா என்னை நினைச்ச சிவராத்திரி எண்டு சொன்ன ஞாபகம்... நேற்றுப் பாத்தா கும்பகர்ண நித்திரை...”

சீண்டல் இப்போதெல்லாம் உமாவுக்கு மிக எளிதாய்க் கை கூடி விட்டது.

“நான் என்ன செய்ய பயங்கரக்களை...” அசடு வழியச் சொல்வேன்.

“சரி... சரி... அதுக்காக இனியொரு சாட்டும் சொல்ல வேண்டாம்...”

எப்படி அவளால் சட்டென்று கனிவுக்கு மாறமுடிகிறது...? தாப்பமை ஒரு பெண்ணை அப்படிப் புடம் போட்டு விடுகிறதா...?

எப்போதேனும் அரிதாய் வேலையை முடித்து ஓய்வாய் இருக்கிற பொழுதுகளில் அவளும், அமலனும் மனதுக்குள் எட்டிப் பார்த்து நாம் இங்கே இருக்கிறோம் என்பதாய் நகைப்பார்கள். அப்படி எட்டிப்பார்த்த ஒரு வேளையில்தான் மனதுள் தாங்க முடியாத ஏக்கம் எட்டிப்பார்த்தது.

உமா என்னை என்பாட்டில் விடுவது எனது நிம்மதிக்காகவே என்றபோதும், அமலனை என்னோடு ஒன்றவைக்க எப்படியெல்லாம் பாடுபடுகிறாள் என்பது புரிந்தது.

ஆரம்பகாலங்களில் அமலன் பிறந்த புதிதில் அவன் என்னோடு ஓட்டிக் கொள்ளவேயில்லை. எதற்கும் அம்மாதான் வேண்டும். அதற்கு நான் பெரும்பாலும் பகல்பொழுதில் வீட்டில் நிற்காதது காரணமாய் இருக்கலாம். ஒருநாள் எனது நண்பன் வீட்டுக்கு வந்த பொழுது அமலன் என்னிடம் வராமல் பயந்து கத்திய போது என்முகம் எனக்கே அந்நியமாய்ப் போயிற்று. நண்பன் குழந்தையின் இயல்பைப் புரிந்து கொண்டபோதும் எனக்கு அது மிக அவமானமாகவே இருந்தது. அந்த அவமானம் எனக்கு ஏற்பட்டதை உமா சட்டென்று ஊகித்துக் கொண்டாள். அந்த வருத்தத்தை என்னிடமிருந்து ஒதுக்குவதற்காக அவள் எடுத்த முயற்சியாலேயே இன்று அமலன் என் கையைப் பற்றிபடி எற்கெடுத்தாலும், “இது ஏன்பா... அது ஏன்பா...” என்று வினாத்தொடுத்தபடி யிருக்கிறான்.

அவள் எடுத்த அக்கறையினால் இன்று அமலன் என்னோடு ஒன்றிவிட்டபோதிலும், அவனுக்கான நேரத்தை நான் ஒதுக்கியது மிகக்குறைவோ என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. அமலனுக்கான நேரம் மட்டுமல்ல.... அவளுக்கான நேரமும் கூட....

அவளோவெனில் நாளும் பொழுதும் எனக்காகவே... எனது நலனைச் சிந்தித்தே தனது கருமங்களை ஆற்றுகையில், நானும்கூட அவர்களுக்காகவே உழைத்தாலும், அது பணவடிவில் அவர்களைச் சேர்கிறதே தவிர மனாதிபில் அவர்களுக்கு நிம்மதியை அளிக்கக்கூடியதாய் இல்லையே...

உறுத்தல் உள்ளூறி அதன் உச்சத்தை எட்டிய தருணத்தில் தான் ஒரு சில நாள்களேனும் உழைப்பை மறந்து அவர்களை உற்சாகப் படுத்தி மகிழ்விக்கவேண்டும் என்று தோன்றிற்று. அதன் விளைவாகவே ஊருக்கு வருகின்ற எண்ணம் முளைவிட்டது.

ஊரில் எங்களுக்குத் தேவையான அமைதி கிடைத்தது. இனிய மரங்களிலிருந்து வரும் காற்றோடு ரம்யமாய் வலம் வரமுடிந்தது. இரைச்சலில்லாத ஊரும், அமைதியான கோயிலும், பறவைகளின் கீச்சிலும் எங்களது பழைய வசந்தகாலத்தை எங்களிடம் ஞாபகப்படுத்தின. அமலனுக்கோ புதிய, புதிய கேள்விகளைத் தூண்டிவிட்டன.

வேப்பமரத்தில் கட்டியிருந்த ஊஞ்சலில் அவனை ஏற்றி ஆட்டியபடியிருந்தேன் நான்.

மரத்தின் கீழிருந்த கல்லில் அமர்ந்தபடி எங்களது அப்பா, மகன் உறவுமுறையை ஆழ்ந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் உமா.

“இன்னும் இறுக்கி ஆட்டுங்கோ அப்பா”

அவன் குதூகலிக்கும்படி இன்னும் பலமாக ஆட்டினேன்.

மனது லேசாகிவிருந்தது. இப்படியே இங்கேயே தங்கிவிடலாம் போலிருந்தது. இந்தக் குதூகலத்தை இவ்வளவு காலமும் பிள்ளையிடமிருந்து பறித்துவிட்ட பாவத்திற்கு மனம் இரங்கியது.

“அப்பா அப்பா நிப்பாட்டுங்கோ...” கயிற்றை இறுக்கிப் பிடித்தபடி அமலன் பதகளித்தான்.

நான் பதறிப்போய் கயிற்றை நிறுத்துப்பிடித்து,

“என்னப்பன்...” என அவனை ஆதரமாய்ப் பார்த்தேன். உமாவோ கல்லைவிட்டே எழுந்துவிட்டாள்.

அமலன் ஒன்றும் சொல்லாமல் இறங்கி ஓடினான். ஓடிப்போய் ஒரு செடியில் அமர்ந்திருந்ததேன் நிறத்து வண்ணத்துப்பூச்சியை உற்றுப்பார்த்தான். உமா ஆசுவாசமாய் பெருமூச்சு விட்டாள்.

“என்னவெண்டு சொல்லாமல் எப்பிடிப்பயப்பிடுத்திப் போட்டான்...” நானும் மரத்தின் கீழிருந்த கல்லில் உட்கார்ந்தேன்.

“அப்பா, அதென்னப்பா அது...” அமலன் திரும்பி ஓடிவந்து என் கையை பற்றி இழுத்தான்.

“அது வண்ணத்துப்பூச்சியப்பன்...”

“அதுக்கு மட்டும் ஏனப்பா வடிவான செட்டை...”

“அது அம்மாவுக்குத்தான் தெரியும். அம்மாட்டைக் கேட்டுப் பார்ப்பன்...”

“ஏனம்மா...”

“அது ஏண்டா அப்பன் பூச்சிகளிலையே நல்ல பூச்சி வண்ணத்துப்பூச்சிதான். அதுதான் கடவுள் வண்ணத்துப் பூச்சிக்கு வடிவான செட்டை குடுத்தவர்..”

“அப்ப கடவுள் எனக்கும் வடிவான செட்டை தருவாரோ?”

“ஓ... வளரும் வரைக்கும் நல்லபிள்ளையா இருந்தா பிள்ளை இறக்கைகள் செய்யிற அளவுக்கு கடவுள் அறிவைத் தருவார்...”

“அப்ப ஏனம்மா உங்களுக்கு இறக்கைகள் செய்யிற அறிவைத் தரேல்லை கடவுள்...”

“நான் நல்ல பிள்ளையா இருக்கேல்லை, குழப்படி பண்ணீற்றன் போலை கிடக்கு...”

“என்னமா குழப்படி செய்தனீங்கள்...”

“ஓண்டுமில்லை...” என்றவள் ரகசியமாய் என்புறம் திரும்பி

“அப்பாவை ‘சைட்’ அடிச்சதுதான்” என்றாள்.

“நீங்களும் குழப்படி செய்தனீங்களோப்பா...”

“பின்ன, நான் மட்டுமோ...” அவள் என் தோளைப் தட்டி வம்புகிழுத்தாள்.

அமலன் மறுபடியும் அந்த வண்ணத்துப்பூச்சியைத் தேடிப் போனபோது நானும் அவளும் மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தோம். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி, அசையாமல், காலமே திகைத்து நின்று விட்டாற்போல... பார்வையால் பேசியபடி... அந்த நாட்கள் திரும்பவும் வந்துவிட்டதா என்ன...?

“அது பறந்து போட்டுது அப்பா...” என்றவாறே ஓடிவந்த அமலனின் சினுங்கலில் நாங்கள் கலைந்தோம்.

“ஏனப்பா இஞ்சை மட்டும், நிறைய பூச்சிகள் பறவைகள் இருக்கு...”

“இஞ்சை நிறைய மரங்கள் இருக்கு அதுதான்...”

“ஏன் அப்ப... எங்கட இடத்தை மரங்கள் இல்லை...”

“அங்கையும் மரங்கள் இருந்த எல்லாத்தையும் மனிசர் வெட்டிப் போச்சினம்...”

“ஏன் வெட்டின...”

“வெட்டினாத்தானை அங்கை வீடுகள் கட்டி மனிசர் வாழலாம்...”

“இஞ்சையும் ஆக்கள் இருக்கினம் தானை...”

“இஞ்சையும் இருக்கினம், அங்கை ஆக்கள் கூட... ஆக்கள் கூடக்கூட இடம் கூடத் தேவைப்படும் தானை...”

“அப்ப மரங்களிலை இருந்த பறவை பூச்சியெல்லாம் எங்கை...”

“எல்லாம் வேறை இடம் தேடிப் போயிருக்கும்... அதிலை அரைவாசி அழிச்சிருக்கும்...”

“ஏனப்பா மனிசர் கூட... பறவைகளும் பூச்சிகளும் குறைய...”

“மனிசரை மாதிரி பறவைகளும், பூச்சிகளும் கூடத் தான் இருந்தது. காடுகளிலை தான் இவை இருக்கும். அதுதான் அவை வாழச் சுகமான இடம். மனிசர் தனக்கு இடம் தேவைப்பட, தேவைப்பட மரங்களை வெட்டி காடுகளை அழிச்சுப்போட்டினம். அதோடை பறவைகளும், பூச்சிகளும் குறைஞ்சிட்டுது. பலம் கூடின மனிசன் பலம் குறைஞ்சதை அழிச்சிருான்...”

“பாவம் அப்பா...” அமலன் அந்த பறவைகளுக்காவும், பூச்சிகளுக்காகவும் பச்சாதாயப்பட்டான்.

“ம்... உங்கட பிரசங்கம் பிள்ளைக்கு விளங்கு மெண்டு இவ்வளவு சொல்லுறீங்கள்...”

“அவன் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு இப்பிடித்தான் சொல்லோணும்...”

“விளங்காட்டிக் கேக்கமாட்டான் எண்டு நினைக்கிறீங் களோ...”

“அப்படியில்லை உமா.... விளங்காட்டிலும் அவன் யோசிப்பான். யோசிச்சாத்தானை சில விடைகளைக் கண்டுபிடிப்பான்.”

என் பதிலால் அவன் மலர்வது தெரிந்தது. பையனின் கெட்டித் தனத்தோடு கூட புருஷனின் புத்திசாலித்தனத்தையும் மெச்சுகிறாளோ...?

“எப்படித்தானிருந்தாலும், நீங்கள் சொன்னமாதிரி இயற்கையை அழிச்சு, அழிச்சு வெறும் செயற்கையான வாழ்க்கைக்குள்ளை தான் நாங்கள் போகப்போறம்...”

திருப்தியில்லாத முணுமுணுப்போடு தேனீர் கலப்பதற்காக அவள் எழும்பிப்போனாள்.

“அப்பா இஞ்சை வாங்க்கோப்பா...” அமலனின் குரலுக்குப் பின் நானும் இழுபட்டேன். தும்பிகளையும், வண்ணத்துப்பூச்சிகளையும் பின்னால் துரத்தி கமுகம் மடலில் அவனை இருத்தி இழுத்துக் கொண்டிருந்தபோது உமா தேனீர்க்கோப்பைகளோடு திரும்பி வந்தாள்.

“விளையாடினது காணும். அப்பாவும் மகனும் வந்து தேத்தண்ணி யைக் குடியுங்கோ...” என்றவள் திருமென்று கத்தினாள்.

“பிள்ளையைத் தூக்குங்கோ அப்பா...”

திடுக்கிட்டப்போன நானும் பிள்ளையைத் தூக்கிய வாரே “என்ன...?” என்றேன்.

தேனீர்க்கோப்பைகளை வைத்துவிட்டு ஓடிவந்து அமலனை வாங்கியவள் கமுகமடலைச் சுட்டிக் காட்டினாள் கருங்குழவியொன்று.

கமுகமடலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது.

“என்னப்பா அது....”

“அது குழவி கடிக்கும்...”

பிள்ளையைத் தூக்கியபிடி விடாமலே அவள் கல்லில் அமர்ந்தாள் குழவியை விரட்டிவிட்டு நானும் தேனீரை உறிஞ்சிக் கொண்டிருக்க, பார்வையைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த அமலன் சந்தோஷமாய் வீறிட்டான்.

“அதுக்கை போட்டுதப்பா குழவி....”

அவன் சுட்டிக்காட்டிய இடத்தில் ஒரு மரக்கிளையில் குழவிக் கூடொன்று குடுவை மாதிரி தோற்றம் கொண்டிருந்தது.

“என்னப்பா அது....?”

“அதுதான் குழவிக் கூடு...”

“என்னண்டப்பா இவ்வளவு வடிவாக் கட்டினது...”

அவனுக்குப் பதில் சொல்லும் நிலையில் நான் இல்லை.

“ரெண்டுபேரும் உள்ளுக்குப் போங்கோ, நான் உதை என்னவாவது செய்து போட்டு வாறன்...”

“என்னப்பா செய்யப்போறீங்கள்...”

“மண்ணெண்ணெய் ஊத்திக் கொளுத்தப்போறன்...”

“பாவம்...” உமா பரிதவித்தாள்...

“பாவம் பாத்திட்டு பிறகு குழவி குத்தினாத் தெரியும்...?”

“நீங்கள் தானையப்பா சொன்னியள் எல்லா உயிரினமும் சமனெண்டு. மனிசன் தான் அதை அழிச்சு சுயநலமா வாழுறானெண்டு. பிறகு நீங்களே இப்படிச் செய்யலாமோ...”

அமலனின் கேள்வியில் விக்கித்து நின்றேன்.

“நல்ல வடிவான கூடு, அப்படியே கிடக்கட்டும்...” உமாவும் ஆமோதிக்கிறாள். மனதுக்குள் ஏதோ பிசைந்து அந்தக் கூட்டைக் கலைக்க மனசு வரவில்லை. கொஞ்ச நாட்களேனும் எங்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்த இடம். இந்த இடத்தில் ஒரு துன்பத்தை விதைத்துவிட்டுப் போக விருப்பமாயில்லை. குழவிகளின் கூடு குலைவது மட்டுமன்றி அவளாலும், அமலனாலும் கூட நிம்மதியாய் வரமுடியாது. ஏன் இவ்வளவு நாள் இன்பமும் கூட, இதன் முடிவில் இல்லாமலாகிவிடும்.

“சரி வாங்கோ போவம். அந்தக் கூடு அப்பிடியே இருக்கட்டும்...”

“என்ன வழவான கூடு அப்பா... இப்பிடி உங்களாலை செய்ய ஏலுமோ அப்பா...”

“அப்பா குழப்படி பண்ணினதாலை கடவுள் குழவிக்குக் குடுத்த வரத்தை அப்பாவுக்குக் குடுக்கேல்லை யப்பன்...”

என் முகம் போனபோக்கைப் பார்த்துக் கலகலத்துச் சிரித்தபடி சொல்கிறாள் உமா.

எனக்கு இந்த சந்தோஷம் மட்டும் போதும் போலிருக்கிறது.

உசுத்தியான புட்டுவம்

(பரிசுச் சான்றிதழ் பெறும் சிறுகதை)

டி. ஜெனாரத்தனன்

யாழ்ப்பாணம் - ஆனைக்கோட்டையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இருபதுவயது நிரம்பிய டி. ஜெனாரத்தனனிடம் சிறுவயதிலிருந்தே வாசிப்பும் பழக்கத்தையும் இலக்கிய ஆர்வத்தையும் காண முடிந்தது. கல்விப்புலம் சார்ந்த குடும்பப்பின்னணியில் வாழ்ந்த இவர் எழுதவேண்டுமென்ற உத்வேகத்தை நாட்டுப் பிரச்சனை ஏற்படுத்தியது. போர்ச் சூழலில் வாழ்ந்து அனுபவித்த நிகழ்வுகளைக் கருப்பொருளாக வைத்து எழுத ஆரம்பித்துள்ள டி. ஜெனாரத்தனன் தனது உள்ளக் குமுறல்களை ஆக்கங்கள் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். சமுதாயப் பிரச்சினைபற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்து அல்லலப்பட்ட மக்களின் அவலங்களை, அனுபவித்த கொடுமைகளை படைப்புகளின் அடிநாதமாகக் கொண்டு எழுதிவருகின்றார். வருங்காலத்தில் எழுத்துத்துறையில் சாதனை படைக்கவேண்டும் என்ற துடிப்புடன் இருந்து குறிக்கோளுடன் செயற்பட்டும் வருகின்றார்.

வாகனத்தின் ரயரில் அகப்பட்டு, பின்னங்கால்கள் இரண்டும் நசிபட்டுச் சப்பையாகி, அறுந்தும், அறுபடாத நிலையில் தோற்புரையில் றப்பராய் இழுபடுகின்ற கால்களோடு அவலப்பட்டு நகர்கின்ற தவளையைப்போல்.... பறாட்டா அவலப்பட்டான். முழங்காலோடு தனது இரண்டு கால்களையும் இழந்தவன் பறாட்டா.

மழையில் நனைந்து சகதியாகிவிட்ட நிலத்தில், உழுந்து வடையளவு பருமனான அவனது வண்டிற் சில்லுகள், உருளமறுக்கின்றன. பறாட்டா மிகவும் ஓர்மமானவன். வண்டிற் சில்லுகளை நகர்த்திவிட கடைசிவரை முயற்சி செய்து, தோற்றுப் போய்... வண்டிலால் இறங்கி, கால்வைக்கவே அருவருப்பான அந்த நிலத்தில் தவ்விதவ்வி நகர்ந்து மண்டபத்தின் படிக்கட்டுவரை எப்படியோ வந்துவிட்டான், இரண்டு படிக்கட்டு களைத்தாண்டினால் மண்டபத்துள் வந்து விடலாம்.... ஒரு கையில் சோற்றுப்பார்சல், அதை மார்போடணைத்து மழையில் நனையாதவாறு வைத்திருக்கின்றான். அதையும் அவனால் விடமுடியவில்லை.... ஒருகையில் உதவியோடு படிக்கட்டிலும் ஏறமுடியவில்லை.

மழையும் ஓய்வாக இல்லை... ஈச்சம்பழமளவு அடர்த்தியான துளிகள்... பாவம் பறாட்டா முழுமையாக நனைந்துவிட்டான். மண்டபத்துள் மழைக்காக ஒதுங்கி நிற்பவர்களைப் பரிதாபமாகப் பார்க்கின்றான். யாரவது வந்து எனக்கு உதவி செய்யுங்களென்று அவனது பார்வைக் கோடுகள் யாசிக்கின்றன! பெண்களும் ஆண்களுமாக இருபத்துக்கும் அதிகமானோர் அங்கு நிற்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவராவது அவனுக்கு உதவ முன்வரவில்லை.

பறாட்டா சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிச்சைக்காரன். அங்கு நிற்பவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பறாட்டாவின் இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள்...!

பறாட்டா மீண்டும், மீண்டும் அவர்களைப் பார்க்கின்றான்... பார்வைக்கோடுகள் யாசிக்கின்றன... அவனது யாசகப்பார்வையை அங்கு நிற்போர் உணராமலுமில்லை... ஆனால் உணர்ந்தும் உணராதவர்களாக அவர்கள் நிற்கின்றனர்.!

அந்த மண்பத்தின் இடதுபக்கமாக அமைந்திருந்த மேல் வீட்டுக்குச் செல்லும் படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்த கிருட்டி ஓடிப்போய் பறாட்டாவைத் தூக்குகின்றான். கிருட்டி மெலிந்த உள்வளைந்த மிகவும் பலவீனமான உடலமைப்பைக் கொண்டவன். எப்படியோ முக்கித்தக்கி பறாட்டாவைத் தூக்கி மண்பத்துள் இருத்தி விட்டு, அவனது வண்டிலையும் தூக்கி உள்ளே வைக்கிறான்.

கிருட்டி.... இவனும் பிச்சைக்காரன். தமிழன்

இனத்தால் வேறுபட்டு, தொழிலால் ஒன்றுபட்ட இரண்டு மனித உணர்வுகளின் சங்கமம். அனைத்து வேறுபாடுகளுக்கும் அப்பால் துடிக்கின்ற ஓர் உறவின் விளைவு!

கிருட்டியும் ஓரளவு நனைந்துவிட்டான்.

முழுமையாக நனைந்து, மார்போடு சோற்றுப் பார்சலை அணைத்தபடி இருந்த பறாட்டாவிடமிருந்து, சோற்றுப்பார்சலை வாங்கிய கிருட்டி அதைப் பாதுகாப்பான ஓரிடத்தில் வைக்கின்றான். ஒரு பிடி சோற்றுக்காக கைநீட்டுகின்ற அவர்களுக்கு சோற்றுப் பார்சலின் அருமை புரியாமல் போகுமா?

பறாட்டாவின் உடலால் நீர்வடிகின்றது. அவனது உடலை எப்படித்துடைப்பது?... பேப்பர் துண்டுகூட இல்லை!... கோவணத்தோடு படுத்திருப்பவனால் இழுத்துப் போக்க முடியுமா?...

கிருட்டியிடம் மேலதிகமாக ஒரு பழைய துவாய் ஒன்றுண்டு. படுக்கும் போது நிலத்தைக் கூட்டும் தும்புக்கட்டாகவும், படுக்கும் போது பெட்சீட்டாகவும், குளிக்கும்போது மாற்றுடுப்பாகவும்... இப்படிப் பல வடிவங்கள் கொண்ட துவாய்... அந்தத் துவாயை எடுத்துவந்த கிருட்டி, பெற்றவள் பிள்ளைக்குத் தலை துவட்டுவது போல்... பறாட்டா தலை குனிந்திருக்க... கிருட்டி அவனது தலையைத் துவட்டுகிறான்.

கால்முறிந்த தவளைபோன்ற பறாட்டா தலைகுனிந்திருப்பதும், மெலிந்து உள்வளைந்த கிருட்டி குனிந்துநின்று தலை துவட்டுவதும்.... அந்தக்காட்சி...

பஞ்சப்பட்ட பாத்திரங்கள்...

பஞ்சப்படாத உணர்வுகள்...

பஞ்சப்பட்ட இதயங்கள்... மனிதத்தின் குடிநிலங்களா?..

அங்கு நின்றவர்களின் பார்வையில் ஏதோ ஒருவித உணர்வு கசிவதை அவர்களது முகங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன!

தலைதுவட்டும் வரை தலைகுனிந்திருந்த பறாட்டா தலைதுவட்டி முடிந்ததும், தலையை நிமிர்த்தி, முன்னோக்கிப்படிந்திருந்த தலைமயிரை கைவிரல்களால் கோதி, பின்நகர்த்தி விட்டு, கிருட்டியைப் பார்க்கின்றான். அந்தப் பார்வையில் கனிவோடு, நன்றியுணர்வும் கலந்திருக்கின்றது.

கிருட்டியின் முகத்தில்...? கனிவுமற்ற, கடுமையுமற்ற ஒருவித உணர்வு பளிச்சிடுகின்றது. பறாட்டாவின் மனதில் கசிந்த நன்றியுணர்வு எரிந்து, அவனது மனத்தில் ஒரு கேள்விக்குறி ஜனனிக்கின்றது...!

கிருட்டி சிங்கள இனத்தை வெறுக்கிறான்...! அந்த அடிப்படையில் தான் பறாட்டாவின் நன்றியையும் உதாசீனப்படுத்துகிறான்.

பறாட்டா மழையில் நனைந்து அவலப்பட்டுபோது, அவனுக்குக் கிருட்டி செய்த உதவிகள்...? அதையும் கிருட்டியால் விளங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை.... அனைத்தையும் மேவிய ஒரு உணர்வு...?

கிருட்டியும், பறாட்டாவும் தொழிலால் ஒன்றுபட்டவர்களே தவிர அவர்களிடம் வேறெந்த தொடர்புகளும் இருக்கவில்லை. இருவரும் பல தடவைகள் சந்தித்திருக்கின்றனர். ஆனையாள் ஓரளவு புரிந்துவைத்திருக்கின்றனர்....! ஒருநாள்கூட இருவரும் பேசியதில்லை... அவ்வளவுதான்!

கிருட்டி தனது கையில் கிடந்த துவாயை முறுக்கி, உதறி தோளில் போட்டுக்கொண்டு, பறாட்டாவிடமிருந்து எந்தப் பதிலையும் எதிர்பாராமல் திரும்பவும் அந்தப் படிக்கட்டில் வந்தமர்கிறான்.

கிருட்டியின் செயல், பறாட்டாவின் மனதை அரிக்கின்றது... சகோதரனாக நின்று உதவியவன்... அடுத்த விநாடி ஒட்டுறவற்ற ஒரு அன்னிய மனிதனின் பார்வையும், நடைமுறையும்!

பறாட்டாவால் கிருட்டியை அன்னியப்படுத்த முடியவில்லை. மௌனமாக இருக்கின்றான்.

பறாட்டா.

இவனது உண்மைப் பெயர் லியனகே. பாணந்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவன். 'பறாட்டா' என்ற பட்டப் பெயர் யாரால் வைக்கப்பட்டது. ஏன் வைக்கப்பட்டது. என்பன போன்ற விபரங்கள் அவன் மனத்தளத்தில் இல்லை! அவனைப் பொறுத்தவரை லியனகே என்றொரு வாலிபன் 'கோமர்' நிலையில் இன்னும் அவனது இதயத்துள் கிடக்கின்றான் 'பறாட்டா' என்றொரு பரதேசி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றான்...

லியனகே பாணந்துறையில் 'இராசநடை' நடந்தவன்.. அதே லியனகே இன்று பறாட்டாவாகி... தவளைபோல் தத்துகின்றான்.

லியனகே பாணந்துறையில் மிகப்பிரபல்யமானவன். அவனது நாற்பத்தைந்தாவது வயதுவரை கெம்பீரமாகவே நடந்தான். கருமையிலும், விஷேசமான கருமைநிறும், உருண்டைத்தலை, கட்டையாக வெட்ப்பட்ட தலைமயிர், கம்பளி மயிர்க்கொட்டி போன்ற தடித்தமீசை, அதேபோன்று தடித்தபுருவங்கள், சிறியதொரு தாடி, கழுத்தில் 'சிறியமட்டத் தெகின்' அளவிலானதொரு வெள்ளிச் சங்கிலி, ஜீன்ஸ், ரீசேட்.... ஜவானைப்போல் இருப்பான்.

தேசியத்தேரின் வடக்கயிற்றைப் பிடித்திருக்கும் பெரியமனிதர்களின் மெய்ப்பாதுகாவலன்... 'பொடிக்காட்'... இதுதான் லியனகேயின் பதவி! ஏறத்தாழ பதினைந்து வருஷங்கள் இதே பதவியில் இருந்தவன்.

தேர்தல் வரும்... தேர்தலோடு தெய்வமும் மாறும்.. ஆனால் லியனகே புதிய தெய்வத்தோடு எப்படியோ ஒட்டிக்கொள்வான்.

லியனகேயிடம் ஒரு தனிச்சிறப்புண்டு, தனது தாய் மொழியில் ஒரு எழுத்துகூட அவனால் வாசிக்கவோ, எழுதவோ தெரியாது. ஆனால், சிங்களத்தோடு, ஆங்கிலத்தையும், தமிழையும் போதுமானளவு பேசுவான்.

இவனது முப்பதாவது வயதில் திருமணம் என்றொரு சம்பவம் நடந்து ஒருத்தி மனைவியாக வந்தாள். ஆறுமாதங்களின் பின்பு மனைவியாக வந்த அந்தப்பெண் இன்னொருவனோடு ஓடிப்போய் விட்டாள். அவனது இல்லற வாழ்க்கை வரலாற்றில் முகவுரையும், முடிவுரையும் மட்டுமே இருந்தது!

பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு... ஒருநாள் இரவு... முகந் தெரியாதவர்களால் இவனது கால்கள் இரண்டும் முழங்காலோடு தறிக்கப்பட்டன!... இந்தச் சப்பவத்தை ஒட்டி பல விடயங்கள் பேசப்பட்டன... 'பகவானின் தீர்ப்பு' இப்படியும் பேசப்பட்டது!

இராசநடை நடந்த லியனகே... இப்போது பறாட்டாவாகித் தத்துகிறான்!

வெட்டி எறியப்பட்ட வாழக்குலைத் தண்டு வெயிலில் வதங்கிக் கறுத்து சுருங்கியிருப்பதுபோல்... வெட்டப்பட்ட அவனது கால்களின் முனைகள் கறுத்துச் சுருங்கி... மிகவும் அசிங்கமாகி... அந்த அருவெருப்பை மறைக்க இரண்டு கால்மேசுகளை அந்தக் கால் முனைகளில் கொழுவிருந்தான். அவைகளும் இப்போது மழையில் நனைந்துவிட்டன!

இரண்டடி நீள அகலமானதொரு தடித்தபலகை, அந்தப் பலகையின் நான்கு முலைகளிலும், வடையளவு பருமனிலான நான்கு சில்லுகள் பொருத்தப்பட்டு, வண்டிலாக்கப்பட்டுள்ளது. கால்களுக்குப் போடுகின்ற இரண்டு பாட்டா செருப்புகளை கைவிரல்களுக்கிடையில், கொழுவி, கைகளை நிலத்திலூன்றி உன்னி உன்னி வண்டிலை நகர்த்துவான்.

துவாரங்களுக்குள் மறைந்திருக்கும் தவளைகள் மழை காலத்தில் வெளியே வந்து, பின்னங்கால்கள் இரண்டையும் மடித்து முன்னங்கால்கள் இரண்டையும் நிமிர்த்தி, நிமிர்ந்திருப்போல்... அந்த வண்டியில் பறாட்டா இருப்பான்.

மரணத்திற்குப் பயந்து, வாழ்க்கை முழுவதும் அவலப்பட்டு... இறுதியில்... அந்த மரணக்குளிக்குள்ளேயே அழிந்துபோகும் மனிதர்கள்!

பறாட்டாவின் வாழ்க்கை...?

நீண்டுபோயிருக்கும் காலிவீதியில், ஸ்ரேசன் றோட்டும், கில் றோட்டும் சந்திக்கும் நாற்சந்தி - 'தெகிவளைச்சந்தி' இந்தச் சந்தியில் பாதசாரிகள் வீதியைக் கடப்பதற்காகப்போடப்பட்டிருக்கும் மஞ்சள் கோடுகள். இந்த மஞ்சள் கோட்டிற்கும், பூக்கடைக்கும் இடையில் பறாட்டாவைத் திசைரி காணலாம்.

இன்று பிற்பகல் ஐந்து மணியளவில் வானங்கறுத்து, குளிர்காற்று வீசியபோது, மழைவரும் என்பதை ஊகித்துக் கொண்ட பறாட்டா சிறுகச் சிறுக நகர்ந்து இந்த மண்டபத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். மண்டபத்தை அடைய முன் மழை வந்து நனைத்துவிட்டது.

கிருட்டி இல்லாவிட்டால் பறாட்டா எவ்வளவோ கஷ்டப் பட்டிருப்பான்.

பறாட்டா அதே இடத்தில் ஈரக்களிசானுடன் இருக்கின்றான். ஈரமாகிவிட்ட களிசான்... குளிர்... குண்டித்தசைகள் விறைக்கின்றன... நகர்ந்து, நகர்ந்து இடத்தை மாற்றிப் பார்க்கின்றான்... நத்தை நகர்கின்றபோது, அது நகர்ந்த பாதையில் ஒருவித நீர்ப்பதார்த்தம் வழிந்திருப்பதுபோல், பறாட்டா நகர்ந்த இடமெல்லாம் நீராகி... நிலம் தெப்பலாகி... அந்தத் தெப்பலுக்குள் அவன் இருக்கின்றான். பறாட்டாவால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை.

படிக்கட்டிலிருந்து கிருட்டி தலையைத் திருப்பி, பார்க்காதது போல, பறாட்டாவைப் பார்க்கின்றான்...

தானாடாவிட்டாலும், தசை ஆடும் என்பார்கள்...!

நீர் படர்ந்த தெம்பலாகிவிட்ட நிலத்தில் பறாட்டா குறாவிப் போய் இருப்பது... கிருட்டியின் மனத்தில் இலேசான உளைச்சலை ஏற்படுத்துகின்றது.

இனி எந்த உதவியும் செய்வதில்லை என்ற மன வைராக்கியத்தோடு முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறான் கிருட்டி!

மரத்தைச் சுற்றிவரவுள்ள மண்ணை அகழ்ந்தெடுத்து, ஆணியேரின் முனையிலுள்ள வேர்முடியோடு மரத்தைப் பிடிங்கி எறிவது போல்.... கிருட்டியின் குடும்பத்தை ஆணியேரோடு பிடிங்கி எறிந்தது சிங்களவர்கள்தான் என்பது கிருட்டியின் முடிவு!... அதனால்தான் சிங்கள இனத்தையே அவன் வெறுக்கின்றான்.

அதனால்தான் கிருட்டி பறாட்டாவையும் வெறுக்கிறான்.

கிருட்டி ஒரு அப்பாவி... சிந்தனைப் பலமற்றவன்.

திருகோணமலையில் சிவன்கோவிலடியைச் சேர்ந்தவன் கிருட்டி. சிவன்கோயிலடி ஆயுள்வேத வைத்தியர் சுந்தரம் அவர்களின் நிரந்தர ஊழியன் கிருட்டி வைத்தியருக்குச் சொந்தமானதொரு வீட்டில்தான் கிருட்டி. குடும்பத்தோடு தங்கியிருந்தான். மூலிகைகள் பிடுங்குவது, வறுப்பது, அரைத்துக் குளிகையாக்குவது, எண்ணைய் காய்ச்சுவது, வைத்தியரின் வீட்டுவேலைகள் செய்வது... இவ்வளவுதான் அவனுக்குத் தெரியும்.

இவனது பதினைந்தவது வயதில், இவனைப் பெற்றவன் இங்குகொண்டு வந்து சேர்த்தான்... திருமணமாகி, ஒரு பிள்ளைக்குத் தகப்பனாகி... இன்னும் அதே வைத்தியசாலைதான்...

அப்போது கிருட்டியின் மகனுக்குப் பதின்மூன்று வயது... எருக்கலந்த மண்ணில், கோதுவெடித்து, மண்ணைத் துளைத்து நிபிர்ந்து நிற்கும் குருத்துப்போல் அவனது மகன் வறுமையிலும் செம்மையாக மதாளித்து நின்றான்... படிப்பில் சூரன்!

இனக்கலவரம்... திருகோணமலை அரசியல் வரலாற்றில் அடிக்கடி காணப்படும் சம்பவம்...!..?

மீன்வெட்டும் கத்திகளினால் மனித உடல்கள் வெட்டிப் பிளக்கப்பட்டன!... எங்கும் அக்கினிச்சவாலை...!

இக்கலவரத்தில்... கிருட்டியின் மனைவியும், மகனும் பலியாகினர்!

சுந்தரம் வைத்தியரின் வைத்தியசாலை சாம்பல்மேடையானது... எப்படியோ அவர்கள் உயிர்தப்பி கொழும்புக்கு வந்தனர். அவர்களோடு கிருட்டியும் வந்தான். சில மாதங்களின் பின்பு சுந்தரம் குடும்பத்தினர் வெளிநாடு சென்று விட... கிருட்டி தனிமையானான்.

முற்சை அறுந்த பட்டம், வானத்தில் சுழன்றடித்து... நிலத்தைக் குத்தி முறிவதுபோல்... கிருட்டியின் அரைகுறை வாழ்க்கையும் முறிந்தது!

கொழும்பில் தண்ணீர்கூட இலவசமாக இல்லையே!... கண்ணீர்தான் விடமுடிந்தது! வயிறு... அதன் ஊமைக்குரல்... அவனுக்கு மட்டுந்தான் கேட்கும்... வயிறு சுருங்கச் சுருங்க... கைகள் நீண்டன... பிச்சை... அதுவே தொழிலாகிவிட்டது.

தனது குடும்பத்தை அழித்து, தன்னை நடுத்தெருவில் பிச்சைக்காரனாக நிறுத்தியது சிங்கள இனந்தான் என்பது கிருட்டியின் முடிவு... அதனால்தான் பறாட்டாவோடு தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ள அவன் மறுக்கின்றான்.

பறாட்டா சரமான களிசானோடு இருப்பது கிருட்டிக்கு உள்ளூர ஒரு மாதிரியாக இருக்கின்றது. படிக்கட்டில் இருந்த கிருட்டி தலையைத் திருப்பிப் பறாட்டாவைப் பார்க்கின்றான்... பறாட்டா கிருட்டியைப் பார்த்தபடியே இருக்கின்றான்... பரிதாபமான பார்வை...

ஆறரை மணியைத் தாண்டிய நேரம்... மழை குறைந்ததைத் தொடர்ந்து அங்கு நின்றவர்கள் கலைய ஆரம்பிக்கின்றனர்.

சில வினாடிகள் பறாட்டாவைத் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிருட்டி, எழும்பி வந்து, பறாட்டாவைத் தூக்கி, களிசானை களட்டி, தன்னிடமிருந்த துவாயைப் பறாட்டாவுக்கு உடுத்தி காய்ந்த நிலத்தில் இருத்துகிறான்.

துவாயும், சரந்தான்... உடற்கூட்டில் காயக்கூடிய சரம். திரும்பவும் வந்து படிக்கட்டில் அமர்ந்து கொண்டு முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிறான் கிருட்டி...

கல்லுக்குள் சரம் என்பார்களே... அதுதானா?...

இரண்டாவது தடவை கிருட்டி உதவி செய்தபோதும் பறாட்டா அவனது முகத்தை அவதானிக்கத் தவறவில்லை. பறாட்டா பழுத்த அணுபவசாலி... கிருட்டியின் வெறுப்புணர்வை பறாட்டாவின் மனம் ஒட்டுத்தாளாகி ஒட்டிக் கொள்கிறது.. காரணத்தை மட்டும் அவனால் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை... கிருட்டியின் செயல் குண்டுசியாய் பறாட்டாவின் இதயத்தைக் குத்துகின்றது..!

பறாட்டா கைகள் இரண்டையும் பின்புறமாக ஊன்றி தவ்வித் தவ்வி கிருட்டிக்கருகே வருகின்றான். அவனது மடியில் சோற்றுப் பார்சல் கிடக்கின்றது.

“ஒன்றை பேரு என்னா...” பறாட்டா தமிழிலேயே கேட்கிறான்

“கிருட்டி...”

“வா சாப்பிட்டுக்கலாம்”

கிருட்டி மறுத்தும், பறாட்டா விடவில்லை... பறாட்டா சாப்பாட்டுப் பார்சலைப் பிரித்து, அதே தாளில் உணவை இரண்டாகப் பங்கிட்டு... கிருட்டியைச் சாப்பிடவைக்கின்றான்.

ஒரு பார்சல் சோற்றை, ஒரே தாளில் இருவரும் சாப்பிடுகின்றனர்.

“என்னைய ஒனக்குப் பிடிக்கலியா” சாப்பிட்டபடி பறாட்டா கேட்கிறான்.

“உங்கடை ஆக்களை எனக்குப் பிடிக்கிறதில்லை” கிருட்டி அப்பாவித்தனமானவன் நேரடியாகவே கூறிவிடுகிறான்

“ஏன்” பறாட்டாவின் முகத்தில் பெரும் கேள்விக்குறி!

தலை குனிந்திருந்த கிருட்டி சில விநாடிகளின் பின் தலையை நிமிர்த்திப் பறாட்டாவைப் பார்க்கின்றான். அவனது கண்களில் சோகம் படர்ந்திருப்பதையும், வேதனையில் அவனது உதடுகள் துடிப்பதையும் பறாட்டா அவதானிக்கின்றான்.

தனது மனைவிக்கும், மகனுக்கும் ஏற்பட்ட அவல மரணத்தையும், தனக்கு ஏற்பட்ட நிர்க்கதி நிலைபற்றியும் விக்கி விக்கிக் கூறி முடிக்கின்றான் கிருட்டி.

பறாட்டா எதுவுமே பேசவில்லை. ஆனால் அவனது மனச் சக்கரம் மிக வேகமாகச் சுழல்வதை அவனது முகம் பிரதிபலிக்கின்றது.

இருவரும் சாப்பிட்டுமுடிந்து அதே சீமந்து நிலத்தில் அருகருகே படுத்துக் கொள்கின்றனர்.

இருவராலும் தூங்கமுடியவில்லை. பேசிக்கொள்ளவுமில்லை நடுச்சாமம் தாண்டி... மூன்றுமணியிருக்கும்...

பறாட்டா எழும்பி அமர்கிறான்... சில விநாடிகளின் பின் கிருட்டியும் எழும்பி அமர்கிறான்.

‘கிருட்டி...’ தேவாலயத்துள் பாதிரியாரின் செயலையில் தொனிக்கின்ற உணர்வு பறாட்டாவின் அழைப்பில் தொனிக்கிறது.

“என்ன...”

“நம்ம பெரிய மனிசங்களைப் பத்தி எனக்கு மிச்சம் தெரியும். பதினைஞ்சு வருஷமா அவங்களுக்கு ‘பொடிக்காட்டா’ இருந்து மிச்சம் பழகியிருக்கேன்...”

... ஒனக்கு ஏற்பட்டுக்கிட்ட துன்பத்துக்கெல்லாம் நம்ம ஆளுங்கதான் காரணமெண்ணு... நீ கோபப்பட்டுக்கிறதிலை தப்பில்லை..

... நம்ம ஆளுங்க ஆக்களுக்கு மிச்சம் கெடுதி செஞ்சிருக்கிறானாங்க... இந்தப் பெரிய மனிசனாங்க இருக்கிறாங்களே...

... இவனுக்கெல்லாம் ஒரு வீடிக்கட்டிலை இருக்கிற வீடியள் மாதிரி... மிச்சம் வித்தியாசம் இருந்துக்காது...

“...தாம... உசத்தியான புட்டுவத்திலை குந்திக்கிறதுக்காக நம்ம மனிசனாங்களை துருப்புச் சீட்டா பாவிச்சுக்கிறானாங்க” பறாட்டாவின் அனுபவக்குரல்... தனித்துவமாய் ஒலிக்கின்றது.

கிருட்டி மௌனமாக இருக்கின்றான்!

கருமாதி

(பரிசுச் சான்றிதழ் பெறும் சிறுகதை)

சிவனு மனோஹரன்

ஆசிரியரான சிவனு மனோஹரன் 1978ஆம் ஆண்டு ஹட்டனில் பிறந்தார். மலையக மக்களின் வழக்கையையும், அலங்காரங்களையும் தனது ஆக்கங்களுக்குக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு எழுதிவரும் ஒரு வளரும் எழுத்தாளர். வீரகேசரி, கடர்ஓளி, தினமுரசு ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் ஞானம் சஞ்சிகையிலும் இவருடைய ஆக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன.

இவருடைய 30க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளும், 50க்கு மேற்பட்ட கவிதைகளும் பிரசுரமாகியுள்ளன. 2004ஆம் ஆண்டு பூபாளராகம் சிறுகதைப் போட்டியில் இவரது சிறுகதைக்கு ஆறுதல் பரிசு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. உலகக் கவிதை போட்டி (இரண்டாவது) யில் தமிழ்க் கவிதைக்கான மூன்றாம் பரிசைப் பெற்றுள்ளார். நிறைய எழுதவேண்டும் என்ற துடிப்புள்ள இளைஞர். வளர்ந்துவரும் மலையக எழுத்தாளராகத் தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டு உழைத்துவருகின்றார்.

சீல வெறுமை தாள்களுடன் ஒரு படைப்புக்கான தவமிருப்பில் நான். அப்போது “அம்மா தாயே பிச்ச போடுங்க சாமி சாப்பிட்டு ரெண்டு நாளாச்சி ஏதாவது பழகபட்டது இருந்தா குடுங்க சாமி புண்ணியமா போகும்” என்ற அவலக் குரல் என் சிந்தையை ஊடறுத்து உள் பாய்ந்தது. எங்கோ கேட்ட குரல் நன்கு பரிட்சையமான குரல். கையில் இருந்த வெறுமை தாள்களையும் பேனாவையும் அப்படியே போட்டு விட்டு வாசலை நோக்கி விரைகிறேன்.

என் கண்களையே என்னால் நம்பமுடியவில்லை. இது உண்மைதானா கால மாற்றங்கள் இப்படியும் கூட அனுபவங்களைப் பெற்றுத் தருமா என்றெல்லாம் சிதறிப் பாய்ந்த எண்ணங்களை இழுத்து கட்டி விட்டு “நீங்க மரகதம் பாட்டிதானே! என்றதும் “நீ யாரு சாமி எனக்கு அடையாம் தெரியலையே...” “பாட்டி நான் ஓங்க தோட்ட கண்டாக்கு மகன் நாதன்.” “ஏன் ராசா நீயா சாமி இந்த பாவிக்குத் தான் பாழாப் போன கண்ணும் தெரியமாட்டேங்குதே எப்பிடி சாமி இருக்க, பொண்டாட்டி புள்ள எல்லாம் நல்லா இருக்காங்களா” என்று தழுதழுத்த குரலில் குசலம் விசாரிக்கவும் என் மனம் மெதுவாய் வலிக்கிறது.

இந்த நிலையில் கூட இங்கிதம் காக்கும் மரகதம் பாட்டியின் மீதென்றால் எனக்கு எப்போதுமே தனிமரியாதை இருப்பது உண்மையே...

ஒவ்வொரு மனிதனின் வளர்ச்சியிலும் தவிர்க்க முடியாமல் சிலரின் பங்களிப்புகள் தலை நீட்டி போவதுண்டு. என் வளர்ச்சி போக்கிலும் கூட மரகதம் பாட்டியின் பங்களிப்புகள் அதிகமாகவே இருக்கிறது. அவருக்கா இந்த நிலை இதயம் அசுர வேகத்தில் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. என்னை நானே ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு “ப்ரியா ப்ரியா இங்க கொஞ்சம் சீக்கிரம் வாவே” என்றதும் வெளியே விராந்தாவிற்ற கு வந்த ப்ரியாவின் முகம் முழுதும் வினாத் தழுப்புகளின் விஸ்வரூபங்கள். “யாருங்க இவங்க புதுசா இருக்காங்க?” “ப்ரியா நான் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டே இருப்பேனே மரகதம் பாட்டி இவங்கதான். நீ மொதல்ல போய் இவங்களுக்கு சாப்பாடு ஏதாவது கொண்டு வா” என்றதும் சமையல் கட்டை நோக்கி விரைந்தாள் ப்ரியா.

உறவுகளில் இப்படியும் கூட விரிசல்கள் ஏற்படுமா என்று வியக்கும் வகையில் மரகதம் பாட்டி சொன்ன கதைகள் என் மனதை வெகுவாய் காயப்படுத்தியிருக்கிறது.

நகரும் ஒவ்வொரு நாழிகையிலும் எத்தனையோ உறவுகளோடு உரசிக் கொள்கிறோம். ஆனால் தாய்மை என்ற உறவுக்கும் புந்தத்திற்கும் ஈடுணை கிடையாது. அந்த உறவை அந்த புனிதத்தை கூட உதாசீனப்படுத்தி உதறி தள்ளுபவர்களுக்கு மத்தியில் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே கஸ்டமாக இருக்கிறது.

பெற்ற பிள்ளைகளே தள்ளி வைக்கும் கொடுமை இருக்கிறதே அதை வார்த்தைகளில் கொண்டு வந்து நிறுத்த முடியாது என்பதை எனக்கு உணர வைத்தவரே மரகதம் பாட்டிதான்.

என்னையும் என் நினைவுகளையும் இழுத்துப் பிடித்த நிலை நிறுத்த எவ்வளவோ முயற்சித்துப் பார்க்கின்றேன். முடிவில்லை. மனம் மறுபடியும் மறுபடியும் கடந்த காலங்களில் லயித்துப் பார்க்கத்தான் பிரியப்படுகிறது. உண்மையை சொல்கிறேன். தோற்றுப்போனது நான்தான். வெற்றி என்னவோ கடிவாளம் தாண்டி களிப்புக் கொள்ளும் மனிதர்குதான்.

அது நான் சந்தோஷ பட்டாம்பூச்சிகளுடன் சகவாசம் வைத்திருந்த பருவ வயது. என் வீட்டில் பேருக்கு வேலை செய்த மரகதம் பாட்டியென்றால் எனக்கு கொள்கைப் பிரியம். தயவு செய்து ஏன் என்ற காரணங்களை மட்டும் கேட்டு விடாதீர்கள். ஒன்றல்ல இரண்டல்ல அதற்கான காரணங்கள் ஓராயிரம். அவ்வளவு ஏன் நல்லவர்களை எல்லோருக்குமே பிடிக்கும் என்பதுதானே நியதி.

எங்களுக்கும் மரகதம் பாட்டிக்கும் இடையில் இருக்கும் உறவுக்கும் எனக்கும் ஒரே வயது. ஏனெனில் நான் பிறந்து நான்கு நாட்களில் அப்பா தரவளை தோட்டத்திற்கு றான்ஸ்பர் வாங்கியிருக்கிறார். அப்போதிலிருந்தே என் வளர்ச்சியில் பங்கேற்ற இந்த பவித்தர உறவிற்கா இந்த நிலை! நினைக்கும் போதே நெஞ்சு வெடிக்கிறது.

நான் என் அம்மாவோடு இருந்த காலங்களை விட மரகதம் பாட்டியோடு இருந்த காலம்தான் அதிகம். தேயிலைச் செடிகளோடு போராடி போராடி களைத்த அந்த கரடு முரடான கரங்கள் பற்றி பள்ளி சென்ற காலந்தொட்டு என் உடல் நலனில் அக்கறை கொண்டு வாரத்திற்கு இரண்டு நாட்கள் அவர் வைக்கும் எண்ணெய்க்கு பயந்து அஞ்சி நடுங்கிய நாட்கள் என்று அவர் என் மீது காட்டிய அக்கறை அன்பு எதை சொல்வது எதை விடுவது! இவை எல்லாவற்றையும் விட என்னையும் என் மனதையும் அதிகமாய் அழுத்திய ஒரு விடயம் இருக்கிறது. அது காலமாற்றம் கருதி

என் அப்பா எடுத்த முடிவு காரணமாகவும் சில அடிப்படை வசதிகள் கருதியும் ஊரை விட்டுப் போக வேண்டும் என்ற முடிவுதான் அது. அப்போது என் மனம்பட்ட வேதனை இருக்கிறதே சொல்லிமாளாது.

அப்போது “பாட்டி நீங்களும் எங்களோடு வருவீங்க இல்ல...!” “ராசா எனக்கும் புள்ளைக இருக்கு இல்ல நீங்க போய் பெரிய படிப்பெல்லாம் படிச்சிட்டு இந்த தோட்டத்துக்கே கண்டாக்கா வாங்க ஒங்க புள்ள குட்டிகளையும் நான்தான் பார்ப்பேன். அடம் பிடிக்காம சூயா சொல்லுறத கேளுங்கய்யா. இந்த கெழவி நல்லாயிருந்தா கண்டிப்பா ஒங்கள பாக்க வருவேன்” என்று என் கன்னங்களில் முத்தம் வைத்து அழுத அந்த நாள் என் மனக் கண்ணில் வந்து வந்து போகிறது.

இப்படியெல்லாம் வட்டமடித்து திரியும் என் சிந்தையை சட்டென கலைத்தாள் ப்ரியா “என்னங்க இந்த கெழவியோட நெலம் ரொம்ப மோசமா இருக்கு, நமக்கு ஏங்க வீண்தொல்ல பேசாம காலையில் போகச் சொல்லிட வேண்டியதுதான்.” என்றதும் சுருக்கென தைத்தது எனக்கு.

எனக்குள் இருக்கும் போராட்டங்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளாமல் சட்டென சொன்ன ப்ரியாவின் வார்த்தைகள் எரிச்சலையும் கோபத்தையும் முட்டினாலும் சில நன்மை கருதி மௌனம் காத்து திரும்பி படுத்து விடுகிறேன். ஆனால் விடியும் வரையுமே தூக்கம் மட்டும் கண்களை தழுவவே இல்லை.

அன்றைய நாள் சம்பங்கள் என்னை அதிகமாகவே பாதித்திருந்தது. மறுநாள் “பாட்டி இனிமேல நீங்க இங்கையே இருங்களே ஏன் இப்படி வீடு வீடா அசிங்கமா அலையீறீங்க பேசாம இங்கையே இருங்களே” என்கிறேன். “சாமி இந்த எழுவெடுத்த பொழப்புக்கு எனக்கு மட்டும் விருப்பமா சாமி? என்னா தொர செய்யிறது வயித்த கழுவத்தான் இந்த மாதிரி ஈன பொழப்பு பொழைக்க வேண்டியிருக்கு. பாழாப் போன வயிறு இப்பத்தான் கண்டதையும் திங்க அலையது. ஏன் சாமி இங்க கெடந்து நல்லா திண்ணுட்டு ரெண்டு நாள் இருந்துட்டு யோறேன் என்னால பேரப் புள்ளைகளை பாக்காம இருக்க முடியாது.” என்றதும் ஒரு கணம் ஆடிப்போனேன் நான்.

இப்படியும் கூட மனிதர்கள் இருப்பார்களா பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கி விட்ட தாயை ஒரு நேர சோற்றுக்கும் தண்ணிக்குமே அலைய விட்ட பிள்ளைகள் மீதும் அவர்கள் பெற்ற குழந்தைகள் மீதும் இனியும் கூட எப்படி இவரால் அன்புக் காட்ட முடிகிறது என்று குழம்பிப்போகிறேன். மனம் மட்டும்தான் குழம்பிக் கொண்டே இருக்கிறது அதற்கான விடைகள் மட்டும் இன்னுமே கிட்டவில்லை.

எல்லாவற்றையும் ஜீரணித்துக் கொண்டு மரகதம் பாட்டியை இரண்டு நாட்களாய் தாங்கு தாங்கென்று தாங்கினேன். இப்போது எனக்குள் பெரியதொரு ஆத்ம திருப்தி. மனம் முழுதுமே சந்தோஷங்கள் நிரம்பி வழிந்தது. இப்போது மரகதம் பாட்டி எங்களிடம் இருந்து விடைப்பெற்றுக் கொள்கிறார். இப்போதும் என் விழியோரங்கள் மெதுவாய் நனைகிறது. வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் வழியனுப்பி விட்டு உள் நுழைகிறேன். என் வீட்டை தீட்டுக் கழிப்பதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் மனைவி பரிபா செய்துக் கொண்டிருந்தாள். இருப்புக் கொள்ளாமல் நூலகம் நோக்கி பயணிக்கிறேன். மனம் முழுதும் மரகதம் பாட்டியின் விம்பங்கள் விழுந்து விழுந்து மறைகிறது.

சில நாட்களில் நானும் வழமையான வாழ்க்கை நுகர்ச்சிகளுக்குள் சென்று சேர்கிறேன். இதுதான் இயந்திர யுகமாயிற்றே யாரை சொல்லி என்ன பயன் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான பிரச்சினைகள் இதில் யாரையும் குறைபட்டுக் கொள்வதற்கில்லை. இந்த அவசர யுகத்தின் ஆட்டங்களுக்கு பழகிப் போன எண்ணமும் மனமும் மரகதம் பாட்டியின் நினைவுகளுக்கு தற்காலிகமாக விடை கொடுத்திருந்தது உண்மைதான்.

அன்றும் ஆபிஸ் முடித்து வீடு வந்து அமர்கிறேன். என் செல்ல மகள் மதுரா “அப்பா உங்களுக்கு ஒரு லெட்டர் வந்திருக்கு” என்று ஒரு தபால் அட்டையை மேசையின் மீது போட்டு விட்டு ஓடுகிறாள்.

வந்த அசதி மாறாமலே அந்த அட்டையை கையில் எடுத்துப் பார்க்கிறேன். உத்தரகிரியை பத்திரிக்கை. தரவளை மேற்பிரிவை சேர்ந்த திருமதி மரகதம் அவர்கள் மரணித்து விட்டார். அன்னாரின் ஆத்ம சாந்திக்காக 31-03-2005 புண்ணியதானம் செய்ய பெரியோர்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. அனைவரும் வந்து கலந்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறீர்கள். இங்ஙனம் பிரிவுத் துயரால் வாடும் மகன்மார்கள். வாசித்து முடிக்கிறேன் கண்களில் நீர் தேங்கி நிற்கிறது.

சதாகரித்துச் கொண்டு இரவு உணவை எடுப்பதற்கு உள்ளே செல்கிறேன். மனம் உணவை மட்டும் நாடவே இல்லை.

மறுநாள் கருமாதி வீட்டில் நானும் அங்கம் வகிக்கிறேன். ஒவ்வொரு பக்கமும் ஒவ்வொரு விதமான சலசலப்பு என் மனதைப் போலவே சதாகரித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறேன்.

மீறப்படாத மரபுகள் எல்லாம் சடங்குகளாய் அரங்கேறி முடிந்தது. அப்போது மரகதம் பாட்டியின் மகன் பழனி “சாமி தொர உள்ள வாங்க நீங்கதான் அம்மாவுக்கு படையல் போடணும்” என்றதும் ஒரு நிமிடம்

தடுமாறிப் போனாலும் சதாகிரித்துக் கொண்டு உள்ளே போகிறேன். அந்த அறை விதவிதமான தின்பண்டங்களால் நிரம்பி இருந்தது. அப்போது அங்கு கூடியிருந்த கூட்டத்தில் யாரோ “என்னாத் தம்பி இருக்கிற சாபாட்டுல இருந்து ஒன்னு ஒன்னு எடுத்து படையலுக்கு வைங்க” என்றதும் மறுபேச்சின்று என் பணியினை செவ்வனே முடித்து கொடுக்கின்றேன்.

அப்போது பழனி “அட இவருக்க ஒன்னும் தெரியாது இல்ல. இவங்க ஐயா சாமினா எல்லா வீட்டு கருமாதிக்கும் போயிருக்கிறார். நம்ம வரமொற எல்லாம் தெரியும்” என்று என்னை பார்த்து நகைக்கவும் பதிலுக்கு நானும் புன்னகைத்து விட்டு வெளியேறுகிறேன்.

அப்போது பின்னால் வந்த பழனி “சாமி தொர இங்க வெச்சிருக்கிற சாப்பாடு எல்லாம் எங்கம்மா உசிரோட இருந்தப்போ விரும்பி தின்ன சாப்பாடுங்க. கருமதிக்கு இதயெல்லாம் வக்காம போனா அம்மாவோட ஆவி அலுட்டம் பண்ணும். நாள பின்ன நாங்களும் புள்ள குட்டியோட நல்லா இருக்கனும் இல்ல இதுல எல்லாம் கொறவக்க கூடாது” என்றதும் என் உணர்வு பொறிகளுக்குள் ஓராயிரம் ஆவேச சுடர்கள் ஏற்றப்பட்டது.

கொதித்தெழுந்த ஆவேசங்களை கொட்டித் தீர்த்து விடத்தான் நினைக்கின்றேன். மறு நொடியே என் ஆவேசமும் உணர்வுகளும் வெறும் பஸ்பங்களாய் அடங்கி நிசப்தம் கண்டு விடுகிறது. செவிட்டு வெவிகளில் சங்கு ஊதி பயனில்லை என்பதால்.

எல்லாம் முடிந்து இப்போது வீடு நோக்கி பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். இப்போதும் பழனியின் வார்த்தைகள் என் செவியில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

உண்மையை சொல்கிறேன் இப்போது ஒரு படைப்புக்கான கதையும் கருவும் என்னுள் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் என்னால் எதையும் எழுத மட்டும் முடியவே இல்லை.

அலைகள் தந்த பாடம்

(பரிசுச் சான்றிதழ் பெறும் சிறுகதை)

எஸ். உதயசெல்வன்

ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் தடம்பதித்து எழுதிவரும் எஸ். உதயசெல்வன் சிறுகதை, நாவல் ஆகியவற்றை எழுதிவருகின்றார். நீர்கொழும்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவர் “நினைவெல்லாம் நீயே” என்னும் நாவலை எழுதி வெயிட்லுள்ளார். ஞானம் சஞ்சிகையில் இந்நூலின் மதிப்புரை வெளிவந்துள்ளது. மேலும் “அப்பாவைத்தோடி” என்னும் இவரது சிறுகதைத்தொகுப்பு மணிமேகலைப்பிரசுரமாக வெளிவந்துள்ளது. அத்துடன் வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் “காதல் பூட்டு” எனும் காதல் நவீனம் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்ததை வாசகர்கள் நன்கறிவர். வெகுவிரைவில் “காதல் பூட்டு” நாவல் நூலுருவில் வெளிவரும் என எதிர்பார்க்கலாம். இலக்கிய ஆர்வலராகத் தன்னை இனங்காட்டியுள்ள எஸ். உதயசெல்வன் பல தரமான படைப்புகளை தொடர்பும் வெளிக்கொணர்வாரென ஈழத்துவாசகர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கின்றார்கள்.

ஊனாமி அலைகள், கண்முடித்திறப்பதற்குள் கரையை ஆக்கிரமித்து மீண்டும் கடலுக்கு திரும்பி விடுவதற்குள் எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டிருந்தன.

பவித்ராவின் தலையில் ஏதோ ஒன்று அடிபட்டு தலை 'விண் விண்' என்று வலிப்பது ஒரு புறமிருக்க... மீண்டும் பெரிய அலைகள் அடித்து கை, கால்கள் சோர்ந்து... உட்புத்தண்ணீரை தவிர்க்க முடியாமல் குடித்தாள்.

என்ன நடக்கின்றது என்று தெரிவதற்குள் எல்லாம் நடந்து கொண்டிருந்தன.

உடல் முழுவதும் பலமிழந்து தண்ணீருக்குள் மூழ்கி, அரைமயக்கத்துக்கு போய்க்கொண்டிருந்தவள் தலைமுடியை யாரோ இழுப்பதை உணர்ந்தாள்.

கண்கள் நம்பிக்கையுடன் மெல்ல தடுமாறி விழித்துப் பார்க்க... 'சற்குணம்....!'

அவன்தான் அவளைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றான். அந்த இயலாத நிலையிலும் அவள் கண்கள், அவனை நன்றியுடன் பார்த்தன.

அவர்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டிருந்த கரை, ஒதுக்குப் புறமாகவே இருந்தது. முன்பு அடிக்கடி பார்த்து பரிச்சயமான இடம், இப்போ தலைகீழாக மாறியிருக்கிறது.

சற்குணம், அவளுக்கு தேவையான சில முதலுவினைகளை செய்து கொண்டான்.

அவள் மனம், இப்போ தன் மேலேயே கோபம் கெண்டு வெட்கி தலை குனியத் தொடங்கியிருந்தது.

முன்பு அவனை எவ்வளவு மட்டமாக எண்ணியிருந்தாள். அவள் கல்லூரிக்கு நடந்து சென்று கடக்கும் சந்தியில், பயனில்தாத தன் நண்பர் களுடன் சேர்ந்து கிண்டல் வார்த்தைகளை அள்ளி வீசி அவனை வெறுப்

பேற்றியவனை எத்தனை முறை தாறுமாறாக பேசி அவனை அவமானப் படுத்தியிருப்பாள்.

ஆனால் இப்போ... தன் உயிரை காப்பாற்றி...!

அந்த ஒருவித நன்றி கலந்த திருப்தி, அந்த நிமிடம் வரையே தொடர்ந்தது.

திடீரென்று அவன், அவளை ஒருவித குரூர பார்வையுடன் கிட்டே நெருங்கி... அவள் கழுத்துக்கு தன் விரல்களை வைத்து, அப்படியே கீழே இறக்க... அவள் உடலும் உள்ளமும் நெருப்பாய் கொதித்து எரிந்தது.

“உன்னை காப்பாற்றியதுக்கு எடுக்கும் ஊதியம்...” என்று சொல்லாமல் சொல்லும் அவன் பார்வையால் அவள் உடல் பயத்தால் வெலுவெலுத்தது.

அவனின் பிடியை நிராகரித்து தள்ளி விடமுடியாத பலவீனம் அவளுடலை ஆக்கிரமித்து கைகள் செயலிழந்து நிற்க...

“டமால்...” திடீரென்று அவன் மண்டையில் பலமாக ஏதோ இறங்கியது. பின்னால் ஒரு மரக்கட்டையுடன்... அவளுடன் கல்லூரியில் கூட படிக்கும் நூர்ஜகானின் அப்பா மைதீன் கண்கள் சிவக்க நின்று கொண்டிருந்தார்.

“கேவலம் கெட்ட நாயி...! இந்த அவலமான நேரத்திலும் இந்த கேவலமா...?” என்றார் ஆத்திரத்தோடு. சற்குணம் அப்படியே அரை மயக்கத்துக்கு போய்க் கொண்டிருந்ததை அசட்டை செய்து விட்டு, பவித்ராவை மெல்ல ஆதரவுடன் தூக்கி நிறுத்தினார்.

அவளின் ஈரம் சொட்டிக் கொண்டிருந்த உடை மீது, தான் வைத்திருந்த துண்டை போர்த்தியபடி சொன்னார்.

“வா மவளே! உன்னைத்தான் காணலென்று எல்லோரும் தேடிக்கிட்டிருக்காங்க...”

“அ... அங்கிள்...!” அழுதாள்

“அழாதே மவளே! வா...!” அவர் மெல்ல அழைத்துச் சென்றார். தடுமாறியபடியே நடந்து கொண்டிருந்தவளை தாங்கிப்பிடித்துக் கொண்டு, தூரத்துக்கு கைகாட்டினார். அவளை நாலாபக்கமும் அங்கலாய்ப்புடன் தேடிக் கொண்டிருந்தவர்கள், அவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தனர்.

அவளின் அப்பா சந்திரன், அவளைக் கண்டதும் அழுகையுடன் ஓடோடி வந்தார். “என்னடா மகளே...! உனக்கு ஒண்டும் ஆகலைதானே...?” இதயம் துடித்தபடி அவளைத்தாங்கி பிடித்துக் கொண்டார்.

வீதிக்கு வந்தனர். தெரிந்த ஆட்டோக்காரன் அவர்களை ஏற்றிக் கொண்டான்.

“அந்தோனியர் கோயிலுக்கு விடுங்க...!” என்றார் மைதீன்.

அந்தோனியர் கோயில் வாசலில் எல்லோரும் இறங்கிக் கொண்டனர். சுனாமியின் அகதிகள் கோயில் வளவுக்குள் நிறைந்திருந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் இரு குடும்பத்தினரும் ஓடி வந்தனர்.

“ஓ... கடவுளே! உன்னை இழந்திட்டோமோ என்று துடிச்சுப் போய்ட்டோமே...” பவித்ராவின் அம்மா அழுதாள். நூர்ஜகான், தேவாலயத்தின் ஒதுக்குப்புறத்துக்கு அழைத்துச் சென்று உடைகள் மாற்ற உதவி செய்தாள்.

கடற்பாறைகளும், தடிகளும் ஏற்படுத்திய கீறல் காயங்கள் இப்போதுதான் எரிவைத் தரத் தொடங்கியிருந்தன.

உடை மாற்றியபின், நூர்ஜகான் அவளை அவ்விரு குடும்பங்களும் அமர்ந்திருந்த மர நிழலுக்கு அழைத்து சென்றாள். மெல்ல அமர்ந்தாள் பவித்ரா எல்லோரையும் பார்த்தாள். இரு குடும்பத்தினரின் எல்லா அங்கத்தவரை ஒன்றாக பார்த்த திருத்தியுடன்... விப்பி அழுதாள். அவளுக்கு நடந்த சம்பவத்தைப்பிட்டு நூர்ஜகானின் அம்மா, அவளை ஆதரவுடன் அணைத்து ஆறுதல் சொன்னாள்.

“அழாதே பவி! நல்ல காலம்! விபீதமாய் நடக்கல. அதையே யோசிச்சிக்கிட்டிருக்காதே கண்ணு...!”

பவித்ரா தனக்கு நடக்கவிருந்த விபீதத்திலிருந்து தப்பியது ஒரு புறமிருக்க, பூனையும் எலியுமாக பக்கத்து பக்கத்து வீட்டில் இருந்த இரு குடும்பத்தாரும் இப்போ... ஒன்று சேர்ந்ததைப் பார்த்து உள்ளம் ஒரு வகை உவகை கொண்டதால் கண்கள் மேலும் கலங்கின.

பவித்ராவும் நூர்ஜகானும் ஒரே கல்லூரியில் மட்டுமல்ல, ஒரே வகுப்பில் படிக்கும் தோழிகளும் கூட. ஆனால் அவர்களின் பெற்றோர்களுள் எலியும் பூனையுமாகவே வாழ்ந்து வந்திருந்தனர்.

ஆனால் இப்போ இந்த சுனாமி வந்து, இவர்களின் மனவேற்றுமையையும், மத வேற்றுமையையும் உடைத் தெறிந்ததை நினைத்து இரு தோழிகளும் மனம் நிறைந்து கரங்களை இறுகப் புற்றிக் கொண்டனர்.

வீட்டிலிருந்து கல்லூரிக்கு புறப்படும்போது இரு தோழிகளுக்கும் ஒன்றும் தெரியாதவர் போல் பிரிந்து புறப்பட்டு, இடைவழியில் உற்சாகமாய் ஒன்று சேர்ந்து நடந்து... பின் கல்லூரியிலிருந்து திரும்பி வரும் போதும்

பிரிந்தே வீடு வந்து சேர்ந்து தம் நட்பை மறைக்கும் அவர்களுக்கு, இனி மறைக்க வேண்டிய அவசியம் இன்றுடன் முற்றுப் பெறுவதை நினைத்து, மனதிற்குள் இருவரும் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டனர்.

ஆயினும் சுனாமி குடித்த உயிர்களின் பெறுமதி...?

தோல்வியிலும் ஒரு வெற்றி! இழப்பிலும் ஒரு படிப்பினை! மனம் கவலையில் துடித்தது. தேவாலய அருட்தந்தை அவர்களுகே வந்தார்.

“பிள்ளைகளே...! வீட்டின் செல்வங்கள் அழிந்து போனதை விட, உங்கள் உயிர்கள் அழிந்து போகாமல் இருந்ததற்காக கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்துவோம்...! இந்தாருங்கள்... உங்களுக்குரிய உணவுப் பார்சல்கள்!” என்று கருணையுடன் நீட்டினார்.

அவலமான சூழ்நிலையானாலும் ஒன்றாகச் சேர்ந்த மத ஒற்றுமை, நார்ஜகாணை சிலிரக்க வைத்தது. சந்திரனின் கைத்தொலைபேசி கிணுகிணுத்தது.

“ஹலோ...” என்றார் சந்திரன்

மறுமுனையில் அவரின் சிங்கள நண்பன் சிறிசேனா பேசினார். அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்று அறிந்து கொண்டார்.

அரைமணிநேரத்தில் சிறிசேனா வந்தார்.

“என்ன மச்சான்? ஏன் என்ற வீட்டுக்கு வரலை? தங்கைச்சியையும் பிள்ளைகளையும் உடனே கூட்டிட்டு என்றவீட்டுக்கு நேரே வந்திடவேண்டியதுதானே...?” என்றார் சிறு கோபத்துடன்,

“இல்.இ...இல்லை மச்சான். இங்கு நாம் தனியாக எண்டு இல்லை. எங்க வீட்டுக்கு பக்கத்தில் இருக்கும் மைதீனின் குடும்பமும் எங்களுடன்தான் இருக்காங்க. அவங்களை விட்டுத் தனியாக வரது சரியில்லைதானே... அதனாலே...” சங்கடத்துடன் இழுத்தார் சந்திரன்.

“என்ன மச்சான் பேசறே நீ? அவங்க உனக்கு நண்பர்களென்றால் எனக்கும் நண்பர்கள்தானே...! எல்லோரும் என்றவீட்டுக்கு வாங்க...! இந்த நேரத்தில் நாம ஒன்றாக சமாளிச்ச இருக்காட்டி பின்னே என்ன...?” என்றபடி அவர்களின் பதிலை எதிர்பாராமலே அவர்கள் பைகளை ஆட்டோவில் ஏற்றினார் சிறிசேனா.

சந்திரனும் மைதீனும் கண்கலங்கியபடி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“கடவுளே...! சுனாமியால் ஏற்பட்ட பெரும் அழிவைக் கண்டு கலங்குவதா..? இந்த பேரழிவால் உற்பத்தியாகிக் கொண்டிருக்கும் ஒற்றுமையைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைவதா...? தேவாலயத்தின் கோபுரத்தைப் பார்த்தாள் பவித்ரா.

சிலுவை ஜேகவுடன் சிவனும், அல்லாவும், புத்தரும் கூட காட்சியளிப்பது போலிந்தது அவளுக்கு.

நூர்ஜகான் அவளை புரிந்து கொண்டது போல.... அவளின் கைகளை அன்புடன் இறுக பற்றிக்கொள்ள, இருவரும் நடக்க ஆரம்பித்தனர்.

முல்லைமணி
வே. சுப்பிரமணியம்

செல்வி மாதுமை
சிவசுப்பிரமணியம்

டாக்டர்
ச. முருகானந்தன்

தம்பு - சிவா

செல்வி. புனிதகலா

திருமதி நவஜோதி
ஜோகரட்னம்

திருமதி
மு. சந்திரகாந்தன்

த. அஜந்தகுமார்

தாட்சாயணி

டி. ஜனார்த்தனன்

சிவனு மனோகரன்

எஸ். உதயசெல்வன்

Printed By :

PARANAN ASSOCIATES PRIVATE LIMITED

403 1/1, Galle Road, Colombo 06. Tel - 2507932, 2551241, 0777 370292

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | eavanaham.org